

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

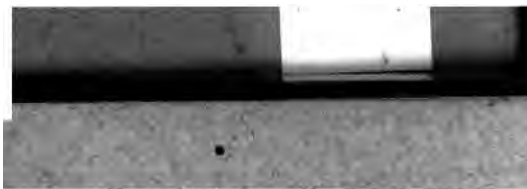
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A

860,305

•
•
•
•

•
•

•

2

ANTHOLOGIA GRAECA.

T36

30513

1877

ANTHOLOGIA GRAECA

PASSAGES FROM THE

GREEK POETS

SELECTED AND ARRANGED WITH NOTES BY THE

REV. FRANCIS ST. JOHN THACKERAY, M.A.

LATE FELLOW OF LINCOLN COLLEGE, OXFORD

ASSISTANT MASTER AT ETON COLLEGE

SECOND EDITION REVISED AND ENLARGED

LONDON

GEORGE BELL AND SONS YORK STREET

COVENT GARDEN

1877

CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.

PREFACE TO THE SECOND EDITION.

IN preparing this Edition, the object kept in view has been to render the volume more serviceable as a class-book. In the text, scarcely any alteration has been made, beyond the insertion of two passages of Hesiod. The Notes have been re-written, explanations of difficulties added, and a fresh Introduction prefixed to the First Book. Of the illustrative quotations contained in the earlier edition, while many have been omitted, others that at all tend to bring out the meaning of the text it seemed best to retain. In so large a collection of passages as those which are here brought together, many points of comparison or contrast would naturally present themselves. Copious references have therefore been made to other parts of the book; these have been carefully verified, and their frequency will, it is hoped, be justified by the convenience of reference to parallel passages occurring in the same volume, and by the light they will often

mutually throw upon each other, in regard to construction, usage of words, and similarity in the sentiment, the subject, or the mode of treatment.

The works to which I have most often referred in the Notes and Introductions, are Curtius' *Principles of Greek Etymology*, translated by A. S. Wilkins and E. B. England, Dr. Clyde's *Syntax*, the best editions of the poets, and also those portions of standard authors which treat of the history of Greek poetry in its successive stages.

Eton College,
May, 1877.

PREFACE TO THE FIRST EDITION.

THIS Volume is designed to be a companion to a similar selection from the Latin Poets. In attempting a representative Greek Anthology, greater difficulty has naturally been experienced in proportion to the longer period which the subject embraces, the richer and more varied stores which it presents, and the far greater vitality and superior originality which characterize the Poetry of Greece. In that of Rome, no really great names before the Augustan age can be mentioned but Lucretius and Catullus; while of the writers of the Silver Age, all, except Juvenal, are more or less imitative. The case was very different with the many-sided genius of Hellas. When her Epic, Lyric, and Dramatic poetry had passed away, the hand of Theocritus awoke from her lyre a music which had not yet been heard, and even among the later epigrammatists there is a sweetness of

expression, combined with a depth of feeling, not unworthy of earlier days.

In selecting from so wide a field, it is obvious that much must be omitted from a volume intended as a handbook for frequent and familiar reference. Such a manual may, it is hoped, be of use to students in the Highest Forms of Schools, and at the Universities, as a treasury of lofty thought and choice expression, while possessing at the same time sufficient variety to stimulate the exercise of individual taste and judgment. Even to the mature scholar, the Collection may perhaps not be wholly unacceptable, as presenting a view of the progressive development of one branch of Greek Literature.

In the arrangement of the subject, the three broad divisions of the Pre-Athenian, Athenian, and Post-Alexandrian epochs have been borne in mind; each of these however embraces distinct styles, according to which the passages are grouped, generally in chronological order. On the relative amount of space assigned to each poet, there may be a difference of opinion. An undue proportion may by some be thought to have been devoted to "the Ionian father of the rest." But, whether the ballad-theory of their origin be maintained or not, the *Iliad* and *Odyssey*, from the greater unity of their separate parts, appear to be spe-

cially adapted to collections of the present kind. In the extracts from the Dramatists, no more has been attempted than to bring together some of the numerous gems, rhetorical, lyrical, and descriptive, with which they abound. Many plays, where the plot and structure may be open to censure, yet contain very beautiful passages. An obvious example of this is afforded by Euripides.

Some omissions it may be as well here to notice. It did not seem necessary to include the homely Didactic of Hesiod, or the Theogony, as being of more interest in connection with the religion than with the poetry of the Greeks. For the same reason no specimens of the Orphic Hymns are given. Lycophron, from his general obscurity, was unsuited for the object of the present volume. The later Byzantine period has been very lightly handled;—and few will probably regret that no larger space has been allotted to the futile attempts of the school of Nonnus, to galvanise into an unnatural existence the Myth and the Epos, from which the living spirit had long since departed.

The few notes which have been added are chiefly illustrative, rather than explanatory. In the case of a writer so difficult as Theocritus, the size of the volume permitted little more than a general reference to Mr. Paley's edition of the Idylls.¹

¹ Since this was written Mr. Kynaston's excellent school edition has supplied a want that was much felt.

To the Fragments of the Comedy rather fuller annotations have been added, as the voluminous work of Meineke may be less generally accessible. At the end of the book is given the text of each author which has been followed, with rare exceptions mentioned in the notes. Very corrupt or obscure passages have, as a general rule, been avoided.

Eton College,
March, 1867.

CONTENTS.

	Page
BOOK I. Homer and the Homeric Hymns . . .	1
BOOK II. Ionic and Aeolic Poetry (700—500 B.C.)	109
BOOK III. Choral Lyric Poetry. Skolia . . .	135
BOOK IV. The Drama	157
BOOK V. Poetry of the Philosophers	272
BOOK VI. The Alexandrian School	294
BOOK VII. Epigrams. Specimens of the Later Poets	327
NOTES	355
INDEX OF PASSAGES	465
TEXTS OF THE AUTHORS	474
CHRONOLOGICAL TABLE OF AUTHORS	475

ERRATA.

- Page 51, l. 9, for "οἱ γ'" read "οἱ γ'."
- Page 94, l. 14, for "ὀλόλοξαν" read "ὀλόλυξαν."
- Page 133, l. 6, for "ταῖς δ'" read "ταῖς δ'."
- Page 216, l. 4, for "πηδᾶν" read "πηδᾶν."
- Page 248, l. 8, for "πρόσχειτε" read "πρόσχειτε."
- Page 253, l. 4, for "μετῆ" read "μετῆν."
- Page 296, l. 15, dele "τά" before "πρώαν."
- Page 299, l. 21, for "κλισμῶ" read "κλισμῶ."
- Page 379, l. 28, for "πήγυμι" read "πήγυμι."
- Page 436, l. 8, for "illuminate" read "illumine."
- Page 452, last line but two, for "ἄπαλῶ" read "ἄπαλῶ."

ANTHOLOGIA GRAECA.

BOOK I.

THE ILIAD.

I.

The Pestilence sent by Apollo.

Ω Σ ἔφατ', ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ,
βῆ δ' ἀκίων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡρᾶθ' ὁ γεραίος
'Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Δητῷ.

Κλυθί μεν, 'Αργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ. εἵ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πῖονα μηρὶ' ἔκηα
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τότε μοι κρήνην ἐλδωρ
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεισσιν.

Ὡς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δὲ κλύει Φοῖβος 'Απόλλων

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινήθεντος· ὃ δ' ἦιε νυκτὶ ἰοικώς·
 ἔζειτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπύχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίεις
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Bk. I. v. 33.

II.

The Quarrel of Achilles and Agamemnon

ΤΟΝ δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺ
 Ἀχιλλεύς.

ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.
 πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
 ἢ ὁδὸν ἐλθόμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοι εἰσὶν·
 οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵπποι,
 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
 καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 οὐρεά τε σκιάοντα, θάλασσά τε ἡχήμεσα·
 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἡμ' ἐσκόμεθ', ὄφρα σὶ
 χαίρῃς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοὶ τε, κυνῶπα,
 πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ᾗ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὁππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' ἐν ναιόμενον πτολίεθρον·
 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἱρχυν ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 οἶκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὀίω
 ἰνθάδ' ἄτιμος ἰὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπέσσυται. οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 οἳ ἐκ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἰχθιστος δέ μοι ἔσσι διοτρεφίων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μάλα καρτερός ἔσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἶκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὦδε.
 ὥς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὺν γέρας· ὄφρ' ἐν εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγὴν δὲ καὶ ἄλλος

ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.

* * * * *

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖσι ἔπεισιν,
 Ἄτρείδην προσέειπε, καὶ οὐ πω λῆγε χόλοιο·
 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλά-
 φοιο,

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἔμα λαῶ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἢ πολὺ λῳόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σέθεν ἀντία εἴπῃ.
 δημοβόρος βασιλεύς. ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἢ γὰρ ἂν, Ἄτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζου
 φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν δρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν νῆες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἳ τε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εἰρύεται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τότε δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραισμεῖν, εὐτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξεις
 χυόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

v. 148-187 ; 223-244.

III.

The Nod of Zeus.

ΩΣ φάτο· τήν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα
Ζεύς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ' ὥς ἤψατο γούνων,
ὥς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῖς·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ δέος· ὄφρ' ἐν εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
"Ἡρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοισι ἔπεσσιν.
ἦ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῖς ἀπόστιχε, μὴ τι νοήσῃ
"Ἡρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθὺς
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμων· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

"Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσει Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.

Τὼ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

Ζεὺς δὲ ἔον πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 ἐξ ἐδρέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. οὐδὲ τις ἔτλη
 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

v. 511-535.

IV.

The Greeks pour forth to the Agora.

Ως ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἥύτε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήγεται, αἱ δὲ τε ἐνθα·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 ἠιώνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
 ἱλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὀτρύνουσ' ἱέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα
 λαῶν ἰζόντων, ὕμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' αὐτῆς
 σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας,
 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἡφαιστος κάμε τεύχων.

Bk. II. v. 84-101.

V.

The Marshalling of the Forces.

HΥΤΕ πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται
 αὐγή·

ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἵγλη παμφανώσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

Τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι,
 κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων·
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.

Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 αἶ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἡλάσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.

Τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι αἶν-
 δρες

ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μεγέωσιν·
 ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα

ὕσμινηνδ' ἵεναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 ἥύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος· (ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν)
 τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
 ἔκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

v. 455-483.

VI.

Helen on the Walls of Troy.

Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευον.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιγδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν
 αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὧπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἰοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσὶ τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

Ὡς ἄρ' ἔφαν Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο
 φωνῇ·

δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὕφρα ἴδῃ προτέρων τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε·
 οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί· θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνυχς,
 ὅς τις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε.

ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πῶ ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν
αἰδοῖός τε μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε·
ὥς ὄφελεν θανάτος μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
νιεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἑρατεινήν.
ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
τοῦτο δέ τοι ἔρῳ ὃ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλᾶς·
οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμη-
τής·

δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἰ ποτ' ἔην γε.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἡγάσσατο, φώνησέν τε·
ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν·
ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
ἔνθα ἴδυν πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγαγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἡματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ῥέειν' ὁ γεραίος·
εἰπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ἐστίν
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

εὐχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
ἀρνεῖμιν ἐγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῃ,
ὃς τ' δίων μέγα πῶν διέρχεται ἀργενάων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα
ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ἔειπες·
ἦδῃ γὰρ καὶ δεῦρο ποτ' ἤλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς·
σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους,
ἀμφω δ' ἐζομένῳ, γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἡ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος
οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἶδεσκε κατὰ χθονὸς ὕμματα πῆξας,
σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν αἰδρεῖ φωτὶ ἰοικώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἐμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῷ
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἰοικότα χειμερίῃσιν,

οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·

Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὦμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναι-
κῶν

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὤς,
ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερίθονται,
πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηίφιλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
οὓς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τοῦνομα μνησθαίμην·
δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
ἢ δεῦρω μὲν ἔποντο νήεσσ' ἐνὶ ποντοπόροιςιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἵσχεια δειδιότες καὶ ὀνείδεα πολλ' ἅ μοι ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἰᾶ
ἐν Λακεδαίμονι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Bk. III. v. 154-244.

VII.

The Meeting of the Hosts.

Ως δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῆμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑπο κινήσαν-
 τος·

πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἰὺν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην·
 ὥς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσι ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης
 τοσσον λαὸν ἔπισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν—
 σιγῇ δευδιότες σημάτωντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμκτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμανῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνιοιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε·
 ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω,

ἱρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἐγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 τῶν δὲ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὃς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Bk. IV. v. 423-456.

VIII.

Athena arming for Battle.

ΑΥΤΑΡ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐκ' οὐδὲ,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἑσπεφάνωται,
 ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰώκη,
 ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐκ' ἀμφίφαλον κυνέην θίτο τετραφάληρον

χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 ἐς δ' ὄχρα φλόγεια ποσὶ βήσεται, λάζετο δ' ἔγχος
 βριθὺν μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 "Ἡρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὃς ἔχον Ὀραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους.
 εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

Bk. v. v. 733-754.

IX.

Meeting of Hector and Andromache.

ΗΡΑ γυνὴ ταμὴν· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος
 "Ἐκτωρ,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, ἐκτιμένας κατ' ἀγυίας.
 εὐτε πύλας ἔκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ
 Σκαιάς (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίωνδε)
 ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αἰτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,

Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
τόν ῥ' ἔκτωρ καλῆεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· ὅλος γὰρ ἔρύετο Ἴλιον ἔκτωρ.

ἦ τοι ὁ μὲν μείδῃσῃ ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·

Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνύμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλειαίρεις
παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρῃ
σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γάρ ἔτ' ἄλλη
ἔσται θαλπωρή, ἵππῃ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
ἀλλ' ἄχέ· οὐδέ μοί ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἦ τοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπεκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν ἐν ναιετάωσαν,
θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε· (σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ),
ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὸν ἔντεσι δαιδαλίοισιν
ἢ ἐπὶ σῆμ' ἔχεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
οἳ μὲν πάντες ἰψὶ κίον ἡματι Ἀἴδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
βουσίην ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀίσσιν.
μητέρα δ' ἢ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσση,
τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἥμ' ἄλλοισιν κτεάτεσσιν,
ἄψ' ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἀποινα,
πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλλ' Ἀρτεμῖς ἰοχέαιρα.

Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἡδὲ κασίγνητος, σὸ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήγης χήρην τε γυναῖκα.
 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 τρίς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῆα
 ἡδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἦ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
 ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἷ κε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδὲ με θυμὸς ἀνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἰσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμῶν ὅτ' ἂν ποτ' Ὀδύσῃ Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐνυμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὐ μοι Τρῶων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἰσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 δακρυνόεσσαν ἄγεται, ἐλευθέρων ἡμῶν ἀπούρας.
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἰούσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνουσι

καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἡ Ὑπερείης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 καὶ ποτέ τις εἴπρσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας
 Ἔκτορος ἦδε γυνή, δς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις ἔρει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος,
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐνζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἱπποχαίτην,
 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπενξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἴλιου Ἰφι ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων·
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτείνας δῆμιον ἀνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.

Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ
 δακρυόεν γελάσασα. Πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζαι
 δαιμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἀΐδι προιάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἰσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι. Πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίου ἐγγεγάασιν.

Bk. vi. v. 390-495

Σ.

The Trojan Watchfires.

Ως Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδῃσαν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας
 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἑκαστος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄζοντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἑκατόμβας,
 κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἀνεμοὶ φέρον οὐρανὸν εἴσω.

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας
 εἴατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαιινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος
αἰθήρ,
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄσπρα· γέγηθε δέ τε φρένα
ποιμήν·

τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνετο Ἰλίοθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἐκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλαι πυρός αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ δλύρας,
ἱσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐύθρονον Ἡῶ μίμνον.

Bk. VIII. v. 542-565.

XI.

The Mission to Achilles.

ΤΩ δὲ βάτην παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
σης,
πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
ῥηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῳ,
καλῇ, δαιδαλέῳ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δὲ οἱ ὅλος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·

στάν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλ-
λεύς,

αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάασεν.
ὥς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χαίρετον· ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον. ἦ τι μάλα
χρεώ·

οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέουσιν·
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·

Μεῖζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω·
οἱ γὰρ φίλτατοί ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ.

Bk. IX. v. 182-205.

XII.

The Refusal of Achilles.

Δ ΙΟΓΕΝΕΣ Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
ᾗ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
ὥς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἶδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἷω
 οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεί.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι
 ἐν δὲ ἰγ' τιμῇ ἡμὲν κακός, ἥδὲ καὶ ἐσθλός·
 κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἱοργῶς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάσταν', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἵαυον,
 ἡματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρωπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπίσθε μένων παρὰ νηυσὶ θεοῖσιν
 δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄσσα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν,
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμίζεμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο;
 ἢ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται, ὥς καὶ ἐγὼ τὴν

ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἰούσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησει
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδὲ με πείσει.
 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμῆιο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρεΐαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδρόφονοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
 ἐνθα ποτ' ὅλον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἐκφυγεν ὀρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίφ,
 αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νήησας εὖ νῆας, ἐπήν ἤλαδε προερούσσω,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἡματί κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
 ἠδὲ γυναικας ἐυζώνους πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν
 αὐτίς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί,

εἰ τινά που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἑξαπατήσῃν
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένους. οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίῃ κύνεός περ ἔων εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
 οὐδὲ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιπεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
 ἑξαπάφουτ' ἐπέεσσιν· ὥλις δὲ οἱ. ἀλλὰ ἔκηλος
 ἑρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δὲ μοι τοῦ δῶρα, τίω δὲ μιν ἐν καρδὸς αἴσθ.
 οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ
 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἰ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
 οὐδ' ὅσ' ἔς 'Ορχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
 αἷ' θ' ἑκατόμυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστας
 ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι σὸν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 κότρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι·
 οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὃ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὃς τις οἷ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

XIII.

Speech of Phoenix.

Α ΛΑ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι
 σε χροή
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θύεεσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 λοιβῆ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 χολαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἢ δ' Ἀτῆ σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δὲ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσαν ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὠνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 ὅς δὲ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποείπη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
 τῇ Ἀτῇ ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἰσθλῶν.
 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἶεν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἐγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην

Ἄργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν
 ὑπέστη,

ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαικόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἠλέγξῃς,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπενθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλονται, παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν.

v. 496-526.

ΣΙΝ.

Ajax.

ΩΣ εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος
 φώς.

εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα δῖφιλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ' ὥς εἴ τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνήρ
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 φεύγων, ὅφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὥκὺς διστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδᾶπτουσιν
 ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε· ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην

Τρῶες ἔπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὃ γ' ἦρω
 αἰσσων ᾗ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ·
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἥυτε πύργον,
 στῇ ἐπὶ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

* * * * *

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσεν·
 στῇ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἰοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖωται,
 οἳ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τὰς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὥς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθής, ᾗ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον· οἳ δὲ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπαλίοισι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,

αὐτὶς ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἱρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.

Bk. XI. 472-486; 544-568.

XXV.

Colloquy between Hector and Polydamas.

△ Ἡ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε
παραστάς

Ἑκτορ, αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσεις ἀγορῶσιν
ἰσθλὰ φραζομένῳ, ἔπει οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
δῆμον ἰόντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε γὰρ ἐκτελέεσθαι δίομαι, εἰ ἐτεὸν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἱέργων,
φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
ζώον· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἴκ' ἰκίσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
ὥς ἡμεῖς, εἴ πέρ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἱλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δῆώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, δς σάφα θυμῷ

εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος

Ἔκτωρ·

Πονλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγο-
ρεύεις·

οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἐτιὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
ὃς κέλειαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθίσθαι
βουλέων, ὥς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
πίθεσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἧῶ τ' ἡέλιόν τε,
εἴτ' ἐπ' ἀριστερά τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Bk. XII. v. 210-243.

ΣVI.

Simile.

Ως τὼ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμνιστοῖς
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νεφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἀκῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖρ' ἔμπεδον, ὅφρα καλὴν ἦν

ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόυνας ἄκρους
καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλδς πολιῆς κέχνται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
εὖμα δὲ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εὐάταται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῳάς, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

v. 277-289.

XVII.

Hector forces his Way within the Ramparts.

ΕΚΤΩΡ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρειν, ὅς ῥα πυλάων
ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμον ἀρίστω
ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τόν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
χειρὶ λαβὼν ἐτέρῃ, δλίγον δὲ μιν ἄχθος ἐπείγει·
ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἷ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖας,
δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἔρυσάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιυρότερον βέλος εἴη.

ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἔκτωρ
 νυκτὶ θοῶ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 δοῦρ' ἔχεν· οὗ κέν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήη.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνονται πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

v. 445-471.

XVIII.

Poseidon.

ΟΥΔ' ἀλασκοπὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μά
 χην τε

ὑψοῦ ἐπ' ἀκροάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' ἄρ' ὁ γ' ἐξ ἀλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόνετος,

κραιπνὰ ποσὶ προβιβάζ· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ
ῥῆλη

ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρεῖς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτατον ἔκετο τέκμωρ,
Αἰγῆς, ἔνθα τέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
χρۇσεια μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
ᾠκισπέτα, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομόωντε,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθηλν
χρυσείην εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,
βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. αἰαλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
ρίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.
τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἑύσκαρθοι φέρον ἵπποι.

*Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας
ἀρρήκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.

Bk. XIII. v. 10-38.

XIX.

A Close Combat at the Ships.

Ως ῥα κελευτιῶν γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἄμφι δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσαντο φάλαγγες
 καρτεραί, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῃ.
 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλιοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.

Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 ὃν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥσθ,
 ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπείει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 ἰσόπεδον· τότε δ' οὐ τι κυλίνδεται ἰσσύμενός περ.
 ὥς Ἑκτωρ εἴως μὲν ἀπεῖλει μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.

XX.

Hector revived by Apollo.

Ω Σείπων ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένη λαῶν.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ
 φάτῃ,
 ἱεσμὸν ἀπορρήξας θεῇ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι ἑυρρείος ποταμοῖο,
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὦμοις ἰίσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γοῦνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων
 ὥς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 οἱ δ', ὥς τ' ἡ ἔλαφον κεραδὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἰσσεύαντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖωται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κυχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡυγένειος
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὥς Δαναοὶ εἴως μὲν ὁμίλαδδον αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικχόμενον ὀτίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.

Bk. xv. v. 262-280.

XXI.

The Death of Euphorbus.

AΙΜΑΤΙ οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
 πλοχμοὶ θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφή-
 κωντο.

οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεῖ λευκῷ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαλαπὶ πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου νῖδον ἐυμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λῆων ὀρεσίτροφος, ἀλκί πεποιθὼς
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ ἢ τις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσῃ
 δῶν· ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γάρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὐ τι νι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

Bk. XXII. v. 51-6

XXII.

The Horses of Achilles weep for Patroclus.

Ως οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἔκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιοι·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες
 κλαῖον, ἔπει δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος νῖος
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείωνων,
 πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῳ
 τῷ δ' οὐτ' ἀψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἐναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος ἢ γυναικός,
 ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶς ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἔλεησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 ἂ δειλὴ, τί σφῶι δόμεν Πηλῆϊ ἀνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτῳ τε.
 ἦ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνείει τε καὶ ἔρπει.

ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 "Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται" οὐ γὰρ ἰάσω.
 ἢ οὐχ ἄλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτως
 σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκωνται
 δὴν τ' ἥελιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Bk. XVII. v. 424-45.

XXIII.

From the Shield of Achilles.

ΕΝ δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
 εὐρεΐαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἶνον
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους
 ἱέμενοι νειοῖο βαθεῖης τέλσον ἰκέσθαι.
 ἢ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει
 χρυσεὶα περ ἰούσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
 'Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 ἡμῶν ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραι
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὅπ.ε.θ.

παῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἀσπερχές παρέχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σκῆπτρον ἔχων ἐσθίει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἀμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
 δεῖπνον ἐρίθουσιν λεύκ' ἄλφειτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἄλωϊν
 καλὴν χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνά βότρυες ἦσαν,
 ἐσθίει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέεσιν.
 ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν
 κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 γῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγώφεν ἄλωϊν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡίθειοι ἀταλά φρονέοντες
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 μολπῇ τ' ἱγυμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Bk. XVIII. v. 541-572.

XXIV.

The Presentation of the Arms.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 ὤρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βρο-
 τοῖσιν.

ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.

εὔρε δὲ Πατρόκλην περικείμενον δν φίλον νιόν
 κλαίοντα λιγέως· πολλές δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν ἀχνύμενοί περ
 κεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', οἷ' οὐ πῶ τις ἀνὴρ ὦμοισι φόρησεν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντι
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔτλ
 ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὅσσε
 δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὥς εἰ σέλας ἐξεφάνθεν·
 τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. XIX. v. 1-16

XXV.

Achilles arming for Battle.

ΑἴΓΛΗ δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ
 χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσὶ
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεὺς.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἡύτε μήνης.
 ὣς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἔκανε
 καλοῦ δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἣ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια, περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσεαι, ἃς Ἡφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πευρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Αἰακῶν
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελῖην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

XXVI.

Speech of the Horse Xanthus.

ΤΟΝ δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος
ἵππος

Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἵκανεν.
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
καὶ λίην σ' ἐτι νῦν γε σώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ δλέθριον. οὐδὲ τοι ἡμεῖς
αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμουιν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
νῦν δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἐσχεθον αὐδῆν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εὖ νῦ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλον πατὴρ καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπηξ
νὸ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἰλάσαι πολέμοιο.

Ἡ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

XXVII.

The Gods advance to Battle.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυσον ἀν-
δρῶν,

ὥρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖε δ' Ἀθήνη,
στᾶσ' ὅτ' ἐμὲν παρὰ τάφρον δρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀύτει.
αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἱρεμνῇ λαλαπι ἴσος,
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ·

ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες
σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεΐαν.
δεινὸν δὲ βρόντησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεῖν
γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλὲ' εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.

Bk. xx. v. 47-66.

XXVIII.

Reply of Achilles to Lycaon.

NΗΠΙΕ, μή μοι ἄποινα πιφαύσκερ, μηδ' ἀγό-
ρευε.

πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
Ἰλίου προπάρουθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων
ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ· τίη δλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων
οὐχ ὀράας οἶος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε;
πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη.
ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἦμαρ
ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
ἡ ὃ γε δουρὶ βαλὼν ἡ ἀπὸ νευρῆφιν διστῶ.

Bk. XXI. v. 99-113

XXIX.

Achilles struggling with the River Xanthus.

Η, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι
 θύων,

πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, σὺς κτάν'
 Ἀχιλλεύς.

τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἥτε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσιν.
 δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεςσιν
 εἶχε στηρίξασθαι. ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυνέα μεγάλην· ἥ δ' ἐκ' ῥιζέων ἐριποῦσα
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 ὄζοισιν πυκινούσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν
 εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἤιξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δέισας· οὐδὲ τ' ἔλγηε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιόνων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἶετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετέηνων·
 τῷ εἰκὼς ἤμιν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός

σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλψ ὀρυμαγδῶ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἄπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χώρῳ ἐνὶ προαλῇ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο
 καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

Bk. XXI. v. 233-264.

XXX.

Andromache hears of Hector's Death.

Ω Σ ἔφατο κλαίονσ'· ἄλοχος δ' οὐ πώ τι πέπυστο
 "Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλ-
 θὼν

ἡγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἢ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυχῶ·δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 "Ἐκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς.

* * * * *

Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν ὄμιλον,
ἵστη παπτήνας' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν,
ῥιπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμευεν
κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ' Ἔκτωρ
ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πῶρε μυρία ἔδνα.

Bk. XXII. v. 437-448 ; 460-472.

XXXI.

Achilles' Grief for Patroclus.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἔσκιδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ἕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ἕπνος
ῥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠδ'
ἠδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἀλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλγεινά τε κύματα πείρων.
τῶν μμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,

ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θιν' ἄλός· οὐδὲ μιν ἠώς
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλλα τ' ἠιόνας τε,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεί ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν,
 τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παύεσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα.

Bk. xxiv. v. 1-1

xxxii.

Priam begs the Body of Hector.

ΤΟΥΣ δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι ἰ
 ἄρα στὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον νῆας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξέικετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.

Μνησθαι πατρός σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφίς ἰόντες

τίρπον' οὐδέ τις ἐστὶν ἀρήν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 ἀλλ' ἦτοι κείνός γε σέθεν ζώντος ἀκούων
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθι μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεϊφθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν·
 ἰννεακαίδεκα μὲν μοι ἱγς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δὲ μοι ὅλος ἔην, εἴρυστο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρόωην ἐτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱεάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἀποινα.
 ἀλλ' αἰδέϊο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλήησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλειυνότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἱμέρον ὤρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνουιο
 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔλυσθέεις,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε ἔ· αἰτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη,
 οἰκτείρων πολὺν τε κάρη πολὺν τε γένειον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ἂ δειλ', ἥ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἰσθλοὺς
 νιέας ἐξενάριξα; σιῶήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπι
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἰάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
 οὐ γάρ τις προῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

v. 477-52

XXXIII.

The Mourning over Hector.

ΤΗΣΙΝ δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 "Ἐκτορος ἀνδροφόνου κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσ
 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶσι δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 δν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἡ γὰρ ὀλῳλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτ.
 ῥίσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῶσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἐμοὶ αὐτ
 ἔψει, ἔνθα κεν ἔργα ὑεκέα ἐργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν
 ῥίψει, χειρὸς ἐλών ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,
 ἡ πατὴρ ἦε καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν

"Εκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
οὐ γάρ μελιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαί λυγρῇ·
τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ,
ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,
"Εκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά·
οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,
οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ
μεμνήμεν νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.

"Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
"Εκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἑὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσθ.
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὥκους Ἀχιλλεὺς
πέρνησας, ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλδος ἀτρυγέτοιο,
εἰς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμνον ἀμυχθαλόεσσαν·
σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς·
νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
κεῖσαι, τῷ ἱκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφεν.

"Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἁλίστον ὄρινεν.
τῇσι δ' ἐπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
"Εκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαίρων πολὺ φίλτατε πάντων,
ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὥφελον ὀλέσθαι.
ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐικοστὸν ἔτος ἐστὶν

ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρησ·
 ἀλλ' οὐ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαίρων ἢ γαλῶων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ πατήρ ὧς ἥπιος αἰεί—,
 ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 τῷ σέ θ' ἔμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἥπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.

"Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δαίσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γάρ Ἀχιλλεύς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡώς.

"Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν, αἷψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φασίμβροτος ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἶνφ
 πᾶσαν. ὑπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὁστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροί τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 καὶ τά γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,

πορφύρεοις πέπλοις καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἱ γ' ἀμφέπεν τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

v. 723-804.

THE ODYSSEY.

XXXIV.

Proteus and Eidothea.

Δ Η τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἤμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦμα πολλά θεοὺς γοννούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πάσαν ἐπ' ἰθύν.
 Τόφρα δ' ἄρ' ἦ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 τίσσαρα φωκᾶων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν·
 (πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα·) δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 ἐνὸς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίσγειν

ἤστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ ἑώρα ἐκάστω.
 ἐνθα κεν αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τείρε γὰρ αἰνώς
 ρωκάων ἀλιοτρεφείων ὀλοώτατος ὄσμῃ.
 τίς γὰρ εἴ εἰναλίη παρὰ κήτῃ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα
 ἥ δ' ὅ μάλ' αὖ πνέουσας, ὄλεσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἀλός ἤλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἐνδιος δ' ὁ γέρων ἤλθ' ἐξ ἀλός, εὔρε δὲ φώκας
 ζατρεφείας, πάσας δ' ἄρ' ἐψύχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 βάλλομεν, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠυγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ ἀρδάλις ἠδὲ μέγας σῦς·
 γίγνεται δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώια εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 τίς νῦ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσαστο βουλάς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 "Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὤλσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;
 ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδὲ τι τέκμων

εἰρέμεναι δύναιμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,) ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάῳ καὶ ἔδησε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

ἀλλὰ μάλ' ὦφελλες Δίι τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀνυβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 σὺ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκίσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ διπυτῆος ποταμοῖο
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὀδὸν θεοί, ἣν σὺ μενοινᾷς.

* * * * *

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, σὺδὲ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
 δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτῆς
 μηκέτι, Ἄτρεος νιέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτως
 κλαῖ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα ὕπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.
 ἦ γάρ μιν ζῶν γε κιχήσῃαι, ἢ κεν Ὀρέστῃς
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃαι.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 οὕτις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη,

καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδων·
τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
ὅς τις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

Ὡς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
υἱὸς Λαίρτεω Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν,
ἀλλὰ σ' ἐς Ἑλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους,
τῇ περ ῥήϊστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετός, οὗτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὸν πνέοντας ἀήτας
Ὀκεανὶς ἀνίσχιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους,
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔστι.
Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.

Bk. 1v. v. 430-480; 538-570.

XXXV.

The Abode of Calypso.

Α ΛΛ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν.
 ἔνθ' ἐκ πόντου βάς ἰοειδέος ἠπειρόνδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετό, τῷ ἔνι νύμφη
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἰοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμὴ
 κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνά νῆσον δῶδεν
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπί καλῇ,
 ἰστὸν ἐποικομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινε.
 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθώσα,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλιναι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν·
 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ Ἴου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ᾗσιν.
 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐψ̄ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων—

οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναιέει—
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγάλητορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκίσκετο δάκρυα λείβων.

Bk. v. v. 56-84

XXXVI.

Calypso dismisses Ulysses.

ΚΑΛΜΟΡΕ, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι
 αἰὼν

φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἀρμόζεο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδῖν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον.
 αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,
 εἵματά τ' ἀμφιέσω, πέμψω δέ τοι οὖρον ὀπισθεν,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῇς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
 αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 οἷ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.

Ὡς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἧ με κέλειαι σχεδῖν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι

ἑκτόποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρφ.
οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίδης ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψὼ δία θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν
ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορευῆσαι.
ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσσο' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι·
καὶ γάρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δία θεάων
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
ἴξον δὲ σπείτος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,
καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας, νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
αὐτὴ δ' ἄντιον ἴξεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθικαν.

v. 160-199.

XXXVII.

Ulysses lands at the Mouth of a River.

Α ΛΛ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρύοιο
 ἔξε νέων, τῷ δὴ οἱ εἰέσατο χῶρος ἄριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἔγνω δὲ προρρέοντα καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν·

Κλυθεῖ, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 αἰδοῖός μιν ἵ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλείριε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάθ', ὃ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐδὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα.
 πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἑκαμψεῖ
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾧδε δὲ χροῖα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἀν στοῖμα τε ῥῖνός θ'. ὃ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναν-
 δος

κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δὲ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθι
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν,
 ἃς δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' ἴ
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεῖς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θήλυνς ἔερση
ἐξ ὀλιγηπελὶης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶθι πρό.
εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβᾷς καὶ δάσκιον ὕλην
θάμνοις ἐν πυκνιοῖσι καταδράθω, εἰ με μεθεῖν
ρίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.

ὦς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
ἐν περιφαινομένῃ· δαιοῦς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους.
ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτε ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἐβαλλεν,
οὐτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· οὗς ὑπ' Ὀδυσσεύς
δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φάλησιν
εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι
ῶρη χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῷ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾗ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
στέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔρῃ,
ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

v. 441-493.

XXXVIII.

Nausicaa.

ΑΙ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἵκοντο,
 ἐνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
 ἐνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἵματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ξριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλός, ἥχι μάλιστα
 λάιγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
 σφαίρῃ ταί γ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τεοπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·

τῇ δὲ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παΐζουσι· γέγηθε δὲ τε φρένα Δητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δὲ τε πᾶσαι·
 ὧς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἴματα καλά,
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροϊτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
 σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἐμβαλε δῖνῃ,
 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσαν. ὃ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Bk. vi. v. 85-118.

XXXIX.

Ulysses addresses Nausicaa.

ΓΟΥΝΟΥΜΑΙ σε, ἄνασσα· θεός νύ τις ἢ βροτός
 ἔσσι;

εἰ μὲν τις θεός ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλω,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἀγχιστα εἴσκω.
 εἰ δὲ τίς ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρεῖς μάκαρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρεῖς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμός

αἶν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σείο,
 λευσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔзоχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὗτ' ἄνδρ' οὔτε γυναικα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα
 Δήλῳ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τὴν ὁδὸν ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι.
 ὥς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὥς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τίθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐικοστῷ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμω·
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γάρ οἷω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσαι
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δέ ράκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα,
 σὺ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἰσθλὴν· οὐ μὴν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἐχῆτον

άνηρ ἡδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάρματα δ' εὐμενέτροσι· μάλιστα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοί.

v. 149-185

XL.

The Palace of Alcinous.

ΕΝΘΑ δὲ Φαίηκων ἡγήτορες ἐδριόωντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐνδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλῃς ἐπὶ μήλοπα καρπόν,
 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδριες ἀνδρῶν
 νῆα θοῖην ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 ἱστῶν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλὰς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώωντα,
 ὄγχυαι καὶ ροῖαι καὶ μηλᾶι ἀγλαόκαρποι
 συκῆαι τε γλυκεραὶ καὶ ἑλαῖαι τηλεθώουσαι.
 τύων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει

χείματος οὐδὲ θέρευσ, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὕγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλὼν ἑρρίζωται,
 τῆς ἔτερον μὲν θ' εἰλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσὶν
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἔτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανώωσαι.
 ἐν δὲ δύο κρῆναι ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδνεται, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. vii. v. 98-132.

XLI.

Demodocus.

ΚΗΡΥΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοδόν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδω δ' ἀγαθὸν τε
 κακόν τε.

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδω δ' ἠδεῖαν αἰοδίην.
 τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 κλῶ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγμιν

αἰτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι,
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν,
 νεῖκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλεύος,
 ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
 ὑπάγλους ἐπέεσσιν, ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ' ὃ τ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριύωντο.
 ὣς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδδὸν
 χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.

Bk. VIII. v. 62-82.

XLII.

The Lotus-eaters and the Cyclopes.

ΕΝΘΕΝ δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· ἀτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 ἴνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πύθεσθαι ἰόντας

οἴτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσα
 οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν
 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι,
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσα
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλλα τύπτρον ἐρετμοῖς.

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν,
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντα
 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες,
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

XLIII.

The Escape of Ulysses from the Cave of Polyphemus.

Σ ΜΕΡΔΑΔΕΟΝ δὲ μέγ' ᾤμωξεν, περι δ' ἴαχε
κέτρη,

ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων,
αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας.
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
ιστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος ὅττι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὥδ' ἐβόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;
ἢ μὴ τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
ἢ μὴ τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηφιν;

Τοῦς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύ-
φημος·

ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευον·
εἰ μὲν δὴ μὴ τίς σε βιάζεται οἶον ἰόντα,
νοῦσόν γ' οὗ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,
ἀλλὰ σὺ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ἵος ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ
ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,

χερσὶ ψηλαφών, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων,
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινά που μετ' ὅεσσι λάβροι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐντροφέες δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκέων συνέργον ἐντροφέεσσι λύγοισιν
 τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδός,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην σώοντες ἐταίρους.
 τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 (ἄρνεϊδς γὰρ ἔην, μήλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,)
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθ
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 ὥς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠὲ διὰν·
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κ
 τειρόμενος πάντων δίων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἱσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων δίων στέρνοισι δέδεντο

ὔστατος ἀρνειὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 λάχνη στεινόμενος καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·

Κριεῖ πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὔστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης
 μακρὰ βιβιάς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις,
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σὺ γ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθείεις, τὸν ἄνθρωπος κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴῳ,
 Οὔτις, ὃν οὐ πῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 εἰ δὴ ὁμοφρονέουσιν ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 τῷ κ' οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὐδέϊ, καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 λωφήσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρεν Οὔτις.

Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.

v. 395-461.

XLIV.

Circe removes the Spell.

Ὡς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκειν
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί, θύρας δ' ἀνέφυγε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστω φάρμακον ἄλλο.

τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἐξ
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρ
 ἄνδρες δ' ἅψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὰ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
 ἔγνωσαν δ' ἐμὲ κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστο
 πᾶσιν δ' ἡμερόεις ὑπέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἔλεαυρε καὶ αὐτή.
 ἦ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα διὰ θεάων.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὕπλα τε πάς
 αὐτὸς δ' ἅψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἐταίρους.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεκείμετο θυμὸς ἀγ
 βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέο
 ὥς δ' ἔτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγέλαι
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωντα
 πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινδὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτὴν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἡδ' ἐγένοντο·

XLV.

*The Meeting with Anticleia and Achilles
in the Shades.*

ΟΥΤΩ γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπίσπον·
 οὗτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἑύσκοπος ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε,
 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
 τηκεδὼνι στυγαρῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔβελον φρεσὶ μερμηρίζας
 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλειν κατατεθνηυῖης.
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἔλειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἶκελον ἦ καὶ ονείρῳ
 ἔπατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' σὺ μίμνεις ἔλειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀίδαο φίλας περὶ χεῖρι βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηια
 ὦτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;

Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτε σε Περσεφόνηια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,

ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
δαμνῆ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὁστία θυμός,
ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.

Ἔγνων δὲ ψυχὴν με ποδώκεος Αἰακίδαο,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτε' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης Ἀδρόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδὲς ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλὴν
εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλέσσαν ἰκοίμην·
οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχλλεῦ,
οὔτις ἀνὴρ προπάραιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
'Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν
ἐνθάδ' ἰών· τῷ μὴ τι θανὼν ἀκαχίζεω, Ἀχιλλεῦ.
ὣς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητευέμεν ἄλλω,
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,
ἢ πᾶσιν νεκέεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
ἀλλ' ἔγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες,
ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
 ἦ τοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων—
 αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἑπειός,
 Ἄργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο,
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυνντο, τρέμον θ' ὑπὸ γυνῖα ἐκάστου
 κεῖνον δ' οὐ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροά κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευν
 ἱππόθεν ἐξέμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰπήν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 ἀσκηθής, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὄξει χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.

Ὡς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.

Bk. xi. v. 197-222; 471-493; 523-540.

XLVI.

The Sirens.

ΟΙ δ' ἐν νηί μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπ-
 τον·

αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλῃ τύπτον ἑρεμοῖς.
 ἰλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηὺς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοιδήν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
 Ἀχαιῶν,

νηῖα κατάστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς.
 οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσα,
 ἀλλ' ὅ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.
 ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ὡς φάσαν ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δεῖον μᾶλλον τε πῖεζον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοιδῆς,

αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
ὣν σφιν ἐπ' ὣσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Bk. XII. v. 178-200.

XLVII.

Scylla.

ΗΜΕΙΣ μὲν στευνωπὸν ἀνεπλίμεν γούωντες·
ἐνθεν γὰρ Σκύλλη, ἐτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις
δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.
ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτειν.
ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ,
πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
δεινὸν ἰβεβρύχειν, ὑπίνερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρειν.
ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἰδομεν δείσαντες δλεθρον·
τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
ἕξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους
ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμέ δὲ φθέγγοντο, καλεῦντες
ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
ἰχθύσι τοῖς δλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλδς ἐξερείνων.

v. 234-2!

XLVIII

Ulysses is landed asleep on Ithaca.

ΕΝΘ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῷ
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτ
 νήγρετος ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα εἰκῶς.
 ἢ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης,
 ὑψόσ' αἰερόμενοι ρίμῃα πρήσσουσι κέλευθον,
 ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἰείρετο, κύμα δ' ὀπισθεν
 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 ἢ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θίεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρηξ
 κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
 ὥς ἡ ρίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα,
 δς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμ
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδε, λελασμένος ὅσσα πεπόνθει
 Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστ

ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἠριγενείης,
τῆμος δὴ νήσῳ προσεπύλατο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῖαι,
αἷτ' ἀνέμων σκεπώωσι δυσαήων μέγα κῦμα
ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δὲ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν
νηες ἐύσσελμοι, ὅτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἴκωνται.
αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη,
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἡεροιίδης,
ἱρὸν Νυμφάων αἰ νηιάδες καλέονται.

ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
λάινοι· ἐνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήκεες, ἐνθα τε νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' αἰὲ νάοντα· δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσίν,
αἱ μὲν πρὸς Βορέας καταίβονται ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

Ἔνθ' οἳ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἠπείρω ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετῶν·
οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐυζύγου ἠπειρόνδε.
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι,
καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.

XLIX.

Ulysses discovers himself to Telemachus.

Η καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσαι' Ἀθήνη.
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐυπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
 ἀψ δὲ μελαγχροίης γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
 κυάνειαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξαισα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροιθεν,
 ἄλλα δὲ εἶματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 ἡ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρὰ
 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδ' ὃ ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισι εἴσκεῖς;
 ἀλλὰ πατὴρ τέός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσει, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμαῖζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμέες αἰεῖ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἰεαυτὶς ἰεῖ πεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός, ἀλλὰ με
 δαίμων

θέλγεις, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόψτο
 ὧ αὐτοῦ γε νόψ. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηιδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
 ἢ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεκία ἔσσο·
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

Τηλέμαχ', οὐ σὲ ἔοικε φίλον πατέρ' ἐνδον ἰόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακά, πολλὰ δ' ἄληθείς,
 ἦλθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἥ τε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 ἀνδρὶ νέψ καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 ῥηίδιον δὲ θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἢ δὲ κακῶσαι.

Bk. XVI. v. 172-212.

L.

Death of the Dog Argus.

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 ἂν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος
 ἔσχεν,

Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς

θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρήν
 ῥέχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἰγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγούς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ', ὅφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπήσουντες·
 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
 δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς ἐγγυῶς ἰόντα,
 σὺρῃ μὲν ῥ' ὃ γ' ἔσηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 ῥεῖα λαθὼν Εὐμαιο, ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.

Εὐμαί', ἡ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 ἡ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
 ἡ αὐτῶς οἷοί τε τραπέζῃς κύνες ἀνδρῶν
 γίγνοντ'. ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα,
 καὶ λίην αἰδρός γε κύων ὅδε τῇλε θανόντος.
 εἰ τοιόσδ' εἶη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 αἰψά κε θήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
 οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιγῆδ'·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἀναξ δέ δι' ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,

οὐκίτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι·
 ἡμῖν γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλγῃσιν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας,
 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγανούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἑικοστῷ ἐνιαυτῷ.

Bk. XVII. v. 290-327.

LI.

The Dream of Penelope.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη χλωρῆς Ἀηδῶν
 καλὸν αἰδέθσιν ἱερός νῆον ἱσταμένοιο,
 δεινδρείων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
 ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυχηέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκίῳ
 κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθιοιο ἄνακτος,
 ὧς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἥ ἐ μένω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
 ἥ ἦδ' ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
 μᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.—

Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὕναιρον ὑπόκριναι καὶ ἀκουσον.
 χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·

ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυν
 ἀθρόοι ἐν μεγάροις, ὃ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ,
 ἀμφὶ δ' ἔμ' ἡγερέθοντο ἐνπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ
 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·

θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσ
 χῆνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω.
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμὲ μελιδῆς ὕπνος ἀνῆκεν·
 παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα

πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἦχι πάρος π
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

ὦ γύναι, οὐ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 ἄλλῃ ἀποκλίναντ', ἐπεὶ ἡ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὶς
 πέφραδ' ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθ
 πᾶσι μάλ', οὐδέ τίς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τίς πάντα τελέεται ἀνθρώποισιν.
 δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κερήμεσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,

οἳ ῥ' ἑλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
οἳ ῥ' ἔνυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
ἀλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν δίομαι αἰνὸν ὄνειρον
ἔλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἔμοι καὶ παιδὶ γένοιτο.

Bk. XIX. v. 518-529 ; 535-569.

LII.

Laughter of the Suitors.

ΤΟΝ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα
οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρός ἑμοῖο,
ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἦ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω
γῆμασθ' ὧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν·

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄσβεστον γέλον ὥρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
οἳ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶων ἄλλοτρίοισιν,
αἰμοφόρνεκτα δὲ δὴ κρία ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφίων
δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὤϊετο θυμός.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.

Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε ; νυκτὶ μὲν θῆμων
εἰλᾶται κεφαλαί τε πρόσσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
οἰμωγὴ δὲ δέδωκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

αἵματι δ' ἑρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·
 εἰδῶλων δὲ πλείον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἑρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
 οὐρανοῦ ἑξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
 "Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Bk. xx. v. 338-358.

LIII.

Ulysses discovers himself to the Suitors.

ΣΙΓΗ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήισεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὕπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἑς δ' ἦεν αὐτός.
 ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὃ δ' ἦδη τόξον ἐνώμα
 πᾶντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 μὴ κέρα ἱπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἄνακτος.
 ὥδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηρητὴρ καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλετο τόξων·
 ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κείται,
 ἦ ὄγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὥς ἐνὶ χερσὶν
 νωμᾶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἐμπαιος ἀλήτης.

"Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων
 εἰ γὰρ δὴ τοσοῦτον δνήσιος ἀντιῴσειεν
 ὥς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἰγτανύσασθαι.

"Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

αὐτίκ' ἐπεί μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντη,
 ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
 ὀηιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῆν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστροφές ἐντερον οἴος,
 ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον 'Οδυσσεύς.
 δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσι, χελιδόνη εἰκέλη αὐδῆν.
 μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γίνετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα
 χρῶς

ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος 'Οδυσσεύς,
 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
 εἴλετο δ' ὠκὺν διστόν, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἐντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἐμελλον 'Αχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' διστόν
 ἄντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάν-
 των

πρώτης στελειῆς, διὰ δ' ἀμπερές ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρής· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὗ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 ἦμενος, οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἐμπεδὸν ἴστιν,
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
 νῦν δ' ὦρη καὶ δόρπον 'Αχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψύιασθαι
 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός·

Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεῖ, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰὼν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀιστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐ πω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Bk. XXI. v. 388—XXII. v. 7.

LIV.

The Recognition of Ulysses by Penelope.

Ως φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον
 ἦτορ,

σῆματ' ἀναγνούσης τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·

Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 λιστα

ἀνθρώπων πίπνυσο· θεοὶ δ' ὠπαζον οἰζύν,
 οἳ νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκίσθαι.
 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶιο μηδὲ νεμέσσα,

οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἵπεί ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα.
 αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοισιν
 ἱρρίγει μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο ἔπεισιν
 ἑλθῶν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούουσιν.—

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ἔφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρία, κεδνὰ ἰδυῖαν.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὦν τε Ποσειδάων εὐεργία νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἡπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη,
 ἀσπᾶσιος δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὧς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
 δειρῆς δ' οὐ πῶ ἀάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.

Bk. XXIII. v. 205-217; 231-240.

LV.

Speech of Agamemnon in Hades.

ΟΛΒΙΕ Πηλῖος υἱέ, θεοῖς ἐπεικέλ' Ἀχαιεῦ,
 ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἐκάς Ἄργεος· ἀμφὶ δὲ σ'
 ἄλλοι
 κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νῆες ἄριστοι,
 μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὸ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 κῆεο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμᾶρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδὲ κε ἀάμπαν

πανσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνέικαμεν ἐκ πολέμοιο,
 κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροά καλὸν
 ὕδατι τε λιαρῶ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφίς
 δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
 μήτηρ δ' ἐξ ἄλδς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλῆγσιν
 ἀγγελίης αἰούσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρειν
 θεσπεσίη, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς.

* * * * *

Ἄμφι δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἄλαιο γέροντος
 οἶκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσαν.
 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ
 θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γε νόησας
 Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λιγεία.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι.
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ δόμεν πυρί, πολλὰ δέ σ' ἀμφίς
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἔλικας βοῦς.
 καίειο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῶ
 καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
 τεύχεσιν ἑρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 πεζοὶ θ' ἰππῆές τε· πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἡῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἷνψ ἐν ἀκρήτῃ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 ἐν τῷ τοι κείται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,

ὅα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος,
 οἷς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔзоχα τίες ἀπάντων
 ἢ ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 δ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 ἀμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἧ ἔπι προύχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῃ,
 κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
 ἥ οἱ νῦν γεγάασι καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 ἧρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 ἔμεσφ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 ἢ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἰών, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένον βασιλῆος
 ἠνυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 ἃ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν θηήσας θυμῷ,
 ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἠρόπεζα θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 σὸ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 ἦτας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἰσθλόν, Ἀχιλ-
 λεύ,

ἂρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπενυσα;
 νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
 ἰσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

Bk. XXIV. v. 36-49; 58-97.

HESIOD.

WORKS AND DAYS.

LVI.

The Iron Age.

MΗΚΕΤ' ἔπειτ' ὦφελλον ἐγὼ πέμπτοισι μετῆναι
 ἀνδράσιν ἄλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἣ ἔπειτα
 γενέσθαι.

νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδὲ ποτ' ἡμαρ
 παύσονται καμάτου καὶ διζύους, οὐδὲ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
 ἄλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἰσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 εἴτ' ἂν γεινόμενοι προλιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίος, οὐδὲ τι παῖδες,
 οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ·
 αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 μίμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντε ἔπεσσι,
 σχίτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες. οὐδὲ κεν οἷ γε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτῆρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
 οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
 μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμῆται·
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χροά καλὸν,
 ἀθανάτων μετὰ φῶλον ἵτον προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσειται ἀλέη.

173-201.

LVII.

χαλεπὰ τὰ καλά.

ΤΗΝ μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλίσθαι
 ῥῆϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 ῥῆϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή· περὶ ἰούσα.
 οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
 ἰσθλὸς δ' αὖ καέϊνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
 ὃς δέ κε μῆτ' αὐτὸς νοεῖ, μῆτ' ἄλλον ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ.
 ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἰργάζεω, Πέρσῃ, Δῖον γένος, ὃφρα σε Λιμὸς
 ἰχθαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ

αἰδοίη, βίωτον δὲ τεινὴν πίμπλησι καλὴν.
 λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέσας, ὅς κεν ἀεργὸς
 ζῶη, κηφίνεσσι κοθούροις εἵκελος ὀργάνῃ,
 οἳ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ.

HOMERIC HYMNS.

LVIII.

Delos in the Olden Time.

ΑΥΤΟΣ δ', ἀργυρότοξε ἄναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 ἄλλοτε μὲν γ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσας παιπαλόεντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
 πολλοὶ τοι νηοὶ τε καὶ ἄλσέα δενδρόεντα·
 πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρόωνες ἄκροι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἔλλαδε προρέοντες·
 ἀλλὰ σὺν Δήλῳ, Φοῖβε, μάλιστ' ἐπιτέρπει ἦτορ,
 ἔνθα τοι ἔλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
 αὐτοῖς σὺν παῖδέσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
 οἱ δὲ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.—
 'Ἄλλ' ἄγεθ' ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμῆο δὲ καὶ μετόπισθε
 μνήσασθ' ὅππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἐνθάδ' ἀνείρηται ξείνος ταλαπείριος ἐλθὼν·
 ὦ κούραι, τίς δ' ὕμνιν ἀνὴρ ἤδιστος ἀοιδῶν

ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τίψ τέρπεισθε μάλιστα;
 ἡμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως.
 τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐν καιπαλοέσσῃ,
 τοῦ περ καὶ μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰοδαί.

v. 165-173.

LIX.

HYMN TO THE PYTHIAN APOLLO.

Foundation of the Delphian Oracle.

ΚΑΙ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος
 Ἀπόλλων,
 οὔστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο,
 οἳ θεραπεύονται Πυθοῖ ἐνι πετρηέσσῃ
 ἱερά τε ῥέξουσι καὶ ἀγγελέουσι θέμιστας
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ
 χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ἔπο Παρνησοῖο.
 ταῦτ' ἄρ' ὃ γ' ὀρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἰσθλοί.
 οἱ μὲν ἐπὶ προῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
 ἐς Πύλον ἡμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους
 ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε δέμας δελφῖνι ἰοικῶς
 νηὶ θοῇ, καὶ κείτο πέλωρ μέγα τε δεινόν τε·
 τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε—
 πάντοθ' ἀνασσεῖασκε, τίνασσε δὲ νῆμα δοῦρα.

οἱ δ' ἀκίων ἐνὶ νηὶ καθίατο δειμαίνοντες·
οὐδ' οἱ γ' ὄπλ' ἔλυνον κοίλῃν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
οὐδ' ἔλκον λαΐφος νηὸς κυανοπρώροιο,
ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
ὥς ἔπλεον· κραιπνὸς δὲ Νότος κατόπισθεν ἔπειγε
νῆα θοήν· πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν,—
ἔξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελδέσσαν,
ἐς λιμέν'· ἥ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς
ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκεν·
ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
ἐνθ' ἄρ' ὃ γε φλόγ' ἔδαιε πιφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα
πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλοξαν
Κρισαίων ἄλοχοι καλλιζωνοὶ τε θύγατρες
Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δῖος εἶλεν ἔκαστον.
ἐνθεν δ' αὐτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὥς ἄλτο πέτεσθαι,
ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
πρωθήβῃ, χαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὤμους·
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
'ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν κλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἶά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἔλα, τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
τίθθ' οὕτως ἤσθον τετιηότε, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὄπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
αὕτη μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφιστῶν,
ὀππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ

ἔλθωσιν καμάτῳ ἀδδηκότες, αὐτίκα δὲ σφειας
σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ.

Ὡς φάτο καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκε.

τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤυδα·

Ἔειν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἰοικας,
οὐδέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι δλβια δοῖεν.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἰτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ·
τίς δῆμος; τίς γαῖα; τίνας βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
ἄλλῃ γὰρ φρονιόντες ἐπεπλόμεν μέγα λαῖτμα,
εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἐνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
νῦν δ' ὥδε ξὺν νῆϊ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
ἀλλὰ τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.

Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

ἔϊναι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε
τὸ πρῖν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔθ' ὑπότροποι αὔθις ἔσεσθε
εἰς τε πόλιν ἐρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
εἰς τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
ἔξετ' ἐμὸν πολλοῖσι τειμένιοι ἀνθρώποισιν.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὐχομαι εἶναι.

v. 210-231; 260-302.

LX.

HYMN TO HERMES.

Invention of the Lyre.

ΟΥΚΕΤΙ δηρὸν ἔκειτο μίνων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
 οὐδὲν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
 ἔνθα χέλυν εὐρών, ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον·
 ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
 βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποιήν,
 σαῦλα ποσὶν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
 ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·

Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
 χαῖρε, φυήν ἐρόεσσα, χοροίγυπε, δαιτὸς ἐταίρη,
 ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
 αἰόλον ὕστρακον, ἐσσί, χέλυσ ὄρεσι ζώουσα;
 ἀλλ' οἶσω σ' εἰς δῶμα λαβών· ὄφελός τι μοι ἔσση,
 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.
 οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρῃφιν·
 ἥ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσει ἔχμα
 ζώουσ'· ἦν δὲ θάνηξ, τότε κεν μάλα καλὸν αἰεῖδεις.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν αἰέρας,
 ἀψ εἶσω κίε δῶμα φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
 ἔνθ' ἀναπλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
 αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκόφιο χελώνης.
 ὣς δ' ὑπὸτ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ

άνερος, ὅντε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι,
αἱ δέ τε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
ὥς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης.
ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πρᾶπίδεσσιν ἐῖσι,
καὶ πῆχεις ἐνίθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν,
ἐπὰ δὲ συμφώνους δάτων ἐτανύσσατο χορδάς.

v. 22-51.

LXI.

Robbery of the Oxen.

HΕΛΙΟΣ μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
αὐτοῖσιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ'
Ἑρμῆς

Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιδέντα,
ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλιν ἔχεσκον,
βοσκομέναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἐρατεινοὺς.
τῶν τότε Μαιάδος υἱός, εὐσκοπος Ἀργεϊφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμετο βοῦς ἐριμύκους.
πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ἵχιν' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.

* * * * *

αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρέος ἦνυσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
ἀνθρακὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν.

Κυλλήνης δ' αἰψ' αὖτις ἀφίκετο δια κάρηνα
 ὄρθριος, οὐδὲ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
 οἷτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδὲ κύνες λεάκοντο· Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
 δοχμωθεὶς μεγάραιο διὰ κλήθρον ἔδυνεν,
 αὐρῇ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἥτ' ὁμίχλη,
 ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπ΄ ἔχετο κύδιμος Ἑρμῆς.

* * * * *

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
 χωόμενον περὶ βουσίην ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'· ἥ τε πολλὴν
 πρέμνων ἀνθρακίην οὐλὴ σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
 ὥς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλείνεν ἐαυτόν.
 ἐν δ' ὀλίγῃ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
 φῆ ῥα νεόλλουτος, προκαλούμενος ἥδυμον ὕπνον,
 ἐγρήσσω ἐτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
 γυνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
 παῖδ' ὀλίγον, δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
 παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μέγαλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέψγε λαβὼν κληῖδα φαεινὴν,
 νέκταρος ἐμπλείους ἢ δ' ἀμβροσίης ἐρατῆν ἥς·
 πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
 πολλὰ δὲ φοινικεύοντα καὶ ἄργυρα εἴματα νύμφης,
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν·
 ἐνθ' ἐπεὶ ἐξέρέεινε μυχὸς μέγαλοιο δόμοιο
 Λητοΐδης, μύθοισι προσήυδα κύδιμον Ἑρμῆν·
 ὦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ σατάκειαι, μήνυέ μοι βοῦς

θαῖττον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
 ρίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
 εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδὲ σε μήτηρ
 ἐς φάος οὐδὲ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 ἐρήσεις ὀλοοῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονέων.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 Λητοῖδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ξειπας;
 ἦ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
 οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην·
 οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἔοικα.
 οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
 ὕπνος ἔμοι γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
 μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
 καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμεν, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ
 χθών.

εἰ δὲ θέλεις, πατὴρ κεφαλὴν μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὅπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἵτινες αἱ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος ὅλον ἀκούω.

LXII.

HYMN TO APHERODITE

ΜΟΥΣΑ μοι ἐννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφρο-
δίτης,

Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἥμερον ὥρσε,
καὶ τ' ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
οἰωνούς τε διυπετίας καὶ θηρία πάντα,
ἡμὲν ὅς' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἡδ' ὅσα πόντος·
πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐυστεφάνου Κυθερείης.
τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπα-
τῆσαι·

κούρην τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην
οὐ γάρ οἱ ἔδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
ἀλλ' ἅρα οἱ πόλεμοί τε ἔδον καὶ ἔργον Ἄρης
ὕσμιναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
πρώτῃ τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάρουσιν
ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστη.
οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ.
καὶ γὰρ τῇ ἔδε τόξα καὶ οὖρεσι θῆρας ἐναίρειν.
φόρμιγγές τε χοροὶ τε διαπρύσιοι τ' ὀλολυγαὶ
ἄλσεά τε σκυῖοντα δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἔδεν ἔργ' Ἀφροδίτης,
Ἰστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

πότνια, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 ἣ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν
 ὦμοσε δὲ μέγαν ὄρεον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
 ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, διὰ θεάων.

v. 1-28.

LXIII.

Tithonus.

Ω Σ δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥως,
 ὑμετέρης γενεῆς. ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
 βῆ δ' ἵμεν αἰτήσουσα κελαινεφία Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἤματα πάντα·
 τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήνηεν ἐέλδωρ.
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοίων.
 τὸν δ' ἦτοι εἴως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
 Ἥοϊ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἡριγενεῖ,
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαί κατέχυντο ἔθειραι
 καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
 σίγῃ τ' ἀμβροσίῃ τε καὶ εἶματα καλὰ διδοῦσα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινάζ.
 τοῦ δ' ἦτοι φωνή ρεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κίκυς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἡματα πάντα.
 ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπ-
 τοι.

νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλεῖς, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον, καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.

v. 218-246.

LXIV.

HYMN TO DIONYSUS.

ΑΜΦΙ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἄλods ἀγρυγέ-
 τοιο

ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτῃ νεηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὦμοις
 πορφύρεον· τάχα δ' ἄνδρες ἐυσσέλμου ἀπὸ νηὸς
 ληιστὰι προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἤγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεύσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον αἶψα δ'
 ἐλόντες

εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ.
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο ἑιοτρεφίων βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλείοισι.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον
 χειρῶν ἢ δὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 ὄμμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο φώνησέν τε·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἐλόντες,
 καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηὺς εὐεργής.
 ἦ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν ἡ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἢ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἶκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτίς ἀφῶμεν ἐπ' ἡπείροιο μελαίνης
 αὐτίκα· μὴδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθείς
 ὄρησθ' ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

ὣς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῶ ἠνίκαπε μύθῳ·
 δαιμόνι', οὐρον ὕρα, ἕμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς
 σὺμ πάνθ' ὕπλα λαβών· ὅδε δ' αὐτ' ἀνδρεσσι με-
 λήσει.

ἔλπομαι, ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἡ δ' γε Κύπρον
 ἢ ἐς Ὑπερβορείους ἢ ἐκαστέρῳ· ἐς δὲ τελευταίην
 ἐκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα
 οὓς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.

ὣς εἰπὼν ἰσθὴν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηὸς.
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὕπλα
 κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.
 οἶνος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
 ἠδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὠρνυτο δ' ὁδμῇ

ἀμβροσιῇ ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
 αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
 ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
 βότρυες· ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἰλίσσετο κισσός,
 ἄνθεισι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
 πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,
 νῆ' ἤδη τότε ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
 γῇ πελάειν· ὃ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς
 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν, ἐν δ' ἄρα
 μέσση

ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων
 ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
 δεινὸν ὑπόδρα ἰδὼν· οἱ δ' εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν,
 ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
 ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὃ δ' ἐξαπίνης ἐπορούσας
 ἀρχὸν ἔλ', οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες
 πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ὕλα διαν,
 δελφῖνες δ' ἐγένοντο· κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
 ἔσχεθε καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον εἰπέ τε μῦθον·

Θάρσει, διὲ κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
 Καδμηΐς Σεμέλη Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα.

Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πῃ ἔστι
 σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμήσαι ἀοιδήν.

LXV.

The Potter's Oven.

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰίσω, ὦ κεραμῆες·
 δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου,
 εὐ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κánαστρα,
 φρυχθῆναι τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
 πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγνιαῖς,
 ἦν δ' ἐπ' ἀναυδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε,
 συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητηῆρας,
 Σύντριψ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἥδὲ Σα-
 βάκτην

Ὠμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνην κακὰ πολλὰ πορίζει.
 πέρθε πυραΐθουσας καὶ δώματα, σὺν δὲ κάμιнос
 πᾶσα κυκηθεῖη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
 ὥς γνάθος ἱππεΐη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμιнос,
 πάντ' ἔντροσθ' αὐτῆς κεραμήμα λεπτὰ ποιούσα.
 δεῦρο καὶ Ἡελίου θυγάτηρ, πολυφάρμακε Κίρκη,
 ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα.
 δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
 οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλοντο·
 τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμιнос,
 αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά·
 γηθήσῃ δ' ὀρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
 ὃς δὲ χ' ὑπερκύψῃ, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
 φλεχθεῖη, ὥς πάντες ἐπίσταιντ' αἶσιμα ῥέζειν.

LXVI.

Battle of the Frogs and Mice.

ΚΝΗΜΙΔΑΣ μὲν πρῶτον ἐφήρμωσαν εἰς δύο
μοίρας

ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, κνήμας δ' ἐκάλυπτον,
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφῆων ἀπὸ βυρσῶν,
οὓς γαλήνῃ δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νῦν λόγχῃ
εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκειον ἔργον Ἄρηος·
ἡ δὲ κόρυς τὸ λίπυρον ἐπὶ κροτάφοις ἱρεβίνθου.

Οἷτ' αὖ μὲν μύες ἦσαν ἐν ὕπλοις· ὥς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον
ἐλθόντες βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ στάσις, ἢ τίς ὁ
θυμός,

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων ῥάβδον μετὰ χερσίν,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγάλητορος Ἑμβασίχυτρος,
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἰπέ τε τοῖα·

ὦ βάτραχοι, μύες ὕμῃν ἀπειλήσαντες ἐπεμψαν
εἰπεῖν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὅνπερ ἐπεφνε
ὑμῖν βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
οἷτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάασθε.

* * * * *

ὣς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.

φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἐὰς ἀμφέκαλυσαν
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
 φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἥσκησαν
 ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 καὶ κέρα κοχλιδίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῇσι
 σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔμπληντο ἕκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλῆσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατεροὺς τε μαχητὰς
 πολλοὺς καὶ μεγάλους ἡδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἡὲ Γιγάντων,
 ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ
 ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν.

“ὦ θύγατερ, μυσὶν ἢ ῥα, βοηθήσουσα πορεύσῃ;
 καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἄπαντες,
 κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασι παντοδάποισι.”

“Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πω ποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 ἐλθοίην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.
 τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷά μ' ἔρεξαν
 πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφνηα καμοῦσα
 ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 καὶ τρώγλας ἐτέλεσαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη.
 καὶ πράσσει με τόκον· τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.
 χρησαμένη γὰρ ὕφανα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐβελίσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶην

ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
ὕπνου δενομένην οὐκ εἶασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄυπνος κατεκείμεν,
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα, θεοί, τούτοισιν ἀρήγειν,
μή νύ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει δ' ἐξυόντι·
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίον ἔλθοι·
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὀρῶντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὐτ' ἐπεπείθοντο θεοὶ ἅλλοι,
πάντες ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
δεινὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

v. 123-203.

BOOK II.

ELEGIAC, IAMBIC, AND LYRIC POETRY.

CALLINUS.

LXVII.

MΕΧΡΙΣ τεῦ κατάκεισθε ; κότ' ἄλκιμον ἔξετε
θυμόν,

ὦ νέοι ; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὥδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ῆσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

• • • • •

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίδης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε' ἔσσεται, ὁππότε κεν δῇ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔσας. τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

πολλάκι δηιοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἔργεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δῆμψ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θιήσκοντος· ζῶων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῶνος ἑών.

ARCHILOCHUS.

LXVIII.

Relictâ non bene parmulâ.

Α ΣΠΙΔΙ μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ
 θάμνῳ
 ἐντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἱκείνη
 ἑρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίῳ.

LXIX.

Κ ΗΔΕΑ μὲν στονόεντα, Περίκλειες, οὔτε τις
 ἀστῶν
 μεμφόμενος θαλῆς τέρψεται οὐδὲ πόλις·
 τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν
 πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
 ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν

φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς
 ἡμέας
 ἰτράπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀναστίνομεν,
 ἑαυτὶς δ' ἐτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
 τλήτε γυναικεῖον πένθος ἀπώσάμενοι.

LXX.

Οὔ μοι τὰ Γύγῳ τοῦ πολυχρύσου μέλει,
 οὐδ' εἰλὲ πῶ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἔρώ τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἱμῶν.

LXXI.

ΓΛΑΥΚ', ὄρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταρασ-
 σεται
 πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρίων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
 σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

LXXII.

Οὔ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμέ-
 νον,
 οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
 ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίῃς πλέος

LXXIII.

ΘΥΜΕ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
 ἄνα δ' ἔχει, μένων δ' ἀλίξεν προσβαλὼν
 ἰναντίον

στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς
 ἀσφαλῆως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
 μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
 ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
 μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

LXXIV.

ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἀελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμο-
 τον,

οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατήρ 'Ολυμπίων
 ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
 ἡλίου λάμποντος· ὕγρον δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους
 δέος.

ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κάπνεια γίνονται
 ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὕμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
 μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν
 ἐνέλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
 φίλτερ' ἢ πείρου γέννηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὕρος.

LXXV.

ΠΑΤΕΡ Ἀνκάμβρα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
 τίς σὰς παρήειρε φρένας;

ᾧς τὸ πρὶν ἡρῆρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
 ἄστοϊσι φαίνεται γέλως.

TYRTAEUS.

LXXVI.

*On, ye brave,
Who rush to glory, or the grave !*

ΕΘΝΑΜΕΝΑΙ γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πε-
σόντα

δρ' ἀγαθὸν περὶ ᾧ πατρίδι μαρνάμενον.
δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
ωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
ῥόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
ἡσὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῃ.
ὅς μὲν γὰρ τοῖσι μετίσσεται, οὓς κεν ἴκηται
ἡσμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενίῃ,
ὕνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
ἴσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.
οὕτως ἀνδρός τοι ἄλωμένον οὐδεμί' ὥρῃ
ῥνεται, οὗτ' αἰδῶς οὗτ' ὅπης οὗτ' ἔλεος,
ἢ γῆς περὶ τῇσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παιῶν
ῥσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.
«, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
δὲ φυγῆς αἰσχυρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
μέγαν ποιῆσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
ἐξ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρῷ,
καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραίους·

αἰσχροὺν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πισόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνέοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 καὶ χροά γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸν δὲ γυναιξίν,
 ζῶδς ἰών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν.

* * * * *

ὅς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν
 ἄστν τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,
 ἀργαλέῃ τε πόθῃ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' οὐ-
 τοῦ,

ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἰὼν γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θεῶρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλθῃ,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Αἶδην·

γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδὲ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἱ τε κατ' αὐτὸν
 εἰκουσ' ἐκ χώρης οἱ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πευράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πολέμου.

SIMONIDES OF AMORGOS.

LXXVII.

On Women.

ΧΩΡΙΣ γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὕδς τανύτριχος,
 τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί.
 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
 ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἥ δὲ ἐν φρεσὶν νοεῖ·
 τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
 ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών.—
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῇσδε λωτῶν γυνή
 ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.—
 τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὐτ' ἄσσον ἔλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.

ἀμειλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμή
 ἐχθοροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔστηκε ἀπήμων, χάσμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
 βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
 ταύτῃ μάλιστ' εἵκει τοιαύτῃ γυνή
 ὁργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

* * * *

Τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτέσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δούλι' ἔργα καὶ δύνῃ περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψάσσειεν, οὔτε κόσκινον
 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι;
 οὔτε πρὸς ἵπνον, ἀσβόλῃν ἀλευμένη,
 ἔζοιτ'· ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
 λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
 δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτῃ γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἦν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾗ,
 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

* * * *

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβῶν
 κείνῃ γὰρ οἷν μῶμος οὐ προσιζάνει·
 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κάπαίεζεται βίος·
 φίλῃ δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,

τεκούσα καλὸν κούνομάκλυτον γένος·
 ἑάριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
 πάσῃσι, θεῇ δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναικας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

MIMNERMUS.

LXXVIII.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφρο-
 δίτης;

τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδίῃ φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
 ἔσθ' ἥβης ἀνθεα γίγνεται ἀρπαλέα
 ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἀνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

LXXIX.

ΗΜΕΙΣ δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρυ
 ἔαρος, ὅτ' αἰψ' αὐγῆς αὖξεται ἡελίου,
 τοῖς ἱκελοι πῆχυνον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἥβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν

οὐτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
 ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλείου,
 ἢ ἔ' ἐτέρη θανάτιοι· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἥελιος·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίωτος·
 πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδευέται, ὥντε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδὲ τις ἔστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδει.

SOLON.

LXXX.

Salamis.

ΑΥΤΟΣ κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ψόδην ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.—
 Εἶην δὴ τότε' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γὰρ ἂν φά-ις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.—
 Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἡμερτῆς, χαλεπόν τ' αἰσχος ἀπωσόμενοι.

LXXXI.

Reflections on his State Reforms.

Η ΜΕΤΕΡΑ δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐποτ' ὀλεῖται
 αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
 τοίη γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει·
 αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
 ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
 ἔημον θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίᾳ.—
 οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
 αὐλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν, εὖρε δὲ πάντως.
 εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῇ ἢ θαλάμῳ.
 ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὥς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομίη παρέχει,
 εὐνομίη δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας·
 τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
 αὐαίνει δ' ἄτης ἀνθεα φυόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πραύνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίας.

παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ'
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

* * * * *

Δήμψ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐ
τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορεζάμενος·
οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγῆ
καὶ τοῖς ἐφρασύμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερόν σάκος ἀμφοτέ
ρικᾶν δ' οὐκ εἶας οὐδετέρους ἀδίκως.

LXXXII.

On the same subject.

ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΟΙΗ ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρι
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ὄρους ἀνείλον πολλὰχὴ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον παθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικῆς
ἰέντας, ὡς ἂν πολλὰχὴ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικία
ἔχοντας, ἥδη δεσπότης τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ δῆνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κάγαθῷ
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὗτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὗτ' ἐπαύσατο, ·
 πρὶν ἂν ταραξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

LXXXIII.

Reflections on his own Affairs.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ
 τέκνα,

Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῃς·
 ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάν-
 των

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχιν ἀγαθὴν·
 εἶναι δὲ γλυκὴν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὅν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφὴν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται αἴτῃ·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερὴ δὲ τελευτᾷ·

οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἔφορ' ἔτελος, ἐξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκίδασεν
 ἡρινός, δς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
 δγώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἶπὺν ἰκάνει
 οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος·
 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέηθη διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
 θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγῃς
 αὐτοί, μὴδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
 ἦλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ὧν ὀπίσω.

HIPPONAX.

LXXIV.

Ο ΜΕΝ γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
 θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
 δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
 κατέφαγε δὴ τὸν κληρὸν· ὥστε χρὴ σκάπτειν
 πέτρας ὀρείας, σῖκα μέτρια τρώγων,
 καὶ κρίθινον κόλλικα, δοῦλιον χόρτον.

Λ ΑΒΕΤΕ μου θαίματια, κόψω Βουπάλου τί
 ὀφθαλμόν
 ἀμφιδέξις γάρ εἰμι κούχ ἀμαρτάνω κόπτων.

PHOCYLIDES.

LXXXV.

ΚΑΙ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν,
 ὅς δ' οὐ·
 πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

THEOGNIS.

LXXXVI.

ΣΟΙ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα
 πόντον
 πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥῆϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνρσι παρέσῃ
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
 καὶ σε σὺν ἀλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀῖδαο δόμους,
 οὐδὲ τότε· οὐδὲ θανῶν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφόμενος ἡδ' ἀνά
 νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·

πάσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν αἰοδῇ
 ἔσση ὁμῶς, ὅφρ' ἂν ᾗ γῆ τε καὶ ἡέλιος·
 αὐτὰρ ἐγὼν δλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

LXXXVII.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ
 πρὶν
 ἡλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλήν.
 ἔρρε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν δς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

LXXXVIII.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἶά περ ᾔδειν,
 οὐκ ἂν ἀνιψήμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
 νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφρωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
 οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἡ μάλα τις χαλεπῶς
 σῶζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωνεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,

φορητοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε.
 δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κύμα πίῃ.
 ταῦτά μοι ἤνιχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γνώσκοι δ' ἂν τις καὶ κακός, ἦν σοφός ᾗ.

LXXIX.

Οἱ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
 Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
 ὥς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλίσειε γένος.

XC.

ΑΡΓΑΛΕΩΣ μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
 οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
 γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
 ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

XCI.

ΟΡΝΙΘΟΣ φωνήν, Πολυπαῖδε, ὅξυ βρώσης
 ἤκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὠραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
 οὐδὲ μοι ἡμίονοι κύφωσ' ἔλκουσιν ἀρότρον,
 τῆς ἀειμνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

SIMONIDES OF CEOS.

XCII.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·
 οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν
 παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
 ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἤβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
 οὐδ' ὑγιῆς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἤβης καὶ βιότου ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

XCIII.

ΤΟΝ τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν
 κατὰ Μήδων,
 τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

XCIV.

ΩΞΕΙΝ', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῷδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

XCv.

ΠΟΛΛΑ πιών καὶ πολλὰ φαγών καὶ πολλὰ κύκ'
εἰπών
ἀνθρώπους κείμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

XCvi.

ΕΞ οὐ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν,
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδενί πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῃ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὄλεσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσί, κράτει πολέμου.

XCvii.

ΑΝΔΡΟΣ ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ'
ἑαυτοῦ
Ἴππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις·
ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

AEOLIAN SCHOOL.

ALCAEUS.

XCVIII.

ΜΑΡΜΑΙΡΕΙ δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πῖ
 Ἄργ' κεκόσμηται στέγα
 λάμπραισιν κυνίαισι, καττᾶν λεῦκοι κατ' ὕπερ
 πιοι λόφοι
 νεύουσιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα, χάλ
 πασσάλοις
 κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἃ
 ἰσχύρῳ βέλευς,
 θώρακὲς τε νέοι λίνῳ κοῦλαί τε κατ' ἄσπιδες
 μεναι·
 παρ δὲ Χηλκίδαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα π
 καὶ κυπάττιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρῶτιστ' ὑπὸ ἔ
 ἔσταμεν τόδε.

XCIX.

ΑΣΥΝΕΤΗΜΙ τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶι φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
 χεῖμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·

περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπίδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτοῖ
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

C.

ΤΕΙ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὁράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

* * * *

κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μίλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῳ
μάλθακον ἀμφὶ . . . γνόφαλλον

SAPPHO.

CI.

Ode to Aphrodite.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵποτα κατέρωτα
τᾶς ἑμας αὐδῶς αἰοῖσα πῆλυν
ἑκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἤλθες

K

ἄρμ' ὑποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ὤκεες στρουῖθοι περὶ γᾶς μελαίνας
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνῳ αἶθε-
 ρος διὰ μέσσω.

αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαις ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 ἥρε', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι

δηῦτε κάλημι,
 κῶττ' ἔμφ' μάλιστα θέλω γένεσθαι
 μαινόλῃ θύμῳ· τίνα δηῦτε Πείθῳ
 μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
 Ψάπφ', ἀδικήει;

καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
 κῶν' ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

CII.

Ille mi par esse Deo videtur—

ΦΑΙΝΕΤΑΙ μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ὦν' ἡρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, καὶ πλασίον ἄδν φωνή-
 σας ὑπακούει

καὶ γελαίσας ἡμερόεν, τό μοι μάν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτάσασεν
ὥς γὰρ εὖιδον βροχίως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ' εἴκει·

ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λήπτον δ'
αὐτῖκα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
βεισι δ' ἀκουαι.

ἀ δὲ μ' ἴδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
φαίνομαι ἄλλα.

CIII.

To a Rich but Vulgar Woman.

ΚΑΤΘΑΝΟΙΣΑ δὲ κείσεται, οὐδὲ ποτα μναμοσύνα |
σίθεν
ἴσσει' οὔτε τότε οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρό-
δων

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν 'Αἶδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

CIV.

Fragments of Epithalamia.

ΟΙΟΝ τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ'
 ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μο
 πηες,
 οὐ μὲν ἐκλεάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκει

Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὖρεσι ποιμένες ἄν
 πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δὲ τε πόρφυρι
 ἄνθος—

Ἔσπερε, πάντα φέρεις, ὅσα φαίνολις ἐσκέι
 αὖτως.

CV.

Epitaph.

ΤΙΜΑΔΟΣ ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο
 σαν

δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 ἥς καὶ ἀποφθιμένης πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
 ἄλικες ἡμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ERINNA.

CVI.

On her friend Baucis.

ΝΥΜΦΑΣ Βανκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ πα-
 ρέρπων
 σάλαν, τῷ κατὰ γὰρ τοῦτο λέγοις 'Αἶδα·
 "Βάσκανος ἔσσι, 'Αἶδα" τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ'
 ὁρῶντι
 ὁμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' αἷς ἄγεν ἦδετο πεύκαις,
 ταῖς δ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδᾶν
 εἰς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσας.

ANACREON.

CVII.

ΣΦΑΙΡΗ δηυτέ με πορφυρέῃ
 βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
 νήνι ποικιλοσαμβάλλῃ
 συμπαίζειν προκαλεῖται·
 ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμήν κόμην,
 λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
 πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

CVIII.

ΠΟΔΙΟΙ ΜΕΝ ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἦβη πάρα, γηράλειοι δ'
δδόντες.

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὰς βιότου χρόνος λείλειπται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
'Αἶδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλήη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

CIX.

ΠΩΛΕ Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασιν βλέπ-
ουσα

νηλεῶς φεύγεις, δοκίεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δέ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παί-
ζεις·

δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

CX.

ΑΒΔΗΡΩΝ προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἡνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

BOOK III.

CHORAL LYRIC POETRY.

ALCMAN.

CXI.

Parthenia.

Οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,
    γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος
    εἶην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόφυρος εἶαρος ὄρνις.

CXII.

Night.

Εὐδοῦσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
    πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἔρπετά θ' ὅσα τρέφει μέλαινα γυῖα,
θῆρες ὀρεσκιῶί τε καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφύρας ἀλός·
εὐδουσιν δ' οἰώνων
φύλα τανυπτερύγων.

STESICHORUS OF HIMERA.

CXIII.

Helios.

ΑΕΛΙΟΣ δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἑσκατέβαινον
 χρύσειον, ὅφρα δι' Ὀκεανοῖο περάσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἱρεμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλου
 ὃ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
 δάφναισι κατὰσκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

ARION OF METHYMNA.

CXIV.

Ode to Poseidon.

ΨΙΣΤΕ θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
 γαιάοχ' ἐγκύμον' ἄν' ἄλμαν'
 βραγχίους περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριξάυχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα

κοῦράν Νηρείδων θεᾶν,
 ὃς ἰγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἳ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
 ἀπτάν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
 ἄλοκα Νηρέας πλακός
 τίμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι
 ὧς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεῶς
 εἰς οἶδμ' ἀλιπόρφύρον λίμνας ἔριψαν.

IBYCUS OF RHEGIUM.

ΟΧΥ.

ΗΡΠΙ μὲν αἶ τε Κυνόωναι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθίνων
 ἐῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἶνανθίδες
 αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
 οἶναρείοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἔθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
 θρηῖκιος βορέας,
 ᾗσσων παρὰ Κύνπριδος ἀζαλείαις μανίαισιν ἐρεμνός
 ἀθαμβῆς
 ἐγκερατῶς παιδόθεν φυλάσσει
 ἡμετέρας φρένας.

SIMONIDES OF CEOS.

CXVI.

On those who fell at Thermopylae.

ΤΩΝ ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἴκτοι
 ἔπαινος·

ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρώς
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
 ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Αἰωνίδα
 ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

CXVII.

Danae.

ΟΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ
 ἄνεμος τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
 δείματι ἤριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφι τε Περσεῖ βίβλε φίλαν χέρα,
 εἰπέ τ' ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον·
 σὸ δ' ἄωτεις, γαλαθηνῶ τ' ἡτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεί
 δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ σταλαῖς·
 ἦλμαν δ' ὑπερθε τεῶν κόμῃν βαθειᾶν

παρίοντος κύματος οὐκ ἀλίγεις,
οὐδ' ἀνίμου φθόγγον,
πορφυρέα κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.
Ἐὶ δὲ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καὶ κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὐας.
εἰλομαι δ' εὐδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
εὐδέτω δ' ἄμετρον κακόν·
μεταιβολία δὲ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὐχομαι, νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

CXVIII.

Virtue.

ΕΣΤΙ τις λόγος
τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις,
νῦν δὲ μιν θοὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.
οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
ψὲ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς
ἐνδοθεν μόλγῃ, ἵκηται τ' ἐς ἄκρον
ἀνδρείας.

BACCHYLIDES OF CEOS.

CXIX.

Praise of Wine.

ΓΛΥΚΕΙ' ἀνάγκα
σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
κύπριδος δ' ἐλπὶς διαθύσσει φρένας

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
 ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας
 αὐτίχ' ὃ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσιν δοκεῖ.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα καρπὸν
 νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
 πλοῦτον ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κίαρ.

CXX.

Praise of Peace.

ΤΙΚΤΕΙ δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν
 ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
 γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώ
 χαλκεῶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἀμὸν δὲ θάλλει κίαρ.
 συμποσίων δ' ἑρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοὶ θ'
 ὕμνοι φλέγονται.

PINDAR.

CXXI.

The Future Life.

Ο ΜΑΝ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει
 τῶν τε καὶ τῶν
 καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,
 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δὲ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτὶς ἀπάλαμνοι φρενες
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρῇ
 λόγον φράσαις ἀνάγκῃ.
 ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 ἴσαις θ' ἡμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
 ἰσολοὶ δέκονται βίοντον, οὐ χθόνα ταρασσοντες ἐν
 χερὸς ἀκμῇ
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ
 κενὸν παρὰ δίαυταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίῳ
 θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.
 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἱστρίς
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τυρσῶν
 ἐνθα μακάρων
 νᾶσος ὠκεανίδες

αὔραι περιπνέουσιν, ἀνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ

δ' ἄλλα φέρβει,

ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς
βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος.

ὃν πατὴρ ἔχει παῖς ὁ Γᾶς ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ἀπάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.

Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

Ἀχιλλέα τ' ἐνεκ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ

λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

ὃς Ἑκτορ' ἐσφαλε, Τροίας

ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα, Κύνκνον τε θανάτῳ πόρην,

Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος

ὠκεία βέλη

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας

φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἰρμηνέων

χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾶ· μαθόντες δὲ

λάβροι

παγγλωσσίῃ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Olymp. II. v. 53-88.

ΟΧΧΠ.

Iamvs.

Α ΔΕ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανίας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας

πραύμητιν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασίν τε Μοίρας
ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς

Ἰαμος

ἔς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἰθρέψαντο δράκοντες ἀμειβεῖ
ἰφ' μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσης ἐλαύνων ἔκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
ἐν οἴκῳ

εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι. Φοῖβον γὰρ αὐτὸν
φᾶ γεγάκειν
πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
νίοις

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὥς ἄρα μάνυνε· τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγενασμένον. ἀλλὰ
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίτᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ,
ἱὼν ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμέ-
νος ἄβρὸν

σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί νιν χρόνῳ
σύμπαντι μάτηρ
τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον· τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστε
φάνοιο λάβεν

καρκὸν Ἥβας, Ἀλφεῖ μίσσῃ καταβάς ἐκάλεσσε
Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
σκοπόν,

αἰτίων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔῤ᾽ κεφαλᾷ,

νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέξατο δ' ἀρτιεπῆς
 πατρία δοσα, μετάλλασέν τέ νιν· Ὅρσο, τέκε
 δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὕπισθ
 Olymp. VI. v. 3!

ΟΧΧΙΠ.

Invocation of the Lyre.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Ἰσπλοκέ
 σὺνδουκον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν
 σις, ἀγλαίας ἀρχά,
 πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν,
 ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃ
 ἐλελιζομένα.
 καὶ τὸν αἶχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
 ἀενάου πυρός. εὐδοί δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετοί
 ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλά
 ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων ἀδὸ κλαίστρον, κατέχει
 ὁ δὲ κνώσσων
 ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης,
 χεῖαν ἀνευθε λιπῶν
 ἐγχέων ἀκμάν, λαίνει καρδίαν
 κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀ
 τε Λατοῖδα σοφία βαθυκόλπων τε Μοι

δσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Περὶδων αἶοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαι-
μάκετον,

ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὸς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κυλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκείες ὄχθαι
Σελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,

νυφίεσσι Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·
τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ῥόον καπνοῦ

αἰθων· ἄλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ.

εἶνο δ' Ἀφαιστόιο κρουνοὺς ἐρπετὸν
δεινотάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προ-
σιδίσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,
οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεταί κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἄπαν νῶτον πο-
τικεκλιμένον κεντέϊ.

Pyth. l. v. 1-28.

CXXIV.

Admonitions addressed to Hiero.

ΚΑΙΡΟΝ εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συν
 σαις
 ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἃ
 γὰρ κόρος ἀμβλύνει
 αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλι
 ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 ἀλλ' ὅμως, κρέσσω γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλά. νόμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατι
 ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶ
 εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρετ
 παρ σέθεν· πολλῶν ταμίαις ἐσσί· πολλοὶ υἱάρι
 ἀμφοτέροις πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ παρμένων,
 εἵπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κ
 λίαν δαπάναις·
 ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 ἰστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπ
 κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖχημα
 οἶον ἀποικομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
 καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· οὐ φθίνει Κροίσου φ
 φρων ἀρετά.
 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῷ καντῆρα νηλέα νόον
 ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,

ἰ φόρμιγγες ὑπωρόφαι κοινωνίαν
 ἰν παίδων δάροισι δέκονται.
 ἰθεὺν εὐ πρῶτον ἀέθλων· εὐ δ' ἀκούειν δεῖ
     τέρᾳ μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
 κύρση, καὶ ἔλθῃ, στίφανον ὑψιστον δέδεκται.
 v. 81-100.

CXXV.

The Argonauts.

ἸΠΕ δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς
     ἐπ' ἄγρυτον πόνον
 Ἑχίονα, κεχλάδοντας ἦβᾱ, τὸν δ' Ἑρυτον.
     ταχέως δ'
 ἐγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν·
 ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασι-
     λεὺς ἀνέμων
 Ἰάλατ' ἰν πατὴρ Βορέας, ἀνδρας πτεροῖσιν
 ἰφρίκοντας ἀμφω πορφυρέοις.
 ταμπειθῇ γλυκὴν ἡμιθείοισιν πόθον ἔνδαιεν
     Ἥρα
 ῥγοῦς, μὴ τινα λειπόμενον
 νδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ',
     ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
 ὀν κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι
     σὺν ἄλλοις.
 ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλω
κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν

ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεκέραινον

Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους

κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ

πόντου κελεύθους

ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·

ἐκ νεφέων δὲ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον

φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἤλθον ἀκτῖνες στεροπαῆς ἀπο-

ρηγνύμεναι.

ἀμνοῶν δ' ἤρωες ἕστασαν θεοῦ σάμασιν

πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἑλ-

πίδας·

εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.

* * * *

Ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον

σκίμψατο

καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καὶ

μένοιο πυρός,

χαλκείαις δ' ὅπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·

τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασεν μῶνος. ὀρθὰς δ' αἶ-

λακας ἐντανύσαις

ἤλαυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγουαν σχίζε νῶτον

γᾶς. εἶπεν δ' ὦδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,

ὅστις ἄρχει ναός, ἔμοι τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὴν
ἀγέσθω,

κῶας αἰγλαῖεν χρυσέῳ θυσάνῳ.

ὧς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ρίψαις Ἰάσων εἶμα

θεῶ πῖσυνος

εἶχετ' ἔργον· πῦρ δὲ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου

ξείνας ἐφετμαῖς.

σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοίους δήσαις ἀνάγκας

ἴντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυῇ

κίντρον αἰάνες βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ

μέτρον. ἔνθεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπαρ ἄχει

δύνασιν Διήτας ἀγασθείς.

Pyth. IV. v. 178-202; 224-238.

ΟΧΧVI.

Dithyrambic Fragment.

ΙΔΕΤ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἷτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐελί' ἀγοράν·
ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
τὰν ἐαρίδρεπτον λοιβάν, Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαίῃ
ἴδετε πορευθέντ' ἐς αἰοιδᾶν δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
τὸν Βρόμιον, τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλίομεν.
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
 Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
 φοινικοεάνων ὁπότ' οἰχθέντος Ὀρᾶν θαλάμ
 εὐδομον ἐπαίωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεια.
 τότε βάλλεται,
 τότε ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἔραται
 ἱὼν φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

ΟΧΧVΠ.

On an Eclipse of the Sun.

ΑΚΤΙΣ Ἀελίου, τί πολὺσκοπ' ἐμήσω, ἐμῶν
 τερ ὀμμάτων,
 ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον,
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν
 ποταίνιον ἀνδράσιν· ἐυσωπίας ὁδὸν
 λίπες, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἐλᾶν τι νεώτερον ἢ πάρος.
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵππους τε θεὰς ἱκετεύω,
 ἀπήμον' ἐς οἶμόν τινα τράποιο θήβαις, ὧ πότνια,
 κοινον τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ
 καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
 ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πῆδον,

ἡ παγετὸν χθονός, ἡ νότιον θέρος
 ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἡ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος
 ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι
 πάντων μέτα πείσομαι.

CXXVIII.

Fragment from the Dirges.

ΤΟΙΣΙ λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε
 νύκτα κάτω
 φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσίοις καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐαν-
 θῆς ἄπας τέθαλεν ὄλβος·
 δόμα δ' ἐρατὸν κατὰ χώρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μὐγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν
 ἐπὶ βωμοῖς.

TIMOCREON OF RHODES.

CXXIX.

Invective against Themistocles.

Α ΔΔ' εἰ τύγε Πανσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιπ-
 πον αἰνέεις
 ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἐλθεῖν ἕνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Δ
 ψεύσαν, ἄδικον, προδόταν, δς Τιμοκρέοντα
 ξεῖνον ἐόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεῖς οὐ
 τᾶγεν

ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δέ
 τρί' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὀλεθρον,
 τοὺς μὲν κατὰγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, το
 καίνων,

ἀργυρίων ὑπόπλεως·
 Ἴσθμοι δὲ πανδόκευε γλοιῶς ψυχρὰ κρέα παρέ;
 οἱ δ' ἥσθιον κηῦχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους
 σθαι.

SKOLIA.

εxxx.

Wealth.

Ω ΦΕΛΕΝ σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῆ μή
 ἐν θαλάσσῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆμεν
 ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κάχέροντα. διὰ σὲ γι
 πάντ' ἐστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

CXXXI.

Health.

ΥΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον

βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύννοικος εἶης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκίων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ
πόθων,

οὗς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων

ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τίθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρι,
σίθεν δὲ χωρὶς οὕτις εὐδαίμων ἔφυ.

ARIPHON OF SICYON.

CXXXII.

I'll wreathe my sword in myrtle bough.

ΕΝ μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον ἐτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τέθηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτον κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὄτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

CALLISTRATU

CXXXIII.

Εἰθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφῳ φρενί.

CXXXIV.

Εἰθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνῃ,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορό
Εἰθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένῃ νόον.

CXXXV.

The Soldier's Wealth.

ΕΣΤΙ μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἀδὸν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἄμδον
προσκυνεῦντί με δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντες.

HYBRIAS THE CRETAN.

CXXXVI.

ΑΔΕΙ μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

CXXXVII.

The Song of the Swallow.

ΗΛΘ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.—

παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον
καὶ πύρνα χελιδῶν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται· πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μιν οἴσομεν·
ἀν δὲ φέργς τι,
μέγα δὴ τι φέροιο.
ἄνοιγ', ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
σὺ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παῖδια.

BOOK IV.

T H E D R A M A.

TRAGIC POETS.

AESCHYLUS.

CXXXVIII.

Prometheus Bound.

Ω ΔΙΟΣ αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύελον ἡλίου καλῶ·
ἴδισθί μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἷαίς αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεκῆ.

φεῦ φεῦ· τὸ παρόν, τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῇ ποτε μόχθων
 χρη τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
 καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
 πῆμ' οὐδὲν ἤξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρη
 αἶσαν φέρειν ὥς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς Ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γάρ γέρα
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευμαι τάλας·
 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 ὑπαίθριος δεσμοῖς πεπασσαλευμένος.

ᾧ ᾧ, ἕα ἕα.

τίς ἀχώ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
 θεόσυτος, ἣ βρότειος, ἣ κεκραμένη;
 ἔκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
 πόνων ἐμῶν θεωρός, ἣ τί δὴ θέλων;
 ὁρᾷτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
 τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὑπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν,
 διὰ τὴν λίαν φιλόττητα βροτῶν.
 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
 πέλας οἰωνῶν; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς

περύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
 πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον.

88-127.

CCXXIX.

Prometheus. Hermes. Chorus.

P. Εἰδοτὶ τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
 ὃδ' ἐθύωξεν· πάσχειν δὲ κακῶς
 ἰχθρὸν ὑπ' ἰχθρῶν οὐδὲν ἀεικέες.
 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτίσθω μὲν
 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθήρ δ'
 ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ'
 ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
 αὐταῖς ρίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
 ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
 ἄστρων διόδους· ἔς τε κελαινὸν
 Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
 τοῦμόν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

P. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 βουλευματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν
 ἢ τοῦδε τύχη, τί χαλᾷ μανιῶν;
 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύναις
 ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε τόπων
 μετὰ ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς,
 μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 βροντῆς μύκημ' ἀτέραιμον.

ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ'
 ὅτι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 μετὰ τοῦδ' ὅτι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
 κούκ ἔστι νόσος

τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.

ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω·
 μηδὲ πρὸς αἴτης θηραθεῖσαι
 μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπηθ'
 ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
 ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ
 κούκ ἐξαιφνης οὐδὲ λαθραίως
 εἰς ἀπέραντον δίκτυον αἴτης
 ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κούκ ἔτι μύθῳ
 χθῶν σεσάλευται·

βρονχία δ' ἤχῳ παραμυκάται
 βροντῆς, ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι
 στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
 εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
 πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα
 στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
 ξυντεάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
 γοιδάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή Διόθεν
 τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

ὦ μητρὸς ἐμῆς σίβας, ὦ πάντων
αἰθ' ἢ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἱσορᾶς μ' ὥς ἐκδ' ἰκα πάσχω.

1061-1114.

CXL.

The Battle of Salamis.

ΕΠΕΙ γε μέντοι λευκόπῳλος ἡμέρα
πᾶσαν κατίσχε γαῖαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἡχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πύρι
μολπηδὸν ἠύφήμησεν, ὀρθιον δ' ἄμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἡχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάρους παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὥς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουσιν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὀρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, ὧ παιδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἔδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών,

καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθ-
 ὑπηντίαζε, κοῦκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηϊ χαλκῆρῃ στόλον
 ἔπαισεν. ἤρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ
 ναῦς, κάποθραύει πάντα Φοινίσσης νεώς
 κόρυμβ'. ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἵθυνεν δόρυ.
 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεύμα Περσικοῦ στρατοῦ
 ἀντεῖχεν· ὥς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
 ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλήλοις παρῆν,
 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
 παίοντ' ἔθραυον πάντα κωπήρῃ στόλον,
 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
 κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
 σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
 ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.
 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.
 φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
 ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
 τοὶ δ', ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον,
 ἀγαῖσι κωπῶν θραύσασίν τ' ἐρειπίων
 ἔπαιον, ἐρράχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἵλα,
 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὅμμ' ἀφείλετο.
 κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
 στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι·
 εὐ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρα μᾶ
 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

Persae, 388-434.

CXLI.

Evocation by Atossa of the Ghost of Darius.

ΦΙΛΟΙ, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὥς ὅταν κλύδων
 κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
 τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
 ἔμοι γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέει
 ἐν ὄμμασιν τάνταῖα φαίνεται θεῶν,
 βοᾷ δ' ἐν ὧσιν κέλαδος οὐ παιώνιος·
 τοῖα κακῶν ἐκπληξίς ἐκφοβεῖ φρένας.
 τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
 χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν ἐκ δόμων πάλιν
 ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμανεῖς χοᾶς.
 φέρουσ', ἔπερ νεκροῖσι μελικτήρια,
 βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα,
 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῖς μέλι,
 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
 ὑκῆρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
 ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
 ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
 ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
 ἄλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νεργέρων
 ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα

ΦΕΥ τοῦ ξυναλλάσσοντος
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δνο
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὅμι
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κο
ᾶτης ἄρουρα θάνατον ἕκκα
ἦ γὰρ ξυνεισβῶς πλοῖον εὐ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανο
δλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύ
ἦ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, ἰ
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμ
ταῦτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγ
πληγείς θεοῦ μάστιγι παγα
οὔτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκ
σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, ε
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι
ἀνταποκρίνεται ἀνδράσιν

ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρη̑ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Δοξίου.

The Seven against Thebes, 593-614.

CXLIII.

Iphigenia.

ΕΠΕΙ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαξεν, προφίρων
Ἀρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπιερύσαντας
Ἄτρεϊδας
δάκρυ μὴ κατασχεῖν—
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν·
“Βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθίσθαι·
βαρεῖα δ', εἰ
τίκνον δαῖξω, δόμων ἀγαλμα,
μαίνων παρθινοσφάγοισιν
ρεῖθροις πατρῷους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόνανς γένωμαι,
ξυμμαχίας ἀμαρτῶν;
πανσανέμου γὰρ θυσίας
ἰφθιμίου θ' αἵματος ὀργῇ περιόργως ἐπιθυμεῖν
θέμις·
εὐ γὰρ εἴη.”

ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδου λέπαδνον,
 φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν
     ἀναγνον, ἀνίερων, τόθεν
 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνων,-
 βροτοῖς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων,-
 ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι θυγατρ
 γυναικοπόινων πολέμων ἀρωγὰν,
     καὶ προτέλεια ναῶν.
 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους
 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ'
     ἔθεντο φιλήμαχοι βραβύης.
 φράσεν δ' ἀόζους πατὴρ μετ' εὐχὰν
 δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
 πέπλοισι περιπετῇ παντὶ θυμῷ
 προνωπῇ λαβεῖν ἀέρδην, στόματός
 τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχέει
     φθόγγον ἀραῖον οἴκοις
 βίβ χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει.
 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα,
     ἔβαλλ' ἕκαστον θυτῆρων
 ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοίκετφ,
 πρέπουσά θ' ὥς ἐν γραφαῖς, προσεννί
     θέλουσ'. ἐπεὶ πολλάκις
 πατὴρ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
 ἔμελψεν, ἀγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πα
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμον
     παιῶνα φίλως ἑτίμα.

τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω·
 τέχνηαι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.

Agamemnon, 191-240.

ΟΧΛΙΝ.

Helen.

ἸΠΟΥΣΑ δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
 κλόνους τε καὶ λογχίμους ναυβάτας ὀπ-
 λισμοῦς,
 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίου φθοράν,
 βίβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
 ἀτληγὰ τλαῖσα· πολλὰ δ' ἔστενον
 τόδ' ἐννέποντες δόμων προφήται.
 “Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι,
 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες.
 πάρεστι σίγ', ἀτιμος ἄλλ' ἀλοίδορος,
 ἄλγιστ' ἀφειμέναν ἰδών.
 πόθῃ δ' ὑπερποντίας
 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν·
 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
 ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
 ὁμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαι. ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
 δνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες
 πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
 υἷάταν γάρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄρᾳν.
 παραλλάξασα διὰ χερῶν

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
 πτεροῖς ὁπαδοῖς ὕπνου κελεύθους."
 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἐστίας ἄχη
 τὰδ' ἐστί, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
 τὸ πᾶν δ' ἀπ' αἴας Ἑλλάδος ξυνορμένοι
 πένθεια τλησικάρδιος
 δόμων ἐκάστου πρέπει.
 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ
 οὗς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται.
 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωματῶν.
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός,
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 φίλοισι πέμπει βαρὺ
 ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀντ-
 ήνορος σποδοῦ γεμίζων λήβητας ἐνθάθεν.

393-430-

OXLV.

The Shipwreck.

ΠΩΣ κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίζω λέγων
 χειμῶν' Ἀχαιοῖς οὐκ ἀμήνιτον θεῶν;
 ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἐχθιστοὶ τὸ πρῖν,
 Πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἰδειαῖάν
 φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.

ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά·
 ναῦς γάρ πρὸς ἀλλήλαισι θρήκειαι πνοαί
 ἥρεικον· αἱ δὲ κερυτοπούμεναι βίᾳ
 χειμῶνι, τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
 ᾗχοντ' ἀφαντοὶ ποιμένος κακοῦ στρόβυ.
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος
 ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
 ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἔξητίσατο,
 θεός τις οὐκ ἄνθρωπος οἶακος θιγῶν.
 Τύχῃ δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο,
 ὥς μήτ' ἐν ὄρμῃ κύματος ζάλην ἔχειν,
 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιάων χθόνα.
 ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφηνγότες
 λευκὸν κατ' ἡμαρ οὐ πεποιθότες τύχῃ
 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος
 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδομένου.

631-653.

CXLVI.

Cassandra.

ΠΑΠΑΙ· οἶον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.
 ὀτογοῖ, Λύκει' Ἀπολλων' οἱ ἐγώ, ἐγώ.
 αἴτη δίπους λείαινα, συγκοιμωμένη
 λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,

κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὥς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα κάμου μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ
 ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαντῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε
 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρον στέφη;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἄγ' ὦδ' ἡμ' ἔψομαι.
 ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δὲ με
 κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως μάτην.
 καλουμένη δὲ φοιτᾷς, ὥς ἀγύρτρια,
 πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνής ἡνεσχόμην.
 καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
 βωμοῦ πατρός· δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,
 θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι.
 οὐ μὲν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
 ἦξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάρορ,
 μητροεκτόνον φίλυμα, ποινάτωρ πατρός·
 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
 κᾶταισιν, ἥτας ἰάσῃς θριγκώσων φίλοις·
 δμώμοται γὰρ ὕρκος ἐκ θεῶν μέγας,
 ἄξειν νιν ὑπτάσιμα κειμένου πατρός.
 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὦδ' ἀναστένω,
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν

πράξασαν ὧς ἔπραξεν, οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ὀπασσάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει;
ἰῶσαι πρόξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
"Αἰδοῦ πύλας οὐδ' ἰσθμὸν ἐγὼ προσεννέπω.
ἐπεύχομαι δὲ καυρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὥς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθησίμων
ἀπορρυέντων, ὄμμα συμβάλλω τόδε.

1227-1265.

ΟΧΛVII.

The Furies appear to Orestes.

- 1P. **A** Α. δμῳαὶ γυναῖκες, αἶδε Γοργόνων δίκην
φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημένοι
πυκνοῖς ὀράκουσιν· οὐκ' ἔτ' ἂν μείναιμι' ἐγώ.
1O. τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου, νικῶν πολὺ.
1P. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
σαφῶς γὰρ αἶδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
1O. ποταίνιον γὰρ αἱμά σοι χεροῖν ἔπι·
ἐκ τῶνδε τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.
1P. ἀναξ' Ἀπολλων, αἶδε πληθύουσι δῆ,
κάξ ὀμμάτων στάζουσιν αἶμα δυσφιλές.
1O. εἰς σοι καθαυμός. Λοξίου δὲ προστιγῶν
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
1P. ὅμεις μὲν οὐχ ὀρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὀρῶ·
ἐλαύνομαι δέ, κούκ' ἔτ' ἂν μείναιμι' ἐγώ.

Choeph. 1037-1051.

CXLVIII.

Athena invokes Blessings on Athens.

ΧΟ. ΤΙ οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυνμῆσαι χθονί;

ΑΘ. ὅποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα·
καὶ ταῦτα γῆθεν, ἐκ τε ποντίας δρόσου,
ἐξ οὐρανοῦ τε· κἀνέμων ἀήματα
εὐηλῶς πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον
ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
στέργω γάρ, ἀνδρὸς φυτυποίμενος δίκην,
τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
τοιαῦτα σοῦστι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

Eumenides, 862-875.

CXLIX.

Fragment of a Speech of Aphrodite.

ΕΡΑ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν.
ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάνετος οὐρανοῦ πεισῶν
ἔκυσε γαῖαν· ἥ δὲ τίκτεται βροτοῖς

μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον
 δειδρωῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
 τίλειός ἐστι. τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

Dumaisides.

CL.

Fragment of a Speech of Thetis.

Ο Δ' ἐνδραπέεται τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας
 νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίου,
 ξέμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
 ἐγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνη.
 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν
 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

SOPHOCLES.

CLI.

Ajax addresses his Child.

Αἰε' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ,
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτόν ἐν νόμοις πατρός

δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ το λυπεῖσθαι μάθης.
 ὅταν δ' ἴκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρός
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου 'τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, καὶ τὰ νῦν
 τηλωπὸς οἴχνηϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμοις ἐμοῦς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρί τ', Ἑριβοίῃ, λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς αἰή.
 καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήτε λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἔσχε διὰ πολυρράφου στρέφων
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.

Ajax, 545-51

CLII.

His ambiguous Speech.

Α ΠΑΝΘ' ὁ μακρὸς κάναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 οὐκ ἔστ' ἀελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος χαί περισκελεῖς φρένες.
 ἐγὼ γάρ, ὃς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε,
 βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παιδὰ τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἰμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίης ὀρύξας ἐνθα μὴ τις ὕψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νῦξ Ἀιδης τε σωζόντων κάτω.
 ἐγὼ γάρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
 οὐκ ἔστι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.
 τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδα σέβειν·
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεκτέον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα

τιμαῖς ὑπέκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβείῃς
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῃ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
 λύει πεδήσας, οὐδ' αἰὲ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;

646-677.

CLIII.

Philoctetes deserted by the Greeks.

ΤΟΤ' ἄσμενον μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηριφεῖ πέτρῳ,
 λιπόντες ὥχονθ', οἷα φῶτι δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἳ' αὐτοῖς τύχοι.
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
 αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
 ποῖ ἐκδακρῦσαι, ποῖ ἀποιμῶξαι κακά;
 ὀρώντα μὲν ναῦς, δις ἔχων ἐναυστόλουν
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδὲν' ἐντοπον,
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 εὕρισκον οὐδὲν πλην ἀνιάσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.

ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
 κἄδ' ἐτι βαιῶ τῇδ' ὑπὸ στέγγ' ἴκονον
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
 εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα
 πρὸς τοῦτ' ἄν· εἰ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ που πάγου χυθέντος, οἷα χεῖματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἱμχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν οὐ παρῇν,
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώξει μ' αἰεὶ.

Philoct. 271-297.

CLIV.

He entreats to be taken Home.

ΠΡΟΣ νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὧ τέκνον,
 πρὸς τ' εἰ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἐκίτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον,
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷοις ὀρᾶς
 ὅσοις τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῃ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
 ἔξιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοις τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλείεις.
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,

δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
 ἂν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, ἐς πρύμνην, ὅποι
 ἤκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκισίου, τέκνον,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.

Ib. 468-487

CLV.

His Agony at the Loss of his Arrows.

Ω ΠΥΡ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὃ σχέτλιε;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρῶων, τὸν βίον με μὴ 'φέλγῃς.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὥς μεθήσων μήποθ', ὥδ' ὕρᾱ πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τὰδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῃ λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,

ἄ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐκ Ἀχιλλέως.
 ἡμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνός Ἡρακλείους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὥς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἰδῶλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἰλὲν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὥδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλφ.
 νῦν δ' ἡπάτῃμαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῶ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς· οὐδὲν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὐτὸ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανῶν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὖς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φύνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
 ὀλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετρίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

lb. 927-962.

CLVI.

His Farewell to the Island.

ΦΕΡΕ νυν στείχων χώραν καλίσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἰμοί,
 Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμόν ἐτέγχθη
 κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἰμοί
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένην.
 νῦν δ', ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῇσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Δήμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

Ib. 14

CLVII.

Oedipus self-blinded and self-ex

ΩΣ μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἀριστ' εἰ
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλι
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὁμμασιν ποίοις βί

πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄιδου μολών,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἐβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάμαθ' ἱρά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
ἀπιστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας, τὸν ἄσεβῃ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μὲνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὀμμασιν τούτους ὄρᾱν ;
ἤκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ 'ποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἔν' ἡ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
ὦ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαβῶν
ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς ;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κάκ κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κίλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
ὄρνυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,

αἶ τοῦμόν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἀπο
ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι,
οἳ' ἔργα δράσας ὑμιν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνείτε τοῦμόν σπέρμα, κάπεδείξατε
πατέρας ἀδελφούς παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναικας μητέρας τε, χῶπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μὴδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω με γῆς
ἐκρίψατ', ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
καλύψατ', ἔνθα μὴ ποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε. τάμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

Oed. Tyr. 1369-14.

CLVIII.

Oedipus' Address to Theseus.

Ω ΦΙΛΑΤΑΤ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν
φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καθ' οἷον φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγον·
 ἴν' οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺν τάκίνητ' ἔπη,
 ἴα μ' ἐν οἴσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητὴρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

Oed. Col. v. 607-628.

CLIX.

Description of Colonus.

ΕΥΙΠΠΟΥ, ξέने, τᾶσδε χώ-
 ρας ἴκου τὰ κράτιστα γὰρ ἐπαυλα
 τόνδ' ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ἃ λίγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστα ἄη-
 δὼν χλωραῖς ὑπὸ βύσσαις,
 τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισ-
 σὸν καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ

φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνάλιον
 ἀνήνεμόν τε πάντων
 χειμώνων· ἴν' ὁ βακχιώ-
 τας αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ἐπ' ἄ-
 χνας ὁ καλλιβοτρυς κατ' ἡμαρ αἰὶ
 νάρκισσος, μέγαιιν θεαῖν
 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὖ-
 πνοι κρῆναι μινύθουσιν
 Κηφισοῦ νομάδες ρέε-
 θρων, ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 ἀκηράτῃ σὺν ὄμβρῳ
 στερνώχου χθονός· οὐδὲ Μου-
 σᾶν χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' αὖ
 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
 ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακού-
 οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσφ Πέλοποι
 βλαστὸν
 φίτευμ' ἀγήρατον αὐτόποιον
 ἐγχείων φόβημα δαίων,
 ὃ τῇδε θάλλει μέγιστα χώρα
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
 τὰν οὐτις οὔτε νεαρός οὔτε γῆρας
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρας· ὁ γὰρ αἰ
 κύελος

λείψει νιν μορίου Διὸς
 χά γλαυκῶπις Ἀθήνα.
 ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τῇδε κράτιστον,
 ἑῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν αὔχημα μέγιστον
 εὖιππον, εὖπωλον, εὐθάλασσον.
 ὦ καὶ Κρόνου, σὸν γάρ νιν εἰς
 τόδ' εἰσας αὔχημ', ἀναξ Ποσειδάν,
 ἵπποισι τὸν ἀκεστήρα χαλινὸν
 πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
 ἂ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
 Νηρηΐδων ἀκόλουθος.

Ib. 668-718.

CLX.

Antigone defends her Conduct.

ΚΡ. **Κ**ΑΙ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νό-
 μους;
 ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε
 οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιήηδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους·
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ψόμην τὰ σὰ
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κάσφαλῇ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθεις, ἀλλ' αἰεὶ ποτε
 ζῇ ταῦτα, κούδεις οἶδεν ἐξ ὅτου ἴφανε.
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς

φρόνημα δείσας', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;
 κεί μὴ σὴ προὔκηρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
 ζῇ, πῶς ὄδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδὸν τι μῶρψ μωρίαν ὀφλισκάνω.

Antig. 449-470

CLXI.

She rejects Ismene.

- ΚΡ. Σ Υ δ', ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
 λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 φέρ', εἰπέ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔξομῃ τὸ μὴ εἰδέναι;
 ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορροθῶ
 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
 ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἔασει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
 ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
 ξύμπλουν ἐμυτην τοῦ πάθους ποιουμένη.

- ΑΝ. ὦν τοῖργον Ἄιδης χοὶ κάτω ξυνίστορες
 λόγους δ' ἐγὼ φιλοῦσαν σὺ στέργω φίλην.
 ΙΣ. μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
 θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
 ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινὰ μὴδ' ἃ μὴ ἔτιγες
 ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
 ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
 ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
 ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
 ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
 ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
 ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
 ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
 ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
 Ib. 531-555.

CLXII.

The Power of Love.

- ΧΟ. ΕΡΩΣ ἀνίκατε μάχαν,
 ἔρωσ, δς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 δς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀύλαις,
 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 οὔθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔχων μέμνηεν.
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβῃ,

σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 ζύναιμον ἔχεις παράξας.
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον
 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
 νῦν δ' ἤδη γὼ καὐτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τὰδ' ὀρῶν, ἴσχειν δ'
 οὐκ ἔτι πηγὰς δύναιμι δακρύων,
 τὸν παγκοίταν ὅθ' ὀρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

Ib. 781-805.

CLXIII.

From Antigone's last Speech.

Ω ΤΥΜΒΟΣ, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἴκησις αἰέφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσίφασσ' ὀλωλότων
 ὧν λαισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
 κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἤξειν πατρί, προσφιλὴς δὲ σοί,
 μῆτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα
 ἐπεί θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
 ἔλουσα κάκότημα κάπιτυμβίους
 χοὰς ἔδωκα. νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρηνυμαι.

Ib. 891-903

CLXIV.

The Lament of Electra.

Ω ΦΑΟΣ ἄγνόν
 καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὥς μοι
 πολλὰς μὲν θρήνων ψῶδας,
 πολλὰς δ' ἄντῆρες ἦσθου
 στέρνων πλαγὰς αἵμασσομένων,
 ὅπῳ ταν ὀνοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ·
 τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγερὰ
 ξυνίσας εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
 φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἡμὴ χῶ κοινολεχῆς
 Αἰγισθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι
 σχίζουσι κἀρα φονίῳ πελέκει.
 κούδεις τούτων οἶκος ἀπ' ἄλλης
 ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
 λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
 εἰς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρον
 ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
 ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
 πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' Ἀϊδου καὶ Περσεφόνης,
 ὦ χθονί' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρὰ,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὀρᾷθ',
 αἱ τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου, καὶ μοι τὸν ἐμὸν
 πέμψατ' ἀδελφόν· μούνη γὰρ ἄγειν
 οὐκ ἔτι σικῶ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

Elect. 86-120 -

CLXV.

From the Description of the Chariot Race.

ΚΑΙ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλῆς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
 κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας, ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας
 κάξ ἀντύγων ὤλισθε, σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὀρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,

μολις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κίαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
 χαλεπῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκῆων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

Ib. 741-763.

CLXVI.

*Lectra weeps over the Urn supposed to contain
the Ashes of Orestes.*

Ω ΦΙΛΑΤΑΤΟΥ μνημεῖον ἀνθρώπων ἔμοι
 ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ὑπ' ἐλπίδων
 οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
 νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
 ὥς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φύονι,
 ὅπως θανῶν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
 τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχρῶς μέρος.
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κάπῃ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκός, ἄθλιον βάρος.
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἶμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτουν, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· οὔτε γάρ ποτε
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδῶμην αἰεί.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἶχεται πατήρ,
 τέθνηκε' ἐγὼ σοι, φρουδὸς αὐτὸς εἰ θανῶν·
 γελῶσι δ' ἐχθροὶ, μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμὸς ἐξαφείλετο,
 ὃς σ' ὥδ' ἐμοὶ προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἶμοι μοι.
 ὦ δέμας οἰκτρὸν, φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἶμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσσε
 ἀπώλεσσε δῆτ', ὦ κασιγνήτον κάρα.
 τοιγάρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὺν τόδε στέγος,

ἦν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ὥς σὸν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων, καὶ νῦν ποθῶ
 τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπessθαι τάφου.
 τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμενούς.

Ib. 1126-1170.

CLXVII.

The Vine of Euboea.

ΕΣΤΙ γάρ τις ἐναλία
 Εὐβοὺς αἶα· τῇδε βάκχειος βότρυς
 ἐπ' ἡμαρ ἔρπει. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
 κεκλημάτῳται χλωρὸν οἰάνανθης δέμας·
 εἰτ' ἡμαρ αὖξει μέσσον ὄμφακος τύπον
 γλυκαίνεται τε κάποπερκοῦται βότρυς·
 εἰδὼς δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
 καλῶς ὁπώρα κάνακίρναται ποτόν.

Thyestes.—Frag., 235.

CLXVIII.

Tyro.

ΤΟΜΗΣ δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκη·
 ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ἔπο
 ιάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρία χειρὶ
 ἥρως θερισθῇ ξανθὸν ἀνχένων ἄπο,
 πᾶσουσα ὃ ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν

ἴδῃ σκιᾶς εἰδωλον ἀνγασθεῖς ὑπὸ
 κουραῖς ἀτίμως διατετλιμένης φόβης.
 φεῦ, κὰν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
 πτήσσουσιν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται
 πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην

CLXIX.

Love.

Ω ΠΑΙΔΕΣ, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μ
 ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμη
 ἔστιν μὲν Ἀιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
 ἔστιν δὲ λύσσα μανιάς, ἔστι δ' ἥμερος
 ἄκραντος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶ
 σπουδαῖον, ἡσυχαιόν, εἰς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἐνι
 ψυχῇ· τίς οὐχὶ τῇσδε τῆς θεοῦ βορά;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει,
 ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῷ.
 νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερὸν,
 ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαίους' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν;
 εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθ' ἴλεγειν,
 Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων, ἄνευ δορός,
 ἄνευ σιδήρου· πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευματα.

CLXX.

On the same.

Τὸ γὰρ νόσημα τοῦτ' ἐφίμερον κακόν
 ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι·
 ὅταν πάγου φανέντες αἰθρίου χεροῖν
 κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες ἀσταγῇ.
 τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταίνιους·
 τέλος δ' ὁ χυμὸς οὖθ' ὅπως ἀφῇ θέλει
 οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν·
 οὕτω δὲ τοὺς ἱρῶντας αὐτὸς ἴμερος
 δρᾷν καὶ τὸ μὴ δρᾷν πολλάκις προσίεται.

154.

CLXXI.

The Wheel of Fortune.

Α Δ' οὐμὸς αἰὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
 ὥσπερ σελήνης δ' ὀψις εὐφρόνας δύο
 στήναι δύναται· ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη
 χῶταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
 πάλιν διαρρεῖ κάπῃ μηδὲν ἔρχεται.

786.

CLXXII.

Recti cultus.

ΕΠΕΙ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλὶ
 χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοῦ
 διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.
 προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεὶ,
 ἕως ἂν ἐξῇ μαθάνειν βελτίονα.
 Παῖς δ' ὦν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσι·
 αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μαθάνων ἄνευ πόνου·
 τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ
 ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
 ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα καὶ μοχθητέον,
 ὦ παῖδες, ὥς ἂν μήτ' ἀπαιδευτῶν βροτῶν
 δοκῶμεν εἶναι κάποδημούντος πατρός.

EURIPIDES.

CLXXIII.

Music.

ΣΚΑΙΟΥΣ δὲ λέγων κούδεν τι σοφούς
 τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἁμάρτ
 οὔτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
 ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δαίμονις

ἤθρουτο, βίου τερπνὰς ἀκοάς,
 στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 ἤυρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 ψῆδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
 δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδαιπνοι
 δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν·
 τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Medea, 190-203.

CLXXIV.

The Praises of Athens.

ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙ τὸ παλαιὸν ὀλβιοι,
 καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
 χώρας ἀπορρήτου τ' ἀποφερβόμενοι
 κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
 βαίνοντες ἄβρῳς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἀγνὰς
 ἑννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
 ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·
 τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
 τὰν Κύπριν κλῆζουσιν ἀφυσσαμέναν
 χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
 ἡδυνόους αὔρας· αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένην
 χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων·

τῇ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
 παιτοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
 πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 ἢ πόλιν ἢ φίλων
 πόμπιμός σε χώρα
 τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 τὰν οὐχ ὅσιαν μετ' ἄλλων;

Ib. 824-850

CLXXV.

The Conflict in Medea's Breast.

ΔΡΑΣΩ τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
 καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.
 ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
 καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἔμε,
 οἰκήσειτ' αἰὲ μνητρὸς ἐστερημένοι·
 ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
 πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 πρὶν λέκτρα καὶ γυναιῖκα καὶ γαμηλίους
 εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθην.
 ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
 ἄλλως ἄρ' ἵμας, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
 ἢ μήν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
 καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὅλωλε δὴ
 γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη
 λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
 ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὀμμασιν φίλοις
 ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
 φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθί μ' ὀμμασιν, τέκνα,
 τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 αἰαῖ· τί δράσω ; καρδία γὰρ οἴχεται,
 γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευματα
 τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακὰ ;
 οὐ δῆτ' ἐγωγε· χαιρέτω βουλευματα.
 καίτοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 τολμητέον τὰδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενός.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτφ δὲ μὴ
 θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ἃ ἃ.

μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φείσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μετ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Ἀἰδῇ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.

πάντως πέπρωται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύζεται
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὀλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἰμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων·
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμί προσβλέπειν
οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μαρθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Id. 1019-107 9

CLXXVI.

Hippolytus offers a Chaplet to Artemis.

ΧΑΙΡΕ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
παρθένων, Ἄρτεμι.
σοὶ τόνδε πλεκτόν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ

οὐτ' ἡλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 μέλισσα λειμῶν' ἡρινὸν διέρχεται·
 Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
 ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
 τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 τοῦτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
 ἀνάστημα ἐξέαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπο.
 μόνῃ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
 σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
 κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἡρξάμην βίου.
Hippolytus, 70-87.

CLXXVII.

*Quid sibi quisque velit nescire, et quaerere semper
 commutare locum, quasi onus deponere possit.*

P. Ω ΚΑΚΑ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι.
 τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
 δέμνια κοίτης.
 δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
 τάχα δ' ἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
 ταχὺ γὰρ σφάλλει κούδενι χαίρεις,
 οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
 φιλτερον ἡγεί.

κρείσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν
 τὸ μὲν ἔστιν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
 λύπη τε φρενῶν χερσὶν τε πόνος.
 πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
 οὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις
 ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βίотου
 οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίης
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Ib. 177-198

CLXXVIII.

The Beneficence of the Deity.

ΘΗ. **Α**ΛΛΟΙΣΙ δὴ 'πόνησ' ἀμλληθεῖς λόγῳ
 τοιῷδ'. ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
 πλείω βροτοῖσιν ἔστι τῶν ἀμεινόνων.
 ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
 πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς
 εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
 αἰνῶ δ' ὅς ἡμῖν βίотον ἐκ πεφυρμένου
 καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο,
 πρῶτον μὲν ἐνθεῖς σύνεσις, εἶτα δ' ἄγγελον
 γλῶσσαν λόγων δοῦς, ὥστε γιγνώσκειν ὅπα,
 τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ

σταγόνας ὕδρηλὰς; ὥς τὰ τ' ἐκ γαίας τρέφῃ
 ἄρδῃ τε νηδύν· πρὸς δὲ τοῖσι χείματος
 προβλήματ', αἰθὼν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
 πόντου τε ναυστολήμαθ', ὥς διαλλαγὰς
 ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ.

Supplices, 195-210.

CLXXIX.

*The land, where girt with friends or foes,
 a man may speak the thing he will.*

ΟΥΔΕΝ τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
 ὅπου τὸ μὲν πρῶτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι
 κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς τὸν νόμον κεκτημένος
 αὐτὸς παρ' αὐτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον.
 γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὃ τ' ἀσθενῆς
 ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃν ἔχει,
 ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
 τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς,
 νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.
 τούλευθρον δ' ἐκείνο· τίς θέλει πόλει
 χρηστόν τι βούλευμ' ἐς μέσον φέρειν ἔχων;
 καὶ ταῦθ' ὁ χρῆζων λαμπρὸς ἔσθ', ὁ μὴ θέλων
 σιγᾷ. τί τούτων ἔστ' ἰσαίτερον πόλει;
 καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός,
 ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις·
 ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,

CLXXX.

Nullum cum victis certamen et aethere cas

NΕΚΡΟΥΣ δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπ
πῶλιν,

οὐδ' ἀνδροκμήτας προσφέρων ἀγωνίας,
θάψαι δικαίῳ, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζων. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;
εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ἕπο,
τεθναῖσιν, ἡμύνασθε πολεμίους καλῶς,
αἰσχροῶς δ' ἐκείνοις, χῆ δίκη διοίχεται
ἑάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς.
ὄθεν δ' ἕκαστον ἐς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα
τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν· οὐτι γὰρ κεκτῆμεθα

ἀτάφους τις ἔξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῆ νόμος.

Ib. 524-541.

CLXXXI.

Iphis on the Death of his Daughter Eoadne.

EIEN. τί δὴ χρή τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
στείχειν πρὸς οἴκους; κῆρ' ἐρημίαν ἰδῶ
πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμψὶ βίῃ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλῳ;
ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἦδε μοι.
ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν· ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσήγετ' αἰεὶ στόματι, καὶ κᾶρα τόδε
κατεῖχε χειρὶ· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
γέροντι θυγατρὸς· ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἦσσαν ἐς θωπεύματα.
οὐχ ὥς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους,
σκότῳ δὲ δώσετ', ἐνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δέμας γεραῖον συντακεῖς ἀποφθερῶ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὁστέων θιγεῖν;
ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὥς μισῶ σ' ἔχων.
μισῶ δ' ὅσοι χρῆζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι
παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν·
οὐδ' χρῆν, ἐπειδὴν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν,
θανόντας ἔρρειν κάκποδῶν εἶναι νέοις.

Ib. 1094-1113.

CLXXXII.

Lament of Hecuba over Astyanax.

ΔΥΣΤΗΝΕ, κρατὸς ὡς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
 τείχη πατρῶα, Λοξίου πυργώματα,
 ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον
 φιλήμασιν τ' ἔδωκεν, ἔνθεν ἐγελᾷ
 ὁστέων ῥαγέντων φόνος, ἵν' αἰσχροῖα μὴ λέγω·
 ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοὺς μὲν ἠδείας πατρός
 κέκτησθ', ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόκεισθέ μοι.
 ὦ πολλὰ κόμπους ἐβαλὼν φίλον στόμα,
 ὤλωλας, ἐψεύσω μ', ὅτ' ἐσπίπτων πέπλους,
 ὦ μῆτερ, ἠϋδας, ἡ πολὺν σοι βοστρύχων
 πλόκαμον κερῶμαι, πρὸς τάφον θ' ὀμηλίκων
 κώμους ἀπάξω, φίλα διδοὺς προσφθέγματα.
 σὺ δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ἐγὼ σέ τὸν νεώτερον,
 γραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν.
 οἴμοι, τὰ πόλλ' ἀσπάζεσθαι αἶ τ' ἐμαὶ τροφαὶ
 ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι φροῦδά μοι. τί καί ποτε
 γράψειεν ἂν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ;
 τὸν παῖδα τόνδ' ἔκτειναν Ἀργεῖοί ποτε
 δέισαντες; αἰσχροὺς τοῦπίγραμμά γ' Ἑλλάδι.

Troades, 1173-1191.

CLXXXIII.

Ion's Morning Song.

ἈΡΜΑΤΑ μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
 ἥλιος ἤδη κάμπτει κατὰ γῆν,
 ἄστρο δὲ φεύγει πῦρ τόδ' ἀπ' αἰθέρος
 εἰς νύχθ' ἱερὰν,
 Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.
 σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
 Φοίβου πέτεται,
 θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
 Δελφίς, αἰέδουσ' Ἑλλησι βοᾶς,
 ὃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
 ἄλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαρεῖς δὲ δρόσοις
 ἀφνδρανάμενοι στείχετε ναοὺς·
 στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖτ' ἀγαθόν,
 φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι
 γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
 ἡμεῖς δὲ, πόνους οὖς ἐκ παιδὸς
 μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφεσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πίδον

ῥανίσιν νοτερὸν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν
 σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἑμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγώς τοὺς θρέψαντας
 Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.

Ion, 82-111.

CLXXXIV.

Revels of the Bacchanals.

ΑΓΕΛΑΙΑ μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
 μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
 ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
 ὀρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
 ὧν ἡρχ' ἐνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου
 μήτηρ Ἀγαύη σὴ, τρίτου δ' Ἴνῳ χοροῦ.
 ἡὔδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι,
 αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
 αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
 εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὥς σὺ φῆς
 ψνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
 θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἡρημωμένας.
 ἢ σὴ δὲ μήτηρ ὠλολυξεν ἐν μέσαις
 σταθεῖσα βάκχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
 μυκήμαθ' ὥς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν.
 αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον
 ἀνῆζαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,

ι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.
 πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας,
 οἶδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων
 δεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δοράς
 τι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
 ' ἀγάλαισι δορκάδ' ἡ σκύμνους λύκων
 ἰους ἔχουσαι λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
 ις νεοτόκοις μαστὸς ἦν ὄπαργῶν ἔτι
 βῆ λιπούσας· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
 ἰάνους δρυὸς τε σμίλακός τ' ἀνθροσφόρου.
 τον δὲ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν,
 ' δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
 ἡ δὲ νάρθηκ' ἐς πέδον καθῆκε γῆς,
 τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
 ις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 κισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
 αἶκτος ἐσμοῦς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
 τῶν γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί.

Bacchae, 677-711.

CLXXXV.

Liberty.

P' ἐν παννυχίοις χοροῖς
 θήσω ποτὲ λευκὸν
 πόδ' ἀναβακχεύουσα δέραι
 εἰς αἰθέρα δροσερὸν
 ῥίπτουσ', ὥς νεβρὸς χλοεραῖς

P

ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς
 ἡνίκ' ἂν φοβερὸν φύγῃ
 θήραμ' ἕξω φυλακᾶς
 εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων,
 θωύσσων δὲ κυναγέτας
 συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
 μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλ-
 λαις θρώσκη πεδῖον
 παραποτάμιον, ἡδομένα
 βροτῶν ἱρημίαις,
 σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας.

Ib. 86

CLXXXVI.

The Sacrifice of Polyxena.

ΠΑΡΗΝ μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιῶκου στρατοῦ
 πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγῇ
 λαβῶν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερσὶ
 ἔστησ' ἐπ' ἄκρον χώματος, πέλας δ' ἐγὼ·
 λεκτοὶ τ' Ἀχαιῶν ἑκκριτοὶ νεανῖαι,
 σκίρτημα μύσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
 ἔσποντο· πλήρης δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
 πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ.
 κάγῳ παραστάς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·

σιγαῖτ', Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἔστω λεώς·
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν, ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἔμδς,
 δέξαι χόας μοι τάσδε κηλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθῃ δ', ὡς πίψς μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε ἀγῶ· πρευμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἰτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβῶν
 ἐξεῖλκε κολεοῦ, ληγάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 ἥ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροὸς
 τούμοῦ· παρῆξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δοῦλη κεκλησθαι βασιλῆς οὖσ' αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μετεῖναι παρθένον νεανίαις.
 κάπει τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλόν.
 μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
 κἀλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ

ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' ἀνχέια
 χρῆζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὕδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτω κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὄμα
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεώ
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
 οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
 φύλλοις ἔβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν
 κορμοὺς φέροντες πευκίνους, ὁ δ' οὐ φέρων
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
 ἔστηκας, ὦ κύκιστε, τῇ νεάνιδι
 οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
 οὐκ εἰ τι δώσω τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ
 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὀρώ.

Hecuba, 521-5

CLXXXVII.

: *Demon of Madness sent against Hercules.**Iris.—Lyssa.*

[*Ἡ σὸ νουθέτει τά θ' Ἦρας κάμὰ μηχανήματα.*
ΑΥΤΤΑ. ἐς τὸ λῶστον ἐμβιβάζω σ' ἔχνος
ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Ἰ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς
δάμαρ.

ΓΑ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βού-
λομαι.

δὴ μ' Ἦρα θ' ὑπουργεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει
ς ἐπιρροιβδεῖν θ' ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτη κύνας,
οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στένων λάβρος,
γῆς σεισμὸς κερανοῦ τ' οἷστρος ὠδῖνας πνέων.
ὥ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
παρρηξὼ μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ
ἀποκτείνασα πρῶτον· ὃ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται
ις οὗς ἔτι κτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῇ.
οὐ καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
αστρόφους ἐλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.
οὐδ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὧς εἰς ἐμβολήν.
μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
σ' ἐγὼ μάλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
ἔς Οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα
ιους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυνόμεσθ' Ἡρακλέους.

Herc. Furens, 855-873.

CLXXXVIII.

Ambition.

Τὴν κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
 Φιλοτιμίας, παῖ ; μή σύ γ' ἄδικος ἢ θεός
 πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 εἰσῆλθε κάξῃθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων
 ἐφ' ᾧ σὺ μαίνει· κεῖνο κῶλλον, τέκνον,
 ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις
 πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχους
 ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφν,
 τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
 καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε,
 νυκτός τ' ἀφεγγές βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
 ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
 κούδτερον αὐτῶν φθόνον ἔχει νικώμενον.
 εἴθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
 σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον ;
 τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
 τιμᾶς ὑπέρφρου, καὶ μέγ' ἡγήσαι τόδε,
 περιβλέπεσθαι τίμιον ; κενὸν μὲν οὖν.
 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
 βούλει ; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν ; ὄνομ' ἔχει μόνον
 ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
 οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια ἐκέτηνται βροτοῖ,

τὰ τῶν θεῶν ὃ ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρεΐζωσ', αὐτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

Phoenissae, 531-557.

CLXXXIX.

Electra watching by the couch of Orestes.

OP. Ω ΦΙΛΟΝ ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νό-
σου,

ὥς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί τε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἰ σοφή,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκαταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γάρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.

ΙΑ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ἠϋφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;

Ρ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον ὁμμάτων τ' ἐμῶν.

ΙΑ. ἰδὼν τὸ δούλευμ' ἡδὺν, κοῦκ ἀναίνομαι
ἀδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

* * * * *

ΙΑ. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.

Ρ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντῶδεις κόρας.

ΙΑ. μὲν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοι
ὄρφε γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱεραι, δειναὶ θεαί.

ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας' ἐμὴν
σχίσω σε πηδᾶν δυστυχῇ πηδήματα.

ΟΡ. μέθες· μὲ' οὔσα τῶν ἐμῶν Ἑρινύων
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὥς βάλῃς εἰς Τάρταρον.

Orestes, 211-222; 253-261

CXC.

From the Debate in the Argive Assembly -

ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΑΝ δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λίγος,
οἱ δ' οὐκ ἐπύθον· κάπῃ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κάμαθεῖ παρρησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' αὐτοῦς περιβαλεῖν κακῷ τι·
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὸν νῦν χρηστὰ βουλευέουσ' αἰεὶ,
κἂν μὴ παραντίκ', αὐθις εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ιδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται.
ὃς εἴπῃ Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτραις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιοῦτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστάς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
υορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,

ὀλιγάκις ἄστυ κάγορᾶς χραίνων κύκλον,
 ἀφτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
 ξυνετός δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
 ἀίραιος, ἀνεπιληπτον ἡσκηκῶς βίον·
 δς εἴπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
 στεφανοῦν, δς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
 κακὴν γυναιῖκα κᾶθεον κατακτανῶν,
 ἥ κῆν' ἀφῆρει, μήθ' ὀπλίζεσθαι χέρα
 μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
 εἰ τᾶνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
 φθείρουσιν ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.

Ib. 901-930.

ΟΧΟΙ.

*The Meeting of Agamemnon and Iphigenia
 at Aulis.*

ΙΦ.

Ω ΠΑΤΕΡ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένῃ πολλῶ χρόνῳ.
 ΑΓΑ. καὶ γὰρ πατήρ σέ. τόδ' ἴσον ὑπὲρ
 ἀμφοῖν λέγεις.

Φ. χαῖρ'· εὐ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας,
 πάτερ.

ΑΓΑ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

Φ. ἔα·

ὥς σὺ βλέπεις εὐκηλον ἄσμενός μ' ἰδών.

ΑΓΑ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.

Φ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.

- ΑΓΑ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἄπας, κοῦκ ἄλλοθι.
 ΙΦ. μέθες νῦν ὄφρ' ὅν ὑμῶν τ' ἔκτεινον φίλον.
 ΑΓΑ. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὥς γέγηθ' ὄρων, τέκνον.
 ΙΦ. καῖπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
 ΑΓΑ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιούσ' ἀπουσία.—
 ΙΦ. μὲν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
 ΑΓΑ. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.
 ΙΦ. ὄλονται λόγχοι καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
 ΑΓΑ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει.
 ΙΦ. ὥς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
 ΑΓΑ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δὴ τι μὴ στέλλειν στρατόν.
 ΙΦ. ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ῥέεσθαι, πάτερ;
 ΑΓΑ. οὐ μή ποτ' οἰκῆιν ὦφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
 ΙΦ. φεῦ.
 εἶθ' ἦν καλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν σύμπλουν ἐμὲ.
 ΑΓΑ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
 ΙΦ. σὺν μητρὶ πλεύσας· ἡ μόνη πορεύσομαι;
 ΑΓΑ. μόνη, μονωθεῖς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
 ΙΦ. οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
 ΑΓΑ. ἔα τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.

Iphig. in Aulid., 640.

CXCH.

Iphigenia's Prayer for Life.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφῆως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὖς ἐβουλόμην,

ἰνταῦθ' ἄν ἦλθον. νῦν δὲ τάπ' ἐμοῦ σοφά,
 δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν.
 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι,
 μή μ' ἀπολίσσης ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
 βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· Ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;
 οὐμός δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὺν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιαίζυμαι χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ; πρέσβυν ἄρ' εἰσδέξομαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
 τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρός σε Πέλοπος καὶ πρός Ἀτρέως πατρὸς
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ
 νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ μῃ, πάτερ;
 βλέψον πρός ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε,
 ἵν' ἀλλὰ τοῦτο καθανοῦσ' ἔχω σέθεν
 μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις.
 ἀδελφε, μικρὸς μὲν σὺ γ' ἐπίκουρος φίλοις,

ὄμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευσον πατρός
 τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἰσθημά τοι
 κὰν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
 ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεται σ' ὄδ', ὦ πάτερ.
 ἄλλ' αἰδεσαί με καὶ κατοίκευρον βίον.

Id. 1211-1246—

CXCIII.

Iphigenia at Tauri.

Ω ΚΑΡΔΙΑ τάλαινα, πρὶν μὲν ἐς ξένους
 γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοκτίρμων αἰεὶ,
 ἐς θούμόφυλον ἀναμετρομένη δάκρυ,
 "Ἑλληνας ἀνδρας ἡνίκ' ἐς χέρας λάβοις.
 νῦν δ' ἐξ ὀνείρων οἷσιν ἡγριώμεθα
 δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
 δύσνουν με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἤκετε.
 καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ἧσθόμην, φίλαι,
 οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις
 αὐτοὶ καλῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ.
 ἀλλ' οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
 οὐ πορθμῖς. ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
 "Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσε,
 Μενέλεων θ', ἔν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμεν
 τὴν ἐνθάδ' Ἀὔλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
 οἱ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι
 ἔσφαζον, ἱρεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
 οἴμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότε οὐκ ἀμνημονῶ,

ὄσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
 γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
 λήγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
 νυμφεύματ' αἰσχροῦ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμή,
 σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τέ νιν
 ὕμνουσιν ὕμναίοισιν, ἀνλείται δὲ πᾶν
 μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
 "Λιδης Ἀχλλεύς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
 ὅν μοι προτείνας πόσιν ἐν ἀρμάτων ὄχοις
 εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
Irrhic. in Tauris, 344-371.

ΟΧΟΙΝ.

Ulysses.—Chorus of Satyrs.—Oyclops.

- 1Δ. **Α** ΓΕ νυν ὅπως ἄψεσθε τοῦ δαλοῦ χειροῖν
 ἔσω μολόντες· διάπυρος δ' ἐστὶν καλῶς
 1Ο. οὐκουν σὺ τάξεις οὔστινας πρώτους χρεῶν
 καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
 Κύκλωπος, ὥς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα;
 1Μ. α'. ἡμεῖς μὲν ἐσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
 ἐστῶτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
 1Μ. β'. ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.
 1Μ. α'. ταύτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί· τοὺς γὰρ πόδες
 ἐστῶτες ἐσπάσθημεν οὐκ οἷδ' ἐξ ὅτου.
 1Λ. ἐστῶτες ἐσπάσθητε; ΗΜ. β'. καὶ τά γ' ὄμματα
 μέστ' ἐστὶ κόνεως ἡμῖν ἢ τέφρας ποθέν.

ΟΔ. ἄνδρες πονηροὶ κούδὲν οἶδε σύμμαχοι.

ΧΟ. ὅτι' τὸ νῦτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν,
καὶ τοῦς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι
τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία ;
ἀλλ' οἷδ' ἐπ' ὤδῃν Ὀρφείως ἀγαθὴν πάντῃ,
ὥς αὐτόματον τὸν δαλὸν ἐς τὸ κρανίον
στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα καῖδα γῆς.

ΟΔ. πάλαι μὲν ἤδη σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει,
νῦν δ' οἷδ' ἄμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
χρησθαί μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένος,
ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ', ὥς εὐψυχίαν
φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.

ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν.
κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ.

ἰὼ ἰὼ, γενναιότατοι,
ῥέετε, σπεύδετε,
ἐκκαίετε τὴν ὀφρὸν
θηρὸς τοῦ ξενοδαΐτα.
τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ
τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

τόρνευ', ἔλκε, μηδέ σ' ἐξοδυνηθεῖς
δράσῃ τι μάταιον.

ΚΥ. ὦμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας.

ΧΟ. καλὸς γ' ὁ παῖς· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ-

ΚΥ. ὦμοι μάλ', ὥς ὑβρίσμεθ', ὥς ὀλώλαμεν.

ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας
χαίροντες, οὐδὲν ὄντες· ἐν πύλαισι γὰρ
σταθεῖς φάραγγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας.

ί χρημ' αὔτεϊς, ὦ Κύκλωψ; ΚΥ. ἀπωλόμην.
 ἰσχρός γε φαίνει. ΚΥ. κάπῃ τοῖσδέ γ' ἄθλιος.
 εἰθύνων κατέπεσις ἐς μέσους τοὺς ἀνθρακας;
 ἤτις μ' ἀπώλεσ'. ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδεὶς σ' ἠδίκηι.
 ἤτις με τυφλοῖ βλέφαρον. ΧΟ. οὐκ ἄρ' εἰ
 τυφλός.

ἰς δὴ σύ. ΧΟ. καὶ πῶς σ' οὔτις ἀν ρεῖη τυ-
 φλόν;

ἰκώπτεϊς· ὁ δ' Οὔτις ποῦ 'στιν

σὺδαμοῦ, Κύκλωψ.

Cyclops, 632-676.

FRAGMENTS.

ΣΧCΥ.

Danae.

ΤΥΝΑΙ, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
 καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
 γῇ τ' ἠρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
 πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
 ὥς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
 παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

CXCVI.

Praxithea devotes her Daughter to Death

ΕΓΩ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν.
 λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
 οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν,
 ἢ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
 αὐτόχθονες δ' ἔφηνεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
 πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
 ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
 ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν
 ἀρμός πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεῖς,
 λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
 ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
 ὡς θεῶν τε βωμοῦς πατρίδα τε ῥυνώμεθα.
 πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἐν, πολλοὶ δὲ νιν
 ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρή,
 ἐξὸν προπάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν;
 εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοῦλάσσοнос
 τὸ μείζον, οὐνὸς οἶκος οὐ πλεῖον σθένει
 πταίσας ἀπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
 εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλειῶν στάχυν
 ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
 οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
 θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοὶ γ' ἔστω τέκνα,
 ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
 μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.

τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὀρμωμένους.
μισῶ γυναικας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἴλονται, ἢ παρήνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
τόμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλειάν τ' ἴσην.
τῷ μὲν δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μὲν μόνῃ
πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ δοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σε δύο θ' ὁμοσπόρῳ
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
Erectheus.

CXCII.

A Father's Advice to his Son.

ΠΡΩΤΟΝ φρένας μὲν ἡπίους ἔχειν χρεών·
τῷ πλουσίῳ τε τῷ τε μὴ διδοῦς μέρος,
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντοιν πραγμάτων πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μέθεις.
ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἣν βούλῃ πολλὸν
χρόνον μελάθροισ ἐμμένειν. τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἢ τ' ἀδοξία,
κὰν ᾗ σοφός τις, ἢ τ' ἀτιμία βίου.
φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
 τῇ σῇ πονηροῦς κλειῖθρον εἰργέτω στέγης.
 ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
 ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελαῖν μόνον,
 μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

Erethicus.

ΟΧCVIII.

Envy.

ΤΙΣ ἄρα μήτηρ ἢ πατήρ· ἀκον μέγα
 βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
 ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
 ἐν χερσίν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὅμματα
 ἐσθ' ἤμιν; ὥς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
 τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
 πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσον.

Iso.

ΟΧCIX.

Peace.

ΕΙΡΗΝΑ, βαθύπλουτε καὶ
 καλλίστα μακάρων θεῶν,
 ζῆλός μοι σέθεν, ὥς χρονίζεις.
 δέδοικα δέ, μὴ πρὶν πόνοις
 ὑπερβάλῃ με γῆρας,
 πρὶν σὰν χαρεῖσσαν προσιδεῖν ὥραν

καὶ καλλιχόρους ἀοιδᾶς
 φιλοστεφάνους τε κώμους.
 ἴθι μοι, πότνια, πόλιν·
 τὰν δ' ἐχθρὰν στάσιν εἰργ' ἀπ' οἱ-
 κων τὰν μαινομέναν τ' ἔριν,
 θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῳ.

Ctesephontes.

CC.

Palamedes.

Ἄ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
 ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβάς τε θεις
 ἱξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
 ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
 ῥάκεϊ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
 πασίην τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
 γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
 ἂ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά,
 δέλτος διαιρεῖ, οὐκ ἐγὼ ψευδῇ λέγειν.

CCI.

Phryxus.

Ἰ μὲν τόδ' ἡμᾶρ πρῶτον ἦν κακουμένης,
 καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
 εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα
 πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
 νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων.

CCII.

Women.

ΔΕΙΝΗ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
 δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί,
 δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὥς γυνὴ κακὸν,
 οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτον γραφῇ,
 οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν· εἰ δέ του θεῶν
 τόδ' ἐστι πλάσμα, δημιουργὸς ὦν κακῶν
 μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

THE MINOR TRAGIC POETS.

NEOPHRON OF SICYON.

CCIII.

ΕΙΕΝ· Τί δρόσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς.
 πρὶν ἢ ἔαμαρτεῖν καὶ τὰ προσφιλέστατα
 ἔχθιστα θέσθαι. Ποῖ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
 κύτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστνγέε.
 καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
 ὀρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
 πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
 τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά;

οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἶμοι, δέδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων
ἀπέλθεται· ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
εἶδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,
πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα· φεῦ,
τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Medea.

CRITIAS.

CCIV.

Theory of the Origin of the Popular Religion.

HΝ χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος,
καὶ θηριώδης, ἰσχυρός θ' ὑπηρέτης,
ὅτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὐτὸ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
καῖπειτά μοι δοκοῦσιν ἀνθρωποὶ νόμους
θεῖσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾗ—
ἔπειτ' ἐπειδὴ τὰ μφανῇ μὲν οἱ νόμοι
ἀπείργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίβη,
λάθρα δ' ἔπρασσον πολλὰ, τηνικαῦτά μοι
δοκεῖ πυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
γνώναι δέον θνητοῖσιν, ἐξευρεῖν, ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κὰν λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσι τι.
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,

ὥς ἐστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ
 νόψ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
 προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν,
 ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
 ὃς δρῶμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
 εἰάν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλευῆς κακὸν,
 ταῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεοὺς· τὸ γὰρ φρονοῦ
 θεοῖς ἔνεστι· τοῦσδε τοὺς λόγους λέγων
 διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
 ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
 ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
 μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους λέγων,
 ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους ὄντας βροτοῖς
 καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ τάλαιπῶρῳ βίῳ,
 ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπὰς
 κατεῖδεν οὐσας, δεινὰ δὲ κτυπήματα
 βροντῆς, τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
 χρόνου καλὸν ποικίλμα, τέκτονος σοφοῦ,
 ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
 ὃ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν δμβρος ἐκπορεύεται.
 τοίους πέριξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβους,
 δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισεν
 τὸν δαίμον' οἰκεῖν ἐν πρέποντι χωρίῳ
 τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσεν.

Sisyph.

CHAEREMON.

CCV.

ΕΚΕΙΤΟ δ' ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
 φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος.
 τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνᾳ τὴν ἀριστερὰν
 ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρως θεάμασιν
 ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
 λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηγύει σκιᾶς.
 ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας
 ἄλλης προσαμπέχουσα θῆλυν ἀνχένα·
 ἡ δὲ ῥαγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
 ἔφαινε μηρὸν, κάεσπεσφραγίζετο
 ὥρα· γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρω.
 ὑπνώμεναι δ' ἐπιπτον ἐλενίων ἐπι,
 ἴων τε μελανόφυλλα συγκελῶσαι πτερὰ
 κρόκον θ', ὅς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
 πέπλων σκιᾶς εἶδωλον ἐξωμόργνυτο.
 ἔρση δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
 λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν ἀνχένα.

Oeneus.

SUSARION.

CCVI.

ΑΚΟΥΕΤΕ λειψ' Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιοι
κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

EPICARMUS.

CCVII.

The Parasite.

ΣΥΝΔΕΙΠΝΕΩ τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μὲν
καὶ τῷ γὰρ μὴδὲ λῶντι κῶνδὲν δεῖ καλεῖν
τηνεῖ δε χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιέω πολὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἰστιῶντ' ἐπαινέω.

ἱρῆμος. ὄκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
 τοῦθ' οἷον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
 οὐ λῶντι πλεῖον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.
 ἐπεὶ δέ χ' εἴκω οἰκάδεις καταφθαρεῖς,
 ἄστροτος εὐδῶ καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
 ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας.

CRATINUS.

CCVIII.

Pericles.

Ο ΣΧΙΝΟΚΕΦΑΛΟΣ Ζεὺς ὁδὶ προσίρχεται
 ὁ Περικλῆς, τψιδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
 ἔχων, ἐπειδὴ τοῦστρακον παροίχεται.

Thersae.

CCIX.

From "The Wine-Flask."

Α ΝΑΪ "Απολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ρευμάτων.
 καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
 'Ιλισσὸς ἐν τῇ φάρυγι· τί ἂν εἴποιμ' ἔτι;
 εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
 ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.
 . . . Πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἂν
 ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε, τοῦ λίαν πότου;
 Β. ἐγψῶδα. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας,

καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν,
καὶ τὰλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον,
κούδ' ὀξύβαφον οἴνηρόν ἐτι κεκτῆσεται.

TELECLIDES.

CCX.

The Golden Age of Plenty.

ΛΕΞΩ τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς ὃν ἐγὼ θνητοῖσι
παρεῖχον.
εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ
χειρός.
ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος οὐδὲ νόσους, ἀλλ' αὐτόματ' ἦν
τὰ δέοντα·
οἶνψ γάρ ἕπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις
ἐμάχοντο
περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἱκετεύουσαι κα-
ταπίνειν,
εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας. οἱ δ' ἐχθύες οἴκαδ'
ἰόντες
ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοὺς ἀν παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι
τραπέζαις.
ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ
κυλίνδων,
ὑποτριμματίων δ' ὀχετοὶ τούτων τοῖς βουλομένοισι
παρῆσαν,

ἰονία τὴν ἔνθεσιν ἦν ἄρδονθ' ἀπαλὴν κατα-
πίνειν.

αἰσιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυσματίοις κα-
τάπαστα.

κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰ-
σεπέτοντο·

λακούντων ὥστιζομένων περὶ τὴν γνάθον
ἦν ἀλαλητός.

δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἡ-
στραγάλιζον.

ῥωποι πίονες ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα
Γιγάντων.

Amphictyones.

EUPOLIS.

COXI.

Pericles' Eloquence.

ΙΤΙΣΤΟΣ οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν·

πότε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς

ἡ ποδῶν ὕρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

ζὺν λέγεις μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει

τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.

ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

τρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις.

Demi.

CCXII.

Myronides on the Degeneracy of the Age.

ΚΑΙ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί
λέξω·

οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ' οὕτω τέως ψοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκῶν, πλοῦτψ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὥσπερ εἰ θεοῖσιν ἡνυχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν
ᾧστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν, νυνὶ δ', ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρατηγού.

Demi.

CCXIII.

From "The Flatterers."

ΑΛΛΑ δίαιταν ἦν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
λίξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὥς ἐσμέν ἅπαντα κομ-
ψοὶ

ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δέ τι κάμδος αὐτοῦ.
ἱματίῳ δέ μοι δὴ ἐστὸν χαρίεντε τούτῳ,
οἷν μεταλαμβάνων αἰεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἡλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τούτον εἰμὶ.
κἂν τιτύχη λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαυνόν,
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.

εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν
 μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὐ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
 τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ ἔφέρεται θύραζε.
 οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
 σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
 ἔξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἶνεϊ.

CCXIV.

Capriciousness of the Athenians.

ΑΔΔ' ἀκούετ' ὧ θεαταὶ τάμ' καὶ ξυνίετε
 ῥήματ'· εὐθὺς γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολο-
 γήσομαι,
 ὅ τι παθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σο-
 φούς,
 ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν
 ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
 μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σφ' λόγῳ.
 ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντῳ μεταβαλόντες τοὺς τρό-
 πους,
 μὴ φθονεῖθ' ὅταν τις ἡμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

PHRYNICHUS.

CCXV.

ΩΦΙΑΤΑΘ' Ἑρμῇ, νῦν φυλάττου, μὴ πεσὼν
 στυγρὸν περικρούσῃ καὶ παράσχῃ διαβολὴν
 ἑτέρῳ Διοκλείδῃ βουλομένῳ κακὸν τι δρᾶν.

Ε. φυλάζομαι. Τεύκρω γὰρ οὐχὶ βούλομαι
μήνυτρα δοῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

ARISTOPHANES.

CCXVI.

*Dicaeopolis applies to Euripides for the Dracs
of a Suppliant.*

ΔΙ. ΩΡΑ 'στιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΘΕΡ. τίς οὗτος;

ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡ. οὐκ ἔνδον ἔνδον τ' ἐστίν, εἰ γνῶμην ἔχεις.

ΔΙ. πῶς ἔνδον εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιῶ
τραγωδίαν.

ΔΙ. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ᾧθ' ὁ δοῦλος οὕτωςι σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΘΕΡ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,

ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ὀνθρώπων τινί.

Δικαιοπόλις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἰγῶ.

P. ἀλλ' οὐ σχολή.

. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. EYP. ἀλλ' ἀδύνατον.

. ἀλλ' ὅμως.

P. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

. Εὐριπίδη, EYP. τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην
ποιεῖς,

ἔξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.

ἀτὰρ τί τὰ ῥάκ' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,

ἰσθῆτ' Ἑλλην; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.

ἀλλ' ἀντιβοῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐ-
ριπίδη,

δὸς μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ ὁράματος.

δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·

αὕτη δὲ θάνατον, ἦν κακῶς λέξω, φέρει.

P. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνέος ὁδὶ

ὁ δύσποτμος γεραὸς ἡγωνίζετο;

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιώτερον.

P. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὐ,

ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

P. ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;

ἀλλ' ἡ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

P. ἀλλ' ἡ τὰ δυσπινῇ θέλεις πεπλώματα

ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὔτοσί;

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεῖνος μὲν ἦν

χωλὸς· προσαιτῶν, στωμύλος, ἔεινός λέγειν

ΕΥΡ. οἶδ' ἄνδρα. Μυσὸν Τηλέφον. ΔΙ. ναὶ Τη-
λέφον·

τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡ. ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἴνους. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

Acharnians, 393-434. —

CCXVII.

Demus metamorphosed by the Sausage-seller.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΕΥΦΗΜΕΙΝ χρηὴ καὶ στόμα κλέγειν καὶ μαρτυ-
ριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλέγειν, οἷς ἡ πόλις ἤδη
γέγηθεν,
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ
θέατρον.

ΧΟΡ. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νή-
σοις ἐπίκουρε,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἐφ' ὅτῳ κνι-
σῶμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡ. τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ
πεποίηκα.

ΧΟΡ. καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστάς ἐξευρίσκων
ἐπινοίας;

ΑΓΟΡ. ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν
'Αθήναις,

ΧΟΡ. πῶς ἂν ἴδοιμεν; ποίαν τιν' ἔχει σκευήν;
ποῖος γεγένηται;

ΑΓΟΡ. οἷός περ Ἀριστείδη πρότερον καὶ Μιλτιάδην
ξυνεσίτει.

ὄψισθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη
τῶν προφυλαίων.

ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαι-
σιν Ἀθήναις

καὶ θαυμάσταις καὶ πολυύμνοις, ἔν' ὃ κλεινὸς
Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟΡ. ὦ τὰ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι
Ἀθῆναι,

δεῖξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὑμῖν καὶ τῆς γῆς
τῆσδε μέγαρχον.

ΑΓΟΡ. ὃδ' ἐκείνος ὁρᾷν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῃ στή-
ματι λαμπρὸς,

οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνης
κατάλειπτος.

ΧΟΡ. χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυγ-
χαίρομεν ἡμεῖς.

τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαρα-
θῶνι τροπαίου.

Knights, 1316-1334.

CCXVIII.

The Clouds.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ ὀμβροφόροι,
 ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, ἵνα
 ὄρον γᾶν

Κίετροπος ὀψόμεναι πολυήρατον
 οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
 μυστοδόκος δόμος
 ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,
 οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
 ναοὶ θ' ὑπερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
 καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
 εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλῖαι τε,
 παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
 ἡρί τ' ἐπερχομένῃ Βρομία χάρις,
 εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
 καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡ. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες
 εἶσ', ὦ Σώκρατες, αὐται
 αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μὴν ἡρῶ-
 ναι τινές εἰσιν;

ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιοι Νεφέλαι, μεγάλαί θειαι
 ἀνδράσιν ἀργοῖς
 αἵπερ γνῶμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν
 παρέχουσι

καὶ τερατείαν καὶ περιλεξίν καὶ κροῦσιν καὶ
κατάληψιν.

- ΠΡ. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχὴ
μου πεπότῃται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ
στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμίδι γνῶμην νύξας' ἐτέρῳ λόγῳ ἀν-
τιλογῆσαι·
ὥστ' εἰ πως ἔστιν ἰδεῖν αὐτάς ἤδη φανεράς
ἐπιθυμῶ.
βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γάρ
ὁρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς. ΣΤΡ. φέρε, ποῦ; δεῖξον.
χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασείων, αὐταὶ πλά-
γναι.

- Ρ. τί τὸ χρῆμα;
ὥς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἰσοδον.
Ρ. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.
νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημῆς
κολοκύνταις.
Ρ. νῆ Δί' ἔγωγ, ὦ πολυτίμητοι. πάντα γάρ ἤδη
κατέχουσιν.
ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδησθ' οὐδ'
ἐνόμιζες;
Ρ. μὰ Δί' ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἡγού-
μην καὶ καπνὸν εἶναι.
Ι. σέ γάρ μὰ Δί' ἀλλ' ἴσθ' ὅτι πλείστους αὐταὶ βό-
σκουσι σοφιστάς,

θουριομάντεις ἱατροτίχνας σφραγῶνχαρ-
γοκομήτας
κυκλίων τε χορῶν φσματοκάμπτας ἀνδρας
μετεωροφένεας,

ΣΤΡ. ταῦτ' ἀρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπ-
ταιγλᾶν δάϊον ὀρμάν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρη-
μαινούσας τε θυέλλας,
εἴτ' ἀερίους, διερούς γαμψοὺς οἰωνοὺς
ἀεροννηχεῖς,
δμβρους θ' ὑδάτων δροσεραῖν Νεφελᾶν εἴ-
αντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστραῖν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρία τ' ὄρ-
νίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩ. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡ. λίξοι
δὴ μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴλω
γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἔκειναί γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩ. φέρε,
ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡ. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἱρίοισιν πε-
ταμένοισιν,
κούχι γυναιξίν μὰ Δί' οὐδ' ὀτιοῦν· αὐται
ῥίνας ἔχουσιν.

ΣΩ. ἀπόκριναί νυν ἄττ' ἀν ἔρωμαι. ΣΤΡ. λίγ-
νυν ταχέως ὃ τι βούλει.

ΣΩ. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταυρί-
ομοίαν

αρδάλει ἡ λύκῳ ἡ ταύρῳ; ΣΤΡ. νὴ Δι'
 ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;
 οὐται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κῆτ' ἦν μὲν
 ἴδωσι κομήτην,
 ὃν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν
 Ξενοφάντου,
 πτοῦσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις
 ᾗκασαν αὐτάς.

: *Clouds*, 300-350.

CCXIX.

n Education in the Early Times.

ΙΟΣ ΔΟΓΟΣ.—ΑΔΙΚΟΣ ΔΟΓΟΣ.

ΔΙΚ.

! τοῖνον τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέ-
 κειτο,
 τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη
 'νενόμιστο.
 ν μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν
 ἀκοῦσαι·
 ἀδίξειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθα-
 ριστοῦ
 ωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κριμινώδη
 κατανίφοι.
 προμαθεῖν ᾧσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μὴρὼ μὴ
 ξυνέχοντας,

ἡ Παλλὰδα περσέπολιν δεινάν, ἡ Τηλέπορόν τι
 βόαμα,
 ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες πα-
 ρέδωκαν.
 εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἡ κάμψείν τινα
 καμπήν,
 οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκο-
 λοκάμπτους,
 ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὥς τὰς Μούσας
 ἀφανίζων.
 οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφαλαιον τῆς
 ῥαφανίδος,
 οὐδ' ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν οὐδὲ
 σέλινον,
 οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τὸ
 πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνά-
 μεστα
 καὶ Κηκίδου καὶ βουφονίων. ΔΙΚ. ἀλλ' οὖν
 ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
 ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμῇ παιδείσιν
 ἐθρεψεν.
 σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις
 ἐν τετυλίχθαι·
 πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρεί-
 τω λόγον αἰροῦ·
 κάπιστήσῃ μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπί-
 χεσθαι,

καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς
σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι
προσιούσιν,
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν,
ἄλλο τε μὴδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τᾶγαλμ'
ἀναπλήσειν·
μὴδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μὴδὲν, μὴδ' Ἰαπετὸν
καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτρο-
φήθης.

Ib. 961-997.

OCXX.

The Nightingale.

ΟΨ. **Α** ΓΕ σύννομέ μοι παῦσαι μὲν ὕπνου,
λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὗς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς
τὸν ἑμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴγυν·
ἐλελιζομένης δ' ἱεροῖς μέλεσιν
γέννος ξουθῆς
καθαρὰ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου
μίλακος ἥχῳ πρὸς Διὸς ἔδρας,
ἔν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων
τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων

ἔλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν
 ἴστησι χορούς· διὰ δ' ἀθανάτων
 στομάτων χωρεῖ ξύμφωνος ὁμοῦ
 θεία μακάρων ὁλολυγή.

Birds, 209-223.

CCXXI.

The Parabasis in the "Birds."

ΑΓΕ δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμανρόβιοι, φύλλων γενεῇ
 προσδόμοιοι,
 ὀλιγοδρανεῖς, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμ-
 νηνά,
 ἀπτῆνες ἐφημέριοι ταλαὶ βροτοὶ ἄνδρες εἰκλόνα-
 ροι,
 πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν τοῖς αἰῶ-
 ἐοῦσιν,
 τοῖς αἰθερίοις τοῖσιν ἀγήρως τοῖς ἄφθιτα μηδομί-
 νοισιν,
 ἔν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν
 μετεώρων
 φύσιν οἰωνῶν γίνεσθιν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρίβους
 τε Χάους τε
 εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἑμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἵπητε τὸ
 λοιπόν.
 Κάος ἦν καὶ Νυξ Ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρ-
 ταρος εὐρύς·

γῇ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανός ἦν· Ἐρίβους δ' ἐν ἀπεί-
 ροσι κόλποις
 τίκεται πρῶτιστον ὑπηνέμιον Νύξ ἡ μελανόπτερος
 ψόν,
 ἐξ οὗ περιτελλομένας ὥραις ἐβλασταν Ἐρως ὁ πο-
 θεινός,
 στήλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν εἰκὼς ἀνεμῶκεσι
 δίναις.
 οὔτος χάει ἡερόεντι μίγεις νυχίῃ κατὰ Τάρτα-
 ρον εὐρὺν
 ἐνιόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν
 ἐς φῶς.
 πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως
 ξυνέμεξεν ἅπαντα·
 ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις γίενετ' οὐρανός ὦ-
 κεπνός τε
 καὶ γῇ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἀφθιτον. ὧδε
 μὲν ἔσμεν
 πολλοὶ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων ἡμεῖς· ὥς δ'
 ἔσμεν Ἐρωτος
 πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθ' αὖτε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
 σύνεσμεν·
 πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ
 μέγιστα.
 πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἥρος χειμῶνος
 ὁπώρας·
 σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανός κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην
 μεταχωρῇ,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φοᾷζει κρεμάσαντι κα-
 θεύδειν,
 εἶτα δ' Ὀρίστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀ-
 ποδύῃ.
 ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἑτέραν ὥραν ἀπο-
 φαίνει,
 ἥνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἡρινόν' εἶτα
 χελιδών,
 ὅτε χρη χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριον τι πρία-
 σθαι.
 ἔσμεν δ' ὑμῖν Ἄμμων Δελφοὶ Δωδώνη Φοῖβος
 Ἄπδ' ἄλλων.
 ἐλθόντες γάρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα
 τρέπεσθε,
 πρὸς τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς
 γάμον ἄλλος.
 ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας δια-
 κρίνει·
 φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, παταμόν τ' ὄρνιθα καλεῖται,
 ξύμβολον ὄρνιν, φωνήν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον
 ὄρνιν.
 ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἔσμεν μαντεῖος Ἄπδ' ἄλ-
 λων;

CCXXXII.

*Contest before Dionysus between Aeschylus
and Euripides.*

EYP.

ΑΙ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,

ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρῶτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

1. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς; EYP. πολλοὺς
πάνυ.

πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὁρεστείας λέγε.

2. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνὴρ. λέγ', Αἰσχύλε.

Σ. Ἑρμῇ χθόνιε πατρῷ ἐποπτεύων κράτη,
σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχος τ' αἰτουμένω.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

3. τούτων ἔχεις ψέγειν τι; EYP. πλεῖν ἢ δώδεκα.

Σ. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα πάντα γ' ἔστ' ἄλλ' ἢ τρία.

P. ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσὶν γ' ἁμαρτίας.

3. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

Σ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; ΔΙΟ. ἰὰν πείθῃ γ' ἑμολ.

P. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὄσον.

- ΑΙΣ. ὀρᾷς ὅτι ληρεῖς; ΕΥΡ. ἀλλ' ὀλίγον γί μοι
μέλει.
πῶς φῆς μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥΡ. αὐθις ἐξ ἀρχῆς
λέγε.
- ΑΙΣ. Ἑρμῇ χθόνιε πατρῷ ἐποπτεύων κράτη.
ΕΥΡ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεώτος; ΑΙΣ. οὐκ ἄλλως
λέγω.
- ΕΥΡ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὥς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς
δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
- ΑΙΣ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν Ἑριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κάδ' ἤλου λέγων
ὅτιν πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
- ΕΥΡ. ἔτι μείζον ἐξήμαρτες ἢ γῶ βουλόμην
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,
- ΔΙΟ. οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
- ΑΙΣ. Διόνυσσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοοσμίαν.
- ΔΙΟ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὸ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
- ΑΙΣ. σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχος τ' αἰτουμένῳ.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
- ΕΥΡ. δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
- ΔΙΟ. πῶς δις;
- ΕΥΡ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δὲ σοι φράσω.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἦκω δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ κατέρχομαι.
- ΔΙΟ. νῆ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἰ τις εἰποι γείτονι,
χρηῆσον σὸ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

- ΙΣ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὥ κατεστωμυλμένη
 ἀνθρωπε ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
- ΙΟ. πῶς δὴ; διδάξον γάρ με καθ' ὃ τι δὴ λέγεις.
- ΙΣ. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῃ μετῇ πάτρας·
 χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
 φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.
- ΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
- ΥΡ. οὐ φημί τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
 λάθρα γὰρ ἦλθεν οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
- ΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὃ τι λέγεις ὃ οὐ μανθάνω.
- ΥΡ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.
- ΙΟ. ἴθι πέραινε σὺ,
 Αἰσχύλ' ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπό-
 βλεπε.
 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῃ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
 κλύειν ἀκοῦσαι.
- ΥΡ. τοῦθ' ἕτερον αὖ δις λέγει,
 κλύειν ἀκοῦσαι, ταῦτ' ὃν σαφέστατα.
- ΙΟ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὥ μοχθηρὲ σὺ,
 οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

The Frogs, 1119-1176.

THE MIDDLE COMEDY.

ANTIPHANES.

CCXXIII.

The Parasite.

Ο ΓΑΡ παράσιτός ἐστιν, ἂν ὀρθῶς σκοπῆς,
 κοινωνῶνς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
 οὐδεὶς παράσιτος εὖχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
 τούναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν αἰεί.
 ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις, οὐ φθονεῖ,
 μετέχειν δὲ τούτων εὖχετ' αὐτῷ συμπαρών.
 κάστιν φίλος γενναῖος ἀσφαλὴς θ' ἄμα,
 οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος,
 ὀργὴν ἐνεγκεῖν ἀγαθός· ἂν σκώπτῃς, γελᾷ·
 ἐρωτικὸς, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ,
 πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν,
 ἂν ᾗ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές.

Didymi.

CCXXIV.

ΤΟΝ τρόπον μὲν οἶσθά μου
 ὅτι τυφὸς οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
 τοιουτοσί τις εἴμι, τύπτεσθαι μύδρος,
 τύπτειν κεραυνὸς, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή,

φέρειν τιν' ἄρας ἄνεμος, ἀποπνίξαι βρόχος,
 θύρας μοχλεύειν σεισμός, εἰσπηδᾶν ἄκρις,
 δειπνεῖν ἄκλητος μῦα, μὴ 'ξελθεῖν φρέαρ,
 ἀγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ὅς' ἂν μόνον
 τύχη τις εἰπὼν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
 ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
 διὰ ταῦτα πάντα σκηπτρόν· ἄλλ' οὐδὲν μέλει
 τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὦν φίλος
 ἔργοισι χρηστός οὐ λόγοις ἔφην μόνον.

Progoni.

CCXXV.

Uncertainty of Human Affairs.

ΣΤΙΣ ἄνθρωπος δὲ φύς
 ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
 εἵστον ἡμάρτηκεν· ἡ γὰρ εἰσφορά τις ἤρπακεν
 ὑδοθεν πάντ', ἡ δίκη τις περιπεσὼν ἀπώλετο,
 στρατηγήσας προσῶφλεν, ἡ χορηγὸς αἰρεθεὶς
 ἄτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
 τριηραρχῶν ἀπήγξατ', ἡ πλέων ἤλωκέ ποι,
 βαδίζων ἡ καθεύδων κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν.
 βέβαιον οὐδὲν ἔστι, πλὴν ὅς' ἂν καθ' ἡμέραν
 ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ.
 ἰδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἀρ-
 πάσαι
 μένῃν ἂν τις προσελθὼν· ἄλλ' ὅταν τὴν ἐνθεσιω

ἰντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνης κατεσπακως,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον·

Miles.

CCXXVI.

Comparison of Tragedy and Comedy.

ΜΑΚΑΡΙΟΝ ἔστιν ἡ τραγωδία
ποίημα κατὰ πάντ', εἰ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν· ὥς ὑπομνησαι μόνον
δεῖ τὸν ποιητήν· Οἰδίοιουν γὰρ ἂν μόνον
φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατήρ Λαῖος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες—
ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἵρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ
εὐρεῖν, ὀνόματα καινὰ, τὰ διωκημένα
πρότερον· τάνυν παρόντα, τὴν κατὰστροφήν,
τὴν εἰσβολήν· ἂν ἔν τι τούτων παραλίπη,
Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκουρίττεται.
Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Poesis.

ANAXANDRIDES.

CCXXVII.

Habits of the Egyptians.

ΥΚ ἀν ἐνναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ·
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
μῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
σοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
ἦν ἔγχελυν μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,
ἡμεῖς δὲ τῶν ὕψων μέγιστον παρὰ πολὺ.
ὑκ ἐσθίεις ὕει, ἐγὼ δὲ γ' ἥδομαι
ἰάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγώ,
οὔψων κατεσθίουσαν ἡνίκ' ἀν λάβω.—
ὄν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἰδῇς,
λάεις, ἐγὼ δ' ἥδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
ὔνεται παρ' ὑμῖν μυγαλῇ, παρ' ἐμοὶ δὲ γ' οὔ.
Civitates.

EUBULUS.

CCXXVIII.

Eros not Winged.

ΓΙΣ ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
ἡ κηροπλαστήσας Ἔρωθ' ὑπόπτερον·
ὅς οὐδὲν ᾔδει πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἰλλ' ἦν ἀπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.

ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥάδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ. πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιούτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κἄφῃσέ τις.

Campylus.

CCXXIX.

Ne quis modici transiliat munera Liberi.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονούσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
δὴν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
δὴν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἵκαδε βαδίζουσ'. ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς
ἔκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος· ὁ δ' ἑνατος χολῆς·
δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιῇ·
πολὺς γὰρ εἰς ἕν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

Dionysus.

TIMOCLES.

CCXXX.

Use of Tragedies.

ΩΤΑΝ, ἀκουσον ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
καὶ πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος ἐν αὐτῷ φέρει

ιαψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνέυρετο
 τας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ιδίων λήθην λαβὼν
 ἴς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἕμα.
 εἰ γὰρ τραγικοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὠφελοῦσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης
 ἰσχυρότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
 ὄντων ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 ὁσῶν τι μανικὸν Ἀλκμήων' ἐσκέψατο.
 ἄλμῃ τις, εἰσὶ Φινεΐδαι τυφλοί.
 νηκέ τῳ παῖς, ἡ Νιόβη κεκούφικεν.
 ὅς τις ἐστὶ, τὸν Φιλοκτῆτην ὄρᾳ.
 ὧν τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἔντα γὰρ τὰ μέζον' ἢ πέπονθέ τις
 ἰχθήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοοῦμενος
 αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἤττον στένει.

Dionysiazusae.

THE NEW COMEDY.

PHILEMON.

CCXXXI.

Tears.

γὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον
 ἰεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἱπαύετο,
 τόμεισθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
 οὐ προσέχει τὰ πράγματ' οὐδ' ἀποβλέπει

εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
 εἴαν τε κλέγῃς ἄν τε μὴ, πορεύεται.
 τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἢ λύπη δ' ἔχει
 ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο κάρπον τὸ δάκρυον.

Sart

CCXXXII.

. A Cook boasting of his Skill.

Ως ἵμερός μου πῆλθε γῇ τε κούρανψ
 λέξαι μολόντι τοῦψον ὡς ἰσκέυασα.
 νῆ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἔστ' εὐημερεῖν
 ἐν ᾗ πασιν ἰχθὺς ἀπαλὸς οἷος γέγονέ μοι
 οἷον παρατίθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
 τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον,
 ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κώπτὸς ὦν τοιοῦτος ἦν
 οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ
 ὀπτῶν τὸν ἰχθύν, οὐδὲ πιστευθήσομαι.
 ὅμοιον ἐγένετ', ὅρνις ὁπόταν ἀρπάσῃ
 τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ
 τηροῦσα τοῦτο, καταπιεῖν δ' ἐσπούδακεν,
 ἔτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταύτῃ ἦν.
 τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
 τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε κάφενγεν κύκλῳ
 τὴν λοπάδ' ἔχων, ἄλλοι δ' ἐδίωκον κατὰ πόδι
 ἐξῆν ὀλολύζειν· οἱ μὲν ἥρπασάν τι γάρ,
 οἱ δ' οὐδέν, οἱ δὲ πάντα. καί τοι παρέλαβον
 ἰχθὺς ποταμίους ἰσθίοντας βόρβορον·

εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρων, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς
 γλαυκίσκων, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἢ 'ξ Ἀργούς κάπρον,
 ἢ 'κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης ὃν τοῖς θεοῖς
 φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν,
 ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ' ἄν θεοί.
 ἀθανασίαν εὕρηκα· τοὺς ἤδη νεκροὺς,
 ὅτανπερ ὁσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

Miles.

CCXXXIII.

Advice to a wealthy Idler.

Ω ΚΛΕΩΝ, παῦσαι φλυαρῶν· ἂν ὀκνηῇς τὸ μαν-
 θάνειν,

ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσει ποιῶν.
 οὔτε γὰρ ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
 οὔ ποτ' ἂν σώσειεν αὐτόν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς
 μὴ οὐ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν
 βίον.

“ἀλλὰ χρήματ' ἐστὶν ἡμῖν.” ὦ γε τάχιστ' ἀπόλ-
 λυται.

“κτῆματ', οἰκίαι.” τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
 ὅτι τὸν εὐπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
 κὰν μὲν ὀρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
 ἐβάλετ', ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκα
 ἂν δ' ἀπαίδευτος μετὰσχῃ πνεύματος φοροῦμενος,
 τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νῆ Δία,

ἔρανον εἰσοίσουσιν. εὖχον μὴ λαβεῖν πείραν φύλων
εἰ δὲ μὴ, γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μὴδὲν πλὴν σκιάν.

CCXXXIV.

Quot homines tot mores.

ΤΙ ποτε Προμηθεὺς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδωχ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;
ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,
δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαοί.
οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἴρων τῇ φύσει
ἢ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἂν τρισυρίας
ἀλώπεκός τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
ἀπαξαπασῶν ὕψεται τρόπον θ' ἓνα.
ὕμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἔστι τὸν ἀριθμὸν
καθ' ἐνὸς, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

CCXXXV.

Esse non videri.

ΑΝΗΡ. δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
οὐδ' ὃς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
εἶναι δίκαιος κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

CCXXXVI.

*Non sunt longa quibus nihil est quod demere
possis.*

ΤΟΝ μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μὴδὲ ἐν
μακρὸν νόμιζε, κὰν δὴ εἶπῃ συλλαβὰς,
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μὴδ' ἂν σφόδρ' εἶπῃ πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λαβέ·
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἶρηκεν μακρόν.

MENANDER.

CCXXXVII.

The proper Use of Riches.

ΠΕΡΙ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαῖον πράγματος·
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε μὴδενὶ
ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὕτη γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
διόπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
εἰ κύριος, χρῆσθαι σε γενναίως, πάτερ,

αὐτὸν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν εὖνῃ πλείστους διὰ σαιτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτ' οὗτό σοι πάλιν.
 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανής, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Moro-Sui

CCXXXVIII.

Si quis deus—

Εἰ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι “ Κράτων,
 ἐπὶ ἀν' ἀποθάνης, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
 ἔσει δ' ὅτε ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
 ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιωῖναι γὰρ σε δεῖ·
 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅτε βούλει δ' ἐλοῦ·”
 ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
 ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
 κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον·
 ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 ἐτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
 ἐντιμότερος εἰ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτρῶν γενναῖος ἐν ἐτέρᾳ τροφῇ
 ἔστιν, ὃ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα.
 ἄνθρωπος ἂν ᾗ χρηστός, εὐγενής, σφόδρα
 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῇ νῦν γένει.
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.

ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
ὄραν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Patidica.

CCXXIX.

Leucas.

Οὐδὲν δὴ λέγεται πρώτη Σακφῶ
τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων
οἰστρῶντι πόθῳ ῥίψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
σὴν, δέσποτ', ἀναξ εὐφημείσθω
τίμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Leucadia.

CCXL.

Nihil est ab omni

Parte beatum.

ΠΡΟΣ τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. Β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὀρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
εὖροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλει,
ἀγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσσεστι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρὸν, οὐδ' ἐγὼ
ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλει· ἀλλ' ἐνεστί τι
ἀγαθόν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
τὸν ἔχοντα ταύτην ἰθεράπευσεν ἐπιμελῶς,

ἀτυχοῦντι συμπαρίμεινεν, ἀποθανόντα τε
 ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
 οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'. ἀν' δ' ἐκλέγῃ
 αἰὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθείς
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.
Μισοσγναι.

CCXLI.

τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει ὁ Πυθαγόρας εἶπεν.

Diogenes Laertius, viii. 3.

ΤΟΥΤΟΝ εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν ταχὺ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 πῦρ· ταῦτα κὰν ἑκατὸν ἔτη βιψὺς αἰὶ
 ὕψει παρόντα, κὰν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ.
 Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 ὃν φημι τοῦτον ἢ 'πιδημίαν ἐν ᾧ
 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖται, διατριβαί·
 ἀν' πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίασεν ἀπολίσσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίνεται,
 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς ἡῦρ', ἐπεβουλεύθη ποθὲν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Subditivum.

CCXLII.

Pulvis et umbra sumus.

ΟΤΑΝ εἶδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
 ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ', ὡς ὁδοιπορεῖς.
 ἐνταῦθ' ἐνεστ' ὅστ' αὖ τε καὶ κούφη κόνις
 ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,
 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
 αὐτῶν τε δόξῃ καπὶ κάλλει σωμαίων.
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ᾄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

CCXLIII.

Stemmata quid faciunt ?

ΑΠΟΛΕΙ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 μῆτερ, ἐφ' ἐκάστῃ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μὴδὲν οἰκεῖον προσόν,
 ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἑρεῖς ὅτῃ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε ;
 εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι ;
 ὅς ἂν εὖ γεγονώς ἢ τῇ φύσει πρὸς τάγαθὰ,

κᾶν Αἰθίοψ ᾗ, μήτηρ, ἔστιν εὐγενής.

Σκύθης τίς; ὀλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης.

DIPHILUS.

CCXLIV.

Tempestas barathrumque macelli.

NOMIMON τοῦτ' ἐστὶ, βέλτιστ', ἐνθάδε
 Κορινθίοισιν, ἂν τιν' ὀψωνοῦντ' αἰ
 λαμπρῶς ὀρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
 ζῇ καὶ τί ποιῶν· κᾶν μὲν οὐσίαν ἔχῃ,
 ἥς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα,
 ἔᾶν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον.
 ἔᾶν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
 ἀπείπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
 δεῖ δὲ μὴ πίθητ' ἐπέβαλον ζημίαν.
 ἔᾶν δὲ μὴδ' ὅτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
 τῷ δημῷ παρέδωκαν αὐτόν. Β. Ἡράκλεις.
 Α. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
 τοῦτον· συνίης; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
 ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
 ψευδῆ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
 Β. ὀρθῶς γε νῆ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
 Α. ὀρῶμεν ὀψωνοῦνθ' ἐκάστης ἡμέρας
 οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.

οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν,
 συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν.
 περὶ τῶν σελίπων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἴσθμίοις.
 λαγώς τις εἰσελήλυθ', εὐθὺς ἤρπακας.
 πέρδικα δ' ἡ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
 ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
 τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ.

Mercator.

CCXLV.

Unctum qui rectè ponere possit.

ΟΤΑΝ με καλίσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
 οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας
 οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους,
 ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν.
 κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὄρθον τρέχῃ,
 γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ περυύττομαι·
 ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτός, εὐθέως νοῶ
 ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει.

Parasitus.

CCXLVI.

Cara pisces avertere mensa.

ΩΙΜΗΝ ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
 εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους.
 τόδε δ', ὥς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
 ἐπίβουδόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.

ἰνταῦθα γοῖν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
 κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
 ὡς φησιν· οὐ διὰ τοῦτό γ' ἀλλ' ἑστιγμένος
 πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμάς τήν ἑχει.
 οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσης πόσου
 ὁ λάβραξ, δέκ' ὀβολῶν, οὐχὶ προσθεὶς ὀποδαπῶν.
 ἔπειτ' ἂν τάργυριον αὐτῷ καταβάλῃς,
 ἐπράξατ' Αἰγίναϊον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
 κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά.
 κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Curiosus.

CCXLVII.

Praecepta alea.

Α ΡΙΣΤ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου.
 Β. ἀστέιος εἰ. δραχμὴν ὑπόθεξ. Α. κείται
 πάλαι.

πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην; Β. οὐκ ἂν ποτε
 Εὐριπίδης γυναιῖκα σώσει'. οὐχ ὄρᾱς
 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν αὐτὰς ὡς στυγεῖ;
 τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα. λέγει γέ τοι
 “Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
 μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
 ὀλοῖτο, νόστου μὴ ποτ' εἰς πάτραν τυχῶν.”
 Α. πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; Β. τί δέ σοι μέλει;
 οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Synopsis.

BATO.

CCXLVIII.

Epicuri de grege.

ἸΛΩΔΕΚΑΣ τὸ μεράκιόν μου παραλαβὼν,
 ἀθάαρτε, καὶ πέπεικας ἔλθεῖν εἰς βίον
 νῦν αὐτοῦ, καὶ πότους ἰωθινοὺς
 ἔσέ νῦν πρότερον οὐκ εἰθισμένον.
 εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
 δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ' ; Β. ὥς λέγουσιν οἱ σοφοί.
 Εὔπικουρός φησιν εἶναι τάγαθὸν
 νῆν δῆπουθεν, οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
 ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως
 παντα ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.
 ἴκας οὖν φιλόσοφον, εἰπέ μοί, τινα
 ἢ, ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις κηλούμενον;
 ντας, οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρότες
 φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
 διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
 πὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῆ,
 οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπου,
 κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
 πεπλήχθαι πάντας.

Condecipiens

BOOK V.

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

XENOPHANES.

CCXLIX.

Discite non inter lances mensasque nitentes—

ΝΥΝ γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάν-
των
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτίθει στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃσι προτείνει·
κρατὴρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἐτοιμός, δεῦρ οὐποτε φησὶ προδώσειν,
μελιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὁσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν ὁδὸν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθουσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.

ἢ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρᾶς
 εὐφήμες μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
 εἰσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὧν ἐστὶ προχειρότερον,
 χ' ὕβρις,—πίνειν ὅπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἶκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
 δρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
 ὥς οἱ μνημόσυν' ᾗ, καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
 ἵ μάχας διέπει Τιτῆων σὺδὲ Γηγάντων,
 σὺδὲ τὰ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 ἱγασίας σφεδανὰς· τοῖς σὺδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
 λεῶν δὲ προμηθεῖην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

PARMENIDES.

CCL.

DE NATURA. EXORDIUM.

ΠΠΟΙ, ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπὶ θυμὸς ἱκάνοι
 πέμπον, ἐπεὶ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἀγ-
 ουσαι

ἴμονος ἢ κατὰ πάντ' ἄδαῃ φέρει εἰδότα φῶτα·
 φερόμην, τῇ γάρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι
 ἰα τιταίνουσαι. Κοῦραι δ' ὁδὸν ἡγεμόνευσον,
 ἰαδες κοῦραι, προλιποῦσαι δώματα νυκτὸς,
 φάος, ὡσάμεναι κροτάφων ἀπὸ χειρὶ καλύπτρας.

T

ἄξων' ὃ' ἐν χνοιῷς ἱεὶ σύριγγος αὐτὴν
 αἰθόμενος, —δοιοῖς γὰρ ἐπείγετο δινωτοῖσι
 κύκλοις ἀμφοτέρωθεν—ὄτε σπερχοῖατο πέμπειν.
 Ἔνθα πύλαι νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κελεύθων,
 καὶ σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει καὶ λαῖνος οὐδὸς,
 αὐταὶ δ' αἰθήρῃαι πληνται μέγαλοισι θυρέτροις
 τῶν δὲ Δίκη πολυπόινος ἔχει κληίδας ἀμοιβούσας
 τὴν δὴ παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισι
 πεῖσαν ἐπιφραδέως, ὥς σφιν βαλανωτὸν ὄχηα
 ἀπτερέως ὥσειε πυλίων ἀπο·ται δὲ θυρέτρων
 χάσμι' ἀχανές ποιήσαν ἀναπτάμεναι, πολυχάλκου
 ἄξοντας ἐν σύριγγιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι
 γόμοις καὶ περλίνῃσιν ἀρηρότας· ἦ ρα δι' αὐτῶν
 ἰθὺς ἔχον κοῦραι κατ' ἀμαξιτὸν ἔρμα καὶ ἵππους.
 καὶ με θεὰ πρόφρων ὑπέδεξατο, χεῖρα δὲ χειρὶ
 δεξιτερὴν ἔλεν, ὥδε δ' ἔπος φάτο καὶ με προσηύδα
 Ὡ κοῦρ' ἀθανάτοισι συνήγορος ἡνιόχοισιν,
 ἵπποις ταῖ σε φέρουσιν ἱκάνων ἡμέτερον δῶ,
 χαῖρ', ἐπεὶ οὔτε σε μοῖρα κακὴ προὔπεμπε νέεσθαι
 τήνδ' ὁδὸν,—ἦ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκτὸς πάτου
 ἐστίν.—

ἀλλὰ θέμις τε δίκη τε. Χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι,
 ἡμὲν ἀληθείης εὐπειθέος ἀτρεκέες ἦτορ,
 ἡδὲ βρότων δόξας τῆς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς
 ἀλλ' ἀπατή· καὶ ταῦτα μαθήσῃαι ὥς τε δοκῶντα
 χρὴ δοκίμως ἰέναι διὰ παντὸς πάντα περῶντα

EMPEDOCLES.

CCLI.

DE NATURA.

Exile of Souls into this World.

ΣΤΙΝ Ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιὸν
 αἰδίων, πλατίεσσι κατεσφρηγισμένον ὄρκοις·
 τις ἀμπλακίῃσι φόνῃ φίλα γυῖα μήνη,
 μονες οὔτε βίοιο λελόγχασι μακραίωνος)
 μὲν μυρίας ὥρας ἀπο μακάρων ἀλάλησθαι
 ὄμενον παντοῖα διὰ χρεὼ εἶδεα θνητῶν.
 καὶ ἐγὼ νῦν εἰμι φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης,
 κεῖ μαινομένῃ πίσυνος.
 ἱριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδ' ἐδιώκει,
 τος δ' ἐς χθονὸς οὐδας ἀνέπτυσσε, γαῖα δ' ἐς
 αὐγὰς
 ἰου δ' ἀκάμαντος, ὃ δ' αἰθήρος ἐμβαλε δίναις·
 ος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, στυγίεουσι δὲ πάντες.

CCLII.

Infirmity of the Human Intellect.

[ΑΥΡΟΝ δὲ ζωῆς ἀβίου μέρος ἀθλήσαντες
 ὠκύμοροι κάπνοιο δίκην ἀρθίντες ἀπέπταν,
 ὃ μόνον πεισθέντες ὄψ' προσέκυρσεν ἕκαστος,

πάντοσ' ἔλαυνόμενοι· τὸ δὲ οὐλον ἐπεύχεται εὐρὴν
 αὐτῶς· οὐτ' ἐπιδερκτὰ τὰδ' ἀνδρασιν οὐτ' ἐπακουσιὰ
 οὔτε νόψ περιληπτὰ. Σὺ οὖν, ἐπεὶ ὧδ' ἐλιάσθης,
 πεύσεαι οὐ πλέον' ἢ ἐβροτείῃ μῆτις ὄρωρε.—
 Ἄλλὰ, θεοὶ, τῶν μὲν μανίην ἀποτρέψατε γλώσσης,
 ἐκ δ' ὁσίων στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγὴν
 καὶ σε, πολυμνήστη λευκώλενε παρθένε Μοῦσα,
 ἄντομαι, ὧν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν ἀκοῦειν.
 πέμπε παρ' εὐσεβίης ἐλάουσ' εὐήνιον ἄρμα.—
 μηδὲ σε γ' εὐδόξιο βιήσεται ἀνθεα τιμῆς
 πρὸς θνητῶν ἀνελίσθαι, ἐφ' ᾧ θ' ὀσίης πλέον εἰ-
 πεῖν.—

Θάρσει, καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἄεροισι θοάσσεις.

CCLIII.

Love and Discord.

Α Δ' ἄγε, τῶνδ' ὁάρων προτέρων ἐπιμάρτυρα
 δέρκευ,
 εἴ τι καὶ ἐν προτέροισι λιπόξυλον ἔπλετο μορφή.
 ἡέλιον μὲν λευκὸν ὄρᾱν καὶ θερμὸν ἀπάντη,
 ἄμβροτὰ θ' ὅσ' ἔπεται τε καὶ ἀργέτι δέυεται ἀγῆ,
 ὄμβρον δ' ἐν πᾶσι δνοφόντα τε ῥιγαλέον τε,—
 ἐκ δ' αἴης προρέουσ' ἐθελυμνά τε καὶ στερεωπά.
 ἐν δὲ κότῃ διάμορφα καὶ ἀνδιχα πάντα πέλονται,
 σὺν δ' ἔβη ἐν φιλότῃ καὶ ἀλλήλοισι ποθεῖται
 ἐκ τῶν πάνθ' ὅσα τ' ἦν ὅσα τ' ἔσθ' ὅσα τ' ἔσται
 ὁπίσσω,

οεά τ' ἐβλάσθησε, καὶ ἄνδρες ἤδὲ γυναῖκες,
 ς τ' οἶωνοί τε καὶ ὕδατοθρέμμονες ἰχθύς,
 ἔθελ' ὁδοιχαῖωνες τιμῇσι φέριστοι.
 γὰρ ἔστε γε ταῦτα, δι' ἀλλήλων δὲ θίοντα
 ἵται ἀλλοιωπά· διόπτυξίς γὰρ ἀμείβει.

CCLIV.

The Golden Age.

ΥΔΕ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς οὐδὲ Κυδοί-
 μός,
 Ζεὺς βασιλεὺς οὐδὲ Κρόνος οὐδὲ Ποσειδῶν,
 Κύπρις βασιλεια.—
 οἷ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἰλάσκοντο,
 τοῖς τε ζώοισι μύροισί τε δαιδαλεόδοις
 νης τ' ἀκρήτου θυσίαις λιβάνου τε θυώδους,
 ὧν τε σπονδὰς μελιτῶν ῥιπτοῦντες ἐς οὐδας·
 ὧν δ' ἀκρήτοισι φόνους οὐ δέυετο βωμὸς,
 μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον,
 ν ἀπορραΐσαντας ἱέδμεναι ἥϊα γυῖα.

CCLV.

ΚΑΘΑΡΜΟΙ.

Exordium.

ΦΙΛΟΙ, οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαν-
 'τος
 ἔ' ἀν' ἄκρα πόλευς, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,

μυρίοι, ἐξερέοντες ὅπη πρὸς κέρδος ἀταρπὸς,
οἱ μὲν μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δ' ἐπὶ νόυσι
δηρὸν δὴ χαλεπῶσι πεπαρμένοι ἀμφ' ὀδύνησιν,
παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηχέα βάζειν.

CCLVI.

ΙΑΤΡΙΚΑ.

ΦΑΡΜΑΚΑ δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήρ
ἄλκαρ

πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῃ σοι ἐγὼ κρανίῳ τάδε πάντα
παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἳ τ' ἐπὶ γ
ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν,
καὶ πάλιν, εὖτ' ἐθίλῃσθα, παλίντιγα πνεύματ'
ξεις·

θήσεις δ' ἐξ ὀμβροιο κελαينوῦ καίριον αὐχμὸν
ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου

PLATO.

CCLVII.

Δ ΑΚΡΥΑ μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·
σοὶ δὲ, Δίῳν, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἱλπίδας ἐξέχεαν.
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἔμδν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳν.

CCLVIII.

Α ΣΤΕΡΑΣ εἰσαθρεῖς ἀστήρ ἐμός· εἴθε γενοί-
μην
Οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὀμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

CCLIX.

Α ΣΤΗΡ πρὶν μὲν Ἰλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑφῶς·
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμέ-
νοις.

CCLX.

Σ ΙΓΑΤΩ λάσιον Δρυάδων λέπας οἳ τ' ἀπὸ πί-
τρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμγῆς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὕγρον ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·

αἱ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἱστήσαντο
 Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

CCLXI.

ΥΨΙΚΟΜΟΝ παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσαν
 φρίσσουσιν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
 καὶ σοι καχλάζουσιν ἱμοῖς παρὰ νάμασι σύριγι
 θελγομένων ἀξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

CCLXII.

Αἱ Χάριτες τίμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πισυ-
 ται,
 ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

CCLXIII.

ΑΣΟΣ δ' ὥς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὖρομεν ἔνδον
 πορφυρέοις μήλοισιν ἰοικότα παῖδα Κυθήρης
 οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο
 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
 εὐδεν μειδιών· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
 κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

CLEANTHES.

CCLXV.

Hymn to Zeus.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολύνυμμε, παγκρατὲς
αἰεὶ

Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμον μέτα πάντα κυβερνῶν,
χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσανδᾶν.
ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω·
σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἐλίσσόμενος περὶ γαῖαν
πίθεται, ἧ κεν ἄγγς, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σείο κραεῖται.
τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικῆτοῖς ἐνὶ χερσὶν
ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν.
τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρρίγασιν,
ὃ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.— ἰ
οὔδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα δαῖμον,
οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πῶλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ
πλήν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρησιν ἀνοΐαις.
ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι, ἰ
καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοι φίλα ἴστίη.
ᾧδε γὰρ εἰς ἕν ἅπαντα συνήρμοκας ἰσθλὰ κακοῖσιν,
ᾧσθ' ἵνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἰόντα,

δὴν φεύγοντες ἰῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 δόσμοροι, οἷτ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
 οὐτ' ἰσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον οὔτε κλύουσιν, ἢ
 ὧς κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἱσθλὸν ἔχοιεν.
 αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐκ' ἄλλα,
 οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
 οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
 σπεύδοντες μάλα πάνπαν ἑναντία τῶνδε γενέσθαι.

Ἄλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε,
 ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς, /
 ἦν σὺ, πάτερ, σκίδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 γνώμης ἣ πίσυνος σὺ δίκῃς μέτα πάντα κυβερνᾷς,
 ὅφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
 ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπίοικε
 θνητὸν ἔοντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 οὔτε θεοῖς, ἣ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

CCLXVI.

ΑΓΟΥ δέ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη,
 ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος,
 ὥς ἔψομαί γ' ἄοκνος· ἦν δὲ μὴ θέλῳ
 κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἥττον ἔψομαι.

BOOK VI.

THE ALEXANDRIAN SCHOOL.

THEOCRITUS.

CCLXVII.

Thyrsis.

ΘΥΡ. **Α** ΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς αἰπόλε
τήνα

ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδὸν δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
αἶκα τῆνος ἔλῃ κεραδὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ·
αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἔς τὲ καταρρεῖ
ἃ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστέ κ' ἀμέλεις·

ΑΙΠ. ὤδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ
καταχῆς

τῇν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρίσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οὔν ὕστερον ἀξίῃ.

ΘΥΡ. λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τιῖδε
καθίζας,

ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾗ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΔΙΠ. οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέ-
μις ἄμμιν

συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' αἶγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἀλγέ' αἰεῖδες,
καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλῖον ἵκεο μώσας,)
δεῦρ' ὑπὸ τᾶν πετρίαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πιρήπῳ
καὶ τᾶν Κρανιαδῶν κατεναντίον, ᾗ περ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ται δρύες. αἱ δὲ κ' αἰέσσης,
ὡς ὅκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾤσας ἐρίσδων,
αἰγὰ τί τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλλει,
ἃ δὴ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδείϊ καρῶ,
ἀμφῶες, νεστευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡς Αἴτνας· καὶ Θύρσιδος ἀδεία φωνά.
πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα.
Νύμφαι;

ἢ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεια, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἐκλαυσε θανόντα.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
πολλαί οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλὰ δ' αὖ λαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ· Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ ἄγαθὲ, τόσσον ἐρᾶσαι;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ψόβοι ἦνθον,
πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πιρίητος
κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι; ἃ δέ τε κῶρα
πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς,
ἦνθὲ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα,
λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κῆπε· τὴν θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιεῖν
ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθη;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσοτά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθή·
ἦδη γὰρ φράσδει πᾶνθ' ἔλιον ἄμμι δεδύκειν
Δάφνις κῆν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι.—

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκει,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δηρίσαντο.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοιπίει
 ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνης ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δῖνα
 τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Idyl. i. 1-28; 64-103; 131-141.

CCI.XVIII.

Amaryllis.

Ω ΧΑΡΙΕΣΣ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο
 κατ' ἄντρον
 παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἱρωτύλον; ἡ ῥά με μισεῖς;
 ἡ ῥά γέ τοι σιμός καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὦ μ' ἐκίλεν καθελεῖν τὺ· καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 θᾶσαι μὰν θυμαλγές ἐμόν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
 ἅ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ἃ τυ πυκάσδη.
 νῦν ἐγνων τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἡ ῥα λεαίνας
 μασδὸν ἐθήλασδε, δρυμῶ τέ νιν ἔτρεφε μάτηρ·
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὅστιόν ἄχρις ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ ἐκάνοφρι
 νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεια τέρψις.
 τὸν στέφανον τίλαί με καταυτικά λεπτὰ ποιησεῖς,
 τὸν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,

ἀμπλίζας καλύκεισσι καὶ εὐόδοιμοισι σελένοις.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπα-
κούεις;

τὰν βαίταν ἀποδὸς ἐς κύματα τῇνῳ ἀλεῦμαι,
ὥπερ τὼς θύνῃως σκοπιάζεται· Ὀλπις ὁ γριπεύς.
καῖκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεδὸν ἀδὸ τέτυκται.

Idyl. III. 5-27.

CCLXIX.

Polyrhemus' Dog.

ΒΑΛΛΕΙ τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἃ Γαλά-
τια

μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τὴν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθη-
σαι

ἀδεία συρίσδων. πάλιν ἤδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
ἃ τοι τῶν δέων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσδε
εἰς ἄλλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἄσυχᾳ καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέουσιν,
φράζω, μὴ τᾷς παιδὸς ἐπὶ ἐνάμεισιν ὁρούσῃ
ἐξ ἄλλος ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροᾶ καλὸν ἀμύξῃ.
ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγει·
καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Idyl. VI. 6-19.

CCLXX.

The Harvest-home.

ΜΙΧΙΔΑ, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
 ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 ιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;
 δαῖτα κλητὸς ἐπείγειαι; ἡ τινος ἀστῶν
 ἐπιθρώσκες; ὥς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
 λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἶδει.
 ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 πνέμεναι μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν
 μητρήρεσσι· τὸ δὴ μῦλα θυμὸν λαίνει
 οὐ καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 κ' ἂ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· ἡ γὰρ ἑταῖροι
 εὐπέπλω Δαμύτερι δαῖτα τελεῦντι
 ἱπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίοιμι μέτρῳ
 ὧν εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἀλῶάν.
 γε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἁώς)
 ἀσδῶμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
 ὁ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμ' ἐλέγοντι
 ; ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής,
 οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἰσθλὸν
 θαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ οὔτε Φιλητᾶν
 , θάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.—
 ται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 ι, χώριον ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,

αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 χάλκυνες σοροσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν,
 τόν τε νότον τόν τ' εὐρον, δς ἔσχατα φυεῖα κινεῖ·
 ἀλκύνες, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταί τε μάλιστα
 ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἄλδς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζήμενψ ἐς Μιτυλάναν
 ὦρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἔκοιτο.
 κήγῳ τῇνο κατ' ἄμαρ ἀνήθιονον ἡ ῥοδόεντα
 ἡ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
 τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῷ
 παρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξῷ,
 χά στιβάς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 κύνζα τ' ἀσφοδῆλψ τε πολυγνάμπτψ τε σελίνψ.
 καὶ πίομαι μαλακῶς μέμναμένος Ἀγεάνακτος
 αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἱρείδων.
 ἀύλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἰς μὲν Ἀχαρνέδς
 εἰς δὲ Δυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν φσεῖ,
 ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἡράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 χῶς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνῃ
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὀχθῇσιν ποταμοῖο,
 εὔτε χιών ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον
 ἡ Ἀθῷ ἡ Ῥοδόπαν ἡ Καύκασον ἐσχατόωντα.
 φσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λίς
 ζῶν ἰόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακτος
 ὥς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμνωθένε φέρβον ἰοῖσαι
 κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι
 οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χεῖ

ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
καὶ τὸ κατεκλίσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
αἰθ' ἐπ' ἱμεῦ ζωῖς ἱναρίθμος ὦφελος ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἰγας
φωνᾶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἀδὺ μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.

Idyll. VII. 21-41; 52-89.

CCLXXI.

A Scene in Summer.

ΤΟΣΣ' ἐφάμαν ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ
γελάσσας,
ὥς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν εἶμεν.
χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
εἶρφ' ὀδόν· αὐτὰρ ἐγώ τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες χῶ καλὸς Ἀμύντιχος ἐν τε βαθείαις
ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἰγαιοι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὁροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστνε τρυγῶν·
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὥσδε·ν θίρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρας.

ὄχνηαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
 δαψιλέως ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε
 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
 ἄρα γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἀντρόν
 κρατῆρ' Ἑρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων;
 ἄρα γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπψ,
 τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, δς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλία ποσσὶ χορεῦσαι,
 οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε Νύμφαι
 βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῶ
 αὐτὶς ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἃ δὲ γελάσσαι
 δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.
 Idyll. vii. 128-157.

CCLXXII.

*The Bucolic Singers.**Daphnis. Menalcas.*

MEN. **Α** ΓΚΕΑ καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἱ τι
 Μενάλκας
 πῆποχ' ὃ συρικτὰς προσφιλὲς ᾤσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
 ΔΑΦ. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερόν φυτὸν, αἶπερ
 ὁμοῖον
 μουςίσδδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσιν,

τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τεῖδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

MEN. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γά-
λακτος

οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τηνόθι χαὶ βοτάναι.

ΔΑΦ. ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἴγεις διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
σμάνεα πληροῦσιν, χαὶ δρύες ὑψίτεραι,
ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὼ τὰς βῶς βόσκων χαὶ βόες αὐότεραι.

MEN. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος
ῥυλας

μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῃ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλῃ, καὶ λέγε· Μίλων,
χὼ Πρωτεὺς φῶκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦ. μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θείην ἀνέμων·
ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἰσορῶν τὰν Σικελᾶν ἐς ῥυλα.

Idyll. viii. 33-56.

CCLXXXIII.

Hylas.

ΟΥΧ ἄμῃν τὸν Ἑρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἰδοκεῦ-
μες,

Νυκία, ᾗ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἔμην,
οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αἶριον οὐκ ἰσορῶμε'
ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παυδὸς
τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καὶ νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὥσει φίλον υἷα,
ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.—

Κῶχ' ἔθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
αὐτῷ θ' Ἑρακλῆϊ καὶ Ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(οἱ μίαν ἀμφ' ἔταροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν.)
χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμίνῃ ἐν χώρῃ· περὶ δὲ θρύα πολλά πεφύκει,
κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδιάντον,
καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
ὑδατι δ' ἐν μίσσῃ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεινὰί θειαι ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρόωσα Νύχεια.
ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπέιχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν
βάψαι ἐπειγόμενος, ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν
πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργεῖν ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ
ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἐταίροις·
κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς
οὖρος.

Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσαι
δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρῆψυχον ἐπέεσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί

ψῆχeto, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπία τόξα,
καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἱχάνδανε δεξιτερὰ χεῖρ.
τρίς μὲν Ὑλαν αὔσειν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
τρίς δ' ἄρ' ὃ καῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
ὥς δ' ὀπὸκ' ἠϋγέειος ἀπόπροθι λίς ἰσακούσας
νεβρῷ φθεγξαμένης τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἑρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθὼν δεδόνато, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Idyll. XIII. 1-9; 36-65.

CCLXXIV.

Ptolemy Philadelphus.

ΑἰΣ. **Τ**ΑΛΛΑ δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. ἑλευθέρῳ
δοσις ἄριστος,
ἐγγνώμων, φιλόμουσος, ἱρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον
πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
οἷα χρη βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβα-
κῶς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾧ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλίοι, καὶ ἐπισχερῶ ἰς γένυν ἔρπει
λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, ἥς γόνυ χλωρόν.
Idyll. XIV. 60-70.

CCLXXV.

Adoniasusae

ΓΟΡΓΩ. ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

ΓΟ. **Ε**ΝΔΟΙ Πραξινοά; ΠΡ. Γοργοῖ φίλα, ὡς
χρόνῳ· ἐνδοῖ.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟ. ῥχει κάλλιστα.

ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟ. Ὡ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ἔμμιν ἐσώθην,
Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντῇ κρηπίδες, παντῇ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ὦ μέλ' ἀποικεῖς.

ΠΡ. ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ'
ἐνθῶν

ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἶεν ὅμοιος.

ΓΟ. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοι-
αῦτα,

τῷ μικρῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
θάρσει, ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφέν.
αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπ-
φύς.

ΠΡ. ἀπφὺς μὰν τῆνος τὰ πρῶαν, (λέγομες δὲ
πρῶαν θῆν.

πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἔλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχος.

ΓΟ. χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διο-
κλείδας·

ἐπταδράχμῳς κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκις ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ'
ἔργῳ.

ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν ἀκούῃ χρῆμα καλὸν τι
κοσμήν τὰν βασιλίσσαν. ΠΡ. ἐν ὀλβίῳ ὀλβια
πάντα.

ΓΟ. ὦν ἴδες, ὦν εἵπαις κέν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι
ἔρπειν ὥρα κ' εἴη· ΠΡ. ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυνπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
ἂ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πουλὺ δ', ἅπληστε.
ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
παύε'· ὀκοῖα θεοῖς ἰδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.

ἂ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὥδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπε-
ρόναμα

τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἰστῷ;

ΠΡ. μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρθῷ
μνᾶν

ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟ. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπίβα τοι. ΠΡ. ναί,
καλὸν εἶπας.

τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον

ἀμφίθεσ' οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.
 δίκρυ' ὅσος ἰθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μυκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρή τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
 πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα πατέρων Αἰγυπτιστί·
 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
 ἀλλήλοισι ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοί.
 ἀδίστα Γοργοί, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἰδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρής
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟ. Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
 τοὶ δ' ἔβαν εἰς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι
 ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρον ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολλὸς ἄμμυ ἐπιφρεῖ.

ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μάτερ; ΓΡΑΥΣ. Ἐγὼν ὦ τέκνα.

ΓΟ. Παρενθεῖν

εὐμαρές; ΓΡ. ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
 καλλίστα παίδων. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟ. χρησμῶς ἂ πρεσβύτες ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡ. πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὸς ἀγάγεθ'
 Ἥραν.

ΓΟ. θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος.

ΠΡ. θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβέ
καὶ τό,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέχου, Εὐνόα, ἁμῶν.
οἶμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη
ἰσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, αἵτι γένοιο
εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ. οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάζομαι.

ΠΡ. ἀθρόος ὄχλος·

ὠθεῖνθ' ὥσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ
εἰμὲς.

ΠΡ. κείς ὥρας κῆπεται, φιλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἰης,
ἅμμε περιστέλλων. χρηστῶ κψέκτιρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τὸ, βιάζου.
καλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νυὸν εἰπ' ἀποκλάξας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὥδε τὰ ποικίλα πρᾶτον
ἄθρησον,

λεπτὰ καὶ ὥς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασαῖς.

ΠΡ. πόντι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζωογράφοι τάκριβία γράμματ' ἔγραψαν;
ὥς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὥς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ὠνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὥς θαητὸς ἐπ' ἀργυρίῳ κατὰκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἱούλον ἀπὸ κροτάφων καταβαλ-
λων

ὃ τριφύλητος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ. Παύσασθ' ὦ δύσταντοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισαι

τρυγόνες· ἐκκναισιϋντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι
εἰμές;

πασάμενος ποτίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὥς δ' εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορώνθιαι εἰμές ἀνωθεν,
ὥς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμεν·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. μὴ φύιη, Μελιτωδες, δς ἐμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΡ. σίγα, Πραξινοῦ· μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰίδειν
ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοιδὸς,
ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσεν·
φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. δέσποινα, ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδά-
λιον ἐφίλασας,

αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὀραι.
βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὥς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν
ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυνώνυμε καὶ πολύναι,
ἀ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν·

πὰρ μὲν οἱ ὤρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρῦσει' ἀλάβαστρα·
 εἶδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονεῖνται,
 ἀνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῃ.
 ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἑλαίῃ,
 πάντ' αὐτῷ πετεεινὰ καὶ ἐρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
 χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντες ἀνήθῃ
 δίδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἑρωτες,
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
 πωτῶνται περυγῶν πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὅζῳ.
 ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετώ, οἶνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω ("μαλακώτεροι ὕπνω"
 ἂ Μίλατος ἱερεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
 ἱστρῶται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 τὰν μὰν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἡ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.
 νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰῶνι πτύνοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.
 ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνάμιος ἥρωες,
 οὐθ' Ἑκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἰκατι παίδων,

οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἱπανελθὼν,
 οὐδ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδᾱν τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκεθ, φίλος ἤξεις.

ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἂ θήλεια.
 ὀλβία, ὅσα ἴσασι, πανολβία, ὡς γλυκὲ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κείς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ δέξος ἄπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτὶνθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκεν.

Idyll. xv.

CCLXXVI.

Neglect of Poets.

ΑΙΕΙ τοῦτο Διὸς κοῦραις μέλει, αἶν ἀοιδοῖς,
 ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀν-
 δρῶν.

Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ αἰδοῦντι·
 ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε· βροτοὺς βροτοὶ αἰδῶμες.
 τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αῶ,
 ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδιξεται οἴκῳ
 ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμφεῖ;
 αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἰκαδ' ἴασιν,
 πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλθίαν ὁδὸν ἦνθον·
 ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐν πυθμένι χηλῶ
 ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
 ἐνθ' αἰεὶ σφίσιν ἔδρα, ἐπὴν ἄπρακτοὶ ἴκωνται.

τίς τῶν νῦν τοιοσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ ἔτ' ἄνδρες ἔπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος,
ἰσθλοῖς

αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδίων.
πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη,
ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· “ἀπωτέρω, ἢ γόνυ, κνήμη·
“ αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
“ τίς ἐξ ἐκεῖν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλις πάντεσσιν Ὀμη-
ρος·

“ οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.”

Idyll. xvi. 1-21.

CCLXXVII.

The Fisherman's Dream.

Α ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὖδον
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι
τοὶ κάλαμοι, τὰ γκιστρα, τὰ φυκιώεντα δέλητα,
ὀρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίωνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,

νέρθεν τᾷς κεφαλᾷς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῦλοι·
 αὐτός τοις ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 οὐδὸς δ' οὐχὶ θύραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
 πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἅ γὰρ πενία σφιν ἑταίρα.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένα καλύβην τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυνεν ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ψῆδάν.

ΑΣ. ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας
 ἐφασκον

τῷ θέρεος μνύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς·
 ἤδη μυρὶ ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοῦδέπω ἄως.
 μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες
 ἔχοντι.

ΕΤ. Ἀσφαλίων, μέμψῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ
 ὁ καιρὸς

αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὼν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 ἂ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τίν.

ΑΣ. ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ
 γὰρ εἶδον.

οὐ σ' ἐθέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἁμοιρον·
 ὥς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζευ.
 ὃς γὰρ ἂν εἰκαῖῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
 ἐστὶν ὀνιροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 ἄλλως καὶ σχολὴ ἐντί· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μὴδὲ καθεύδων
 ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·

τί γάρ αἶν ἄγραν τόδ' ἔχειν. ΕΤ. λέγε μοί ποτε
 νυκτὸς

ν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΙΣ. δειλινὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοι-
 σιν,

ς ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 ἔμνη, τᾷς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν
 τέτρα μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
 ἴας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἰδωδάν.

τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 τα κύων ἄρκτως μαντεύεται, ἰχθύα κήγών.)

μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥίεν αἷμα·
 κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.

χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὔρον ἀγῶνα,

· κεν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις.

ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἡρέμ' ἐνυῖα,

νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

σ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,

τᾷ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα,

ι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,

ἄχα τᾷς γλαυκᾷς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.

α δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπέλυσα,

ποτε τῷ στόματος τάγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.

ῥον μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἡπείροιο,

σα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι.

ἀ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.

τά με κάζηγειρε· τὸ δ', ὦ ξένη, λοιπὸν ἔριδε

γνώμαν· ὄρεον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤ. καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ
 ἰχθὺν

χρύσειον ὡς ἴδες εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύ-
 σεις,

ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Idyll. xxi.

CCLXXVIII.

Alcides thus his race began.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἅ Μιδεῆτις
 Ἄλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεισόντος.
 ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων
 εὐδεν', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 εὐδεν', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
 ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοὶ ἄω ἴκοισθε.
 ὥς φαμένα δῖνασε σίκκος μέγα· τοῦς δ' ἔλαβ' ὕπ-
 νος.

ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ὀρίωνα κατ' αὐτόν, δ' ἄμφαίνει μέγαν ὤμον·
 τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη,
 κυνέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,
 ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων.

υσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 ἰς ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ; λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξίπτουον ἰόν.
 ἡ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλθον,
 ο' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 ς φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 ἦθδ' αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 ἐρ σάκεος, καὶ ἀναιδίας εἶδεν ὀδόντας,
 οὐλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν
 ἱρμαίνων· ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 , ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
 ς φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 ; ὀφείσσει, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
 σπείρουσιν ἱλισσίσθην περὶ παῖδα
 γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἶν ἄδακρυν
 ἄν διέλυσον, ἐπεὶ μογίοιεν ἀκάνθας,
 αἰκαίου πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.—
 ἵ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 ἣν ἰάχυσαν· ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 κανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 ὃ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
 ἣ μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 ἢ δαίους ἀκράχολον Ἴφικλῆα·
 ἣν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνίαν θίτο χλαῖναν
 ἰλιν δ' ἐς λίκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

COLXXIX.

The Distaff.

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθηνάας

γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
 ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπ' ἀπαλῷ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διὸς,
 ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημένην
 δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν
 σὺν τῇ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
 πολλὰ δ' οἷα γυναιῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοῖς ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' εὐσφύρῳ
 οὕτως ἀνυσιεργός· φιλείει δ' ὅσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
 ὀππάσαι σὲ δόμοις, ἀμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
 καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀφ-
 χίας,

νύσω Τρινακρίας μνηλὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἄνθρωποι, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραῖς ἀπαλαλκίμεν,
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἱερὰν ἀνὰ μετ' Ἰαόνων,
 ὥς εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλγ,

καὶ οἱ μῆασιν αἰὲ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω.
 εἴνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ ποτιδῶν σ'· ἡ μεγάλη χάρις
 ἴσῳ σὸν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλῳ.

Idyll. XXVIII.

EPIGRAMS.

CCLXXX.

Τᾶ ρόδα τὰ δροσέοντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
 ἔρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσιν·
 ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθει Παιῶν,
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσεν.
 βωμὸν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος, οὗτος ὁ μάχλος,
 τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Epig. 1.

CCLXXXI.

ΛΗΣ ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν αἰεῖ-
 σαι
 ἀδὸ τί μοι; κῆγ' ὧ πακτίδ' αἰεράμενος
 ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βοῦκολος ἄμμιγα θελεῖ
 Δάφνης, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
 ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἄντρον ὀπισθεῖν
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀφφανίσωμες ὕπνου.

Epig. v.

οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς ἰ
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλεόν, ἀνίκα
δοστίον, οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;
Εἰ

σελxxxiii.

Ο ΜΟΥΣΟΠΟΙΟΣ ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖ·
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμῃ
εἰ δ' ἐσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσύνων καθίζου, κῆν θείλγς, ἀπόβριζον
Εἰ

BION.

σελxxxiv.

χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
 τῶς καλάμῳς ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων
 τῇ καὶ τῇ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευε.
 χῶ παῖς ἀσχαλάων, ὅκα οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
 τῶς καλάμῳς ῥίψας ποτ' ἀροτρεὰ πρέσβυν ἵκανεν,
 ὅς νιν τᾶνδε ἔχον ἐδιδάξατο, καὶ λέγειν αὐτῷ,
 καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 μειδιάων κίνησε κάρη καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 “φείδεο τᾶς θήρας, μὴδ' ἐς τόδ' ἔτ' ὄρνεον ἔρχευ.
 φεῦγε μακράν. κακὸν ἔστι τὸ θηρίον. ὀλβιος ἐσσύ,
 εἰσόκε μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
 οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπώλετος αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
 ἔλθων ἑξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.”

MOSCHUS.

CCLXXXV.

The Runaway Eros.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν νύκτα μακρὸν ἰβύ-
 στρει·
 ὅστις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα—
 δραπετίδας ἑμὸς ἐστίν—ὁ μανύσας γέρας ἐξεῖς
 μισθὸν τοι, τὸ φίλημα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς
 νιν,
 οὐ γυμνὸν τὸ φίλημα, τί δ' ὧ ξένη καὶ πλείον ἐξεῖς.

ἔστι δ' ὁ παῖς περίσματος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μαθησῇ.
 χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ'
 αὐτῷ

δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα·
 οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά,
 ἐν δὲ χολὰ νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπευτὰς,
 οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδων.
 εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ μέτωπον.
 μυκύλα μὲν τήνῃ τὰ χερυῶδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 βάλλει κεῖς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀἰδω βασιλῆα.
 γυμνὸς ὅλος τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ εὖ πεπύκασται.
 καὶ περόεις ὥς ἥρως ἐφίπταται ἄλλον ἐπ' ἄλλῃ,
 ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχχνους δὲ κάθηται.
 τόξον ἔχει μάλα βαιδὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον,
 τυτθὸν μὲν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἐνδοθὶ δ' ἐντὶ
 τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κᾶμμε τιτρώσκει.
 πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· πολὺ πλείον δ' αἰεὶ αὐτῷ
 βαιὰ λαμπὰς εἰοῖσα τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 ἦν τις ἔλθῃ τήνον, δήσας ἄγε μὴδ' ἐλεήσης.
 κῆν ποτίδης κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ.
 κῆν γελᾶν, τύ νιν ἔλκε. καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλήσαι,
 φεῦγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
 ἦν δὲ λέγῃ “ λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσά μοι ὅπλα,”
 μὴ τὸ θίγῃς πλάνη δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέ-
 βαπται.

CCLXXXVI.

Eurota.

ΑΙ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐς ἀνθεμόεντας ἔκανον,
 ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἱερπσον
 ὦν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 ἢ δ' ἰον, ἢ δ' ἱρφυλλον ἀπαίνυντο· πολλὰ δ' ἔραζε
 λεμώνων ἑαροτρεφείων θάλε' ἔσκε πέτηλα·
 αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἰθείραν
 ἰρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσησιν ἀνασσα,
 ἰγλαίην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα,
 ἰλά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν λαίνειν,
 οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἀχραντον ἔρυσθαι.
 ἢ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἰόλητο
 ἡμὸν, ἀνώϊστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἢ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.—
 Ὡς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιώσα,
 αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
 ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὥκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἔκανεν.
 ἢ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλῆεσκεν ἑταίρας
 χεῖρας ὀρεγνυμένη, ται δ' οὐκ ἐδύναντο κυχάνειν.
 ἰγῶν δ' ἐπιβάς πρόσσω θέεν ἡὔτε δελφίς,
 ρηλαῖς ἀβρεκτοῖσιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
 ἢ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάσκε θάλασσα,
 σῆτε δ' ἀμφὶς ἀταλλε Διὸς προπάροιθε ποδῶν,
 γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεις βυσσόθει δελφίς.

Νηρέϊδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἄλλος, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 κητείουσιν νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἄλλα Ἐννοσίγαιος
 κύμα κατιθύνων ἀλῆς ἡγεῖτο κελεύθου
 αὐτοκασιγνήτῃ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἡγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
 κόχλοισιν ταναοῖς γάμον μέλος ἡπύοντες.
 ἦ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χειρὶ δ' ἄλλῃ
 εἴρυε πορφυρέην στολμοῦ πτύχα, ὄφρα κε μὴ μιν
 δεύοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἄλδος ἄσπετον ὕδωρ.
 κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 ιστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.

Idyll. II. 63-76; 104-126.

CCLXXXVII.

From the "Lament for Bion."

ΑΡΧΕΤΕ Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποί'
 ἔτερπες,

ἰσδομένην παρὰ σείο παρ' αἰδόνεσσι θαλάσσας.
 οὐ γάρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
 ἃ καλὰ Γαλάτεια· σέ δ' ἄδιον ἐβλεπεν Ἰλμας,
 καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
 ἔσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σείο νομεύει.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 πάντα τοι, ὦ ὤτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τιὸν κλαίουσιν Ἑρωτες.
 ἂ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλῖον, ἢ τὸ φίλημα
 τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 τοῦτο, Μίλη, νῖον ἄλγος ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμη-
 ρος,

τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λίγοντι
 μύρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ρείθροις,
 πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 νῖα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκῃ.
 ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
 Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοῖσας.
 χῶ μὲν Τυνδαρίοιο καλὰν ἔεισε θύγατρα,
 καὶ Θέτιδος μίγαν νῖα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
 εἵνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 καὶ βῶτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμει,
 καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδία πόρτιν ἄμελγε.—

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 αἶ, αἶ, ται μαλάχαι μὲν ἐπ' ἅν κατὰ κᾶπον ὀλονται,
 ἢ τὰ χλωρὰ σίλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἀνηθον,
 ὕστερον αὖ ζῶντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοῖλα
 εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 καὶ σὺ μὲν ἐν σιγῇ πεπυκασμένος ἔσσαι ἐν γῇ.

— ραλλῃ,

τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι
ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάν
ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιῶς βυθός, ἃ δὲ θάλασσα
κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη
ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φι
γᾶ δέ μοι ἀσπαστά, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
ἔνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολλὸς ὤνεμος, ἃ πίτυς ᾗ
ἢ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ψ' δόμος ἃ ναῦς,
καὶ πόνος ἐστὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἰ
αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῃ βαθυφ
καὶ παγᾶς φιλείομι τὸν ἐγγύθεν ἄχον ἀκούειν,
ἃ τέρπει ψοφίοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

OCLXXXIX.

Eros turned Ploughman.

—

εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ Πλήσον ἀρούρας,
μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

CALLIMACHUS.

CCXC.

From the "Lavacrum Palladis."

ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾷς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυσσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἃ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει·
σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεκαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γαγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων
λυσάμενα παγαῖς ἔκλυσεν ὠκεανῷ
ιδρῷ καὶ ῥαθάμυγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέιντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρόν ἀπὸ στομάτων.
ὦ ἴτ' Ἀχαιάδες· καὶ μὴ μύρα μῆδ' ἀλαβάστρως,
(συρίγγων αἰὼ φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μῆδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον,—εἰ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
οὐδ' ὅκα τᾶν Ἰδᾶ Φρόξ ἰδیکاζεν ἱριν,

οὐτ' ἐς ὀρείχαλκον μέγала θεὸς οὔτε Σιμοῦντος
 ἔβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομένην
 οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διανγεία χαλκὸν ἱλοῖσα
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

* * * * *

ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι χρυσεοπήληξ,
 ἵππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγῃ.
 σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος
 πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ δ' ἀπὸ τῷ ποταμῷ.
 σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιας ἡ' ὧς Φυσάδειαν
 ἡ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἀνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἡξεῖ φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
 τάθῃνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγὲ
 φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασιλειαν ἰδῆς.
 ὃς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 τῷργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
 πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι. μέσφα δ' ἐγὼ τι
 ταῖσδ' ἐρίω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς ἀλλ' ἐτέρων.
 παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις
 πολὺ τι καὶ πέρι δὴ φιλατο τᾶν ἑτερᾶν,
 ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
 ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖαν εὖτ' ἐπὶ Θεσπείων,
 ἡ' πὶ Κορωνείας, ἡ εἰς Ἀλῖαρτον ἱλαῦνοι
 ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 ἡ' πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνωμένον ἄλσος
 καὶ βωμοὶ ποταμῷ κείντ' ἐπὶ Κωραλίῃ,
 πολλάκις ἅ δαίμων νιν ἐῷ ἐπεβήσατο δίφρῳ.
 οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι

ἰδεῖται τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἀγέιτο Χαρικλώ.
 ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενεν,
 καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἱταίραν.
 δὴ ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
 ἔπρω ἐπὶ κράνῃ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοῖσθ
 λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Γειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια
 περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
 ἰψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
 σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά.
 ὃν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
 “ τίς σέ τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 ὦ Εὐηρεΐδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων; ”
 ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔλαβεν.
 ἴστα θὴν ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
 γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
 ἰ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τὸν κῶρον ἔριξας
 πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἔστὲ φίλαι;
 ἵμματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
 εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
 ἔλλ' οὐκ αἰλίον πάλιν ὄψαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 ὦ ὄρος ὦ Ἑλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.'

CCXCΙ.

The Votive Offering of a Nautilus.

Κ ΟΓΧΟΣ ἐγὼ Ζεφυρίτι πάλαι τίρας· ἀλλά σὺ
 νῦν με
 Κύπρι Σιληναίῃς ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις,

ναυτίλον δὲ πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἄηται,
 τείνας οἰκίῳ λαῖφος ἀπὸ προτόνων
 εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσων
 ποσσίν· ἴδ' ὡς τῶργῃ τοῦνομα συμφέρεται
 ἔστ' ἔπεσον παρὰ θίνας Ἰωνίδας, ὄφρα γένωμαι
 σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
 μηδὲ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἀπ-
 νους)
 τίκτηται νοτερῆς ὤιον ἀλκυόνης.
 Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἰσθλὰ
 ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἔστιν ἀπ' Αἰολίδος.

CCXCII.

ΤΗΔΕ Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 κοιμᾶται. θνήσκεν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

CCXCIII.

ΗΩΙΟΙ Μελάνιππον ἐθάπτομεν, φελίου δὲ
 δυνομένου Βασιλῶ κάθανε παρθενική,
 αὐτοχερί. ζῶειν γὰρ ἀδελφὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
 οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρὸς Ἀριστίπκοιο, κατήφησεν δὲ Κυρήνη
 πᾶσα τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

CCXCIV.

ΠΙΠΕ τις, Ἡράκλειτε, τειδὸν μόρον, ἐς δὲ με δάκρυ
 ἤγαγεν, ἐμνήσθη δ' ὀσσάκις ἀμφοτέροι
 ἥελιον λίσσῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν πον,
 ξεῖν' Ἀλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
 ἀρπακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

CCXCV.

The Chase.

Ω ΓΡΕΥΤΗΣ, Ἐπίκυδες, ἐν οὖρεσι πάντα λα-
 γῶν
 διφῶ καὶ πάσης ἵχνια δορκαλίδος,
 στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἦν δὲ τις εἶπη,
 τῇ· τόδε βέβληται θηρίον,—οὐκ ἔλαβεν.
 χούμος ἔρωσ τοιόσδε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπύταται.

CCXCVI.

ΤΟΝ τρίτῃ παίζοντα περὶ φρίαρ Ἀρχεάνακτα
 εἰδῶλον μορφᾶς κωφὸν ἐπισπάσατο.
 δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἤρπασε μάτηρ,
 σεεπομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχοι.
 ἡμῶς δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

RHIANUS.

. CCXCIV.

On Timon.

ΤΡΗΧΕΙΗΝ κατ' ἑμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ῥάμνον
ἐλίσσοις

πάντοθεν, ἡ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὥς ἐπ' ἑμοὶ μὴδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἱρεῖδοι
ἵχνος, ἐρημάζω δ' ἤσυχα κεκλιμένος.
ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μὴδ' ἀστοῖσι φιληθεῖς,
Τίμων, οὐδ' Ἀίδη γνήσιός εἰμι νέκυς.

CCXCVIII.

ΠΟΥ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Πολυ-
κλείτου

αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεις, ἡ πυρόεντα
ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσσεται;
ποῦ πλάσσεται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοῖς
μορφῇ νηδὸν ἔχειν, ὥς μακάρων ξοάνῃ.

APOLLONIUS RHODIUS.

CCXCIX.

ollection of the first Interview with Jason.

ΡΟΠΡΟ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδᾶλλετο
πάντα,

θ' οἷος ἔην, οἷοῖσι τε φάρεσιν ἔστο,
ἔειψ', ὥς θ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνον, ὥς τε θύραζε
οὐ δέ τιν' ἄλλον δίσσατο πορφύρουσα
αἰ ἀνέρα τοῖον· ἐν οὐασι δ' αἰὲν ὀρώρει
τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὐδ' ἀγόρευσεν.
ἰ δ' ἄμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἤε καὶ αὐτὸς
ἰς φθίσσειεν· ὁδύρετο δ' ἥύτε πάμπαν
εθνεῖῶτα, τέρεν δέ οἱ ἄμφι παρυᾶς
ον αἰνοτάτῳ ἑλίῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
ἐ μυρομένη λιγύως ἀνενείκατο μῦθον
ῖ ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἰθ' ὅγε πάντων
γαι ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
ω. ἥ μὲν ὀφελLEN ἀκήριος ἑξαλίσσθαι.
ἡ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηί, πέλοιτο,
ε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἴσα
ῖναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαίη,
εν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ."

Argonautica, III. 443-460.

OCO.

Midnight Agony of Medea.

NΥΞ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ
πόντῳ

ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνιοι δὲ καὶ τις ὁδίτης
ἦδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καὶ τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινδὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν
οὐ δὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἡχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔχειεν
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
φθίσθαι ἀεικελίῳ μοίρῃ κατὰ νεῶν Ἄρης.
πυκνὰ δ' οἱ κραδίη στηθίων ἐντοσθεν ἔθυνεν,
ἡελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
ὑδατος ἐξανιούσα, τὸ δὴ νέον ἡὲ λίβητι,
ἡὲ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται αἰσσοῦσα·
ὥς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.—

Ἡ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἥ ἔτι πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὐτως,
αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὸν μόρον. ἔτεο δ' ἤγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,

λείν μεμαῦτα, δυσάμμορος. ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 μ' ὁλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀίδαο.
 ζετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
 ἠδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
 ἦσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐν ζωῷσι πέλονται,
 ἦσαθ' ὀμηλικίης περιγηθείος, οἷά τε κούρη'
 ἰ τέ οἱ ἥλιος γλυκίων γένετ' εἰσομάσθαι,
 πάρος, εἰ ἱετόν γε νόψ' ἱπεμαίεθ' ἕκαστα.
 ἰ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
 οῆς ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐ δ' ἔτι βουλάς
 λη δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
 τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίῃ
 ρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὥπην.
 κνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἔων λύεσκε θυράων,
 λην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φίγγος
 οἰγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
 742-758; 801-823.

CCCI.

The Interview in the Temple of Hecate.

Υ δ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλο νοῆσαι,
 μελπομένης περ ὁμῶς· πᾶσαι δὲ οἱ, ἦντιν'
 ἀθύροι
 λπην, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφῆνδανεν ἐψιάσθαι.
 λὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐ δὲ ποτ' ὅσσε
 φιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
 λόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 θαμὰ δὴ στηθεῖων ἰάγῃ κίαρ, ὅππότε δοῦπον

ἡ ποδὺς ἡ ἀνέμοιο παραθρίξαντα δοάσσαι.
 αὐτὰρ ὃγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἰελδομένη ἐφαάνθη
 ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἄτε Σείριος ὤκεανοιο,
 ὃς δῆ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδίσθαι
 ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν οἰζύν
 ὥς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράσθαι
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φανθείς.
 ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στήθειον πίσειν, ὄμματα δ' αὐτῶς
 ἥχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος.
 γούνατα δ' οὐτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν αἰῖραι
 ἔσθινεν, ἀλλ' ὑπίνερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τίως
 ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἰλίσσθην.—

* * * * *

“Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων δάροισιν.
 τῆς δ' ἀλεγινόνταται κραδίην ἐρίθεισκον ἀνῖαι,
 καὶ μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτόξατο μύθῳ.
 “Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν,
 Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ξειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐ δ' Ἀριάδην
 ἰσοῦμαι· τῷ μήτι φιλοξενίην ἀγόρευε.
 ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἔμευ, ὅτ' Ἴωλκὸν ἴκηαι,
 μνώεο· σείο δ' ἐγὼ καὶ ἔμῳν ἀίκετι τοκῆων
 μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἡμιν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσσα,
 ἢ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελῶθιο ἔμεϊο·
 ἡ αὐτὴν με ταχέϊα ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
 ἐνθίνδ' εἰς Ἴαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἀελλαι,
 ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἑλεγχείας προφέρουσα,
 μνήσω ἔμῳ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἴην
 ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάρουσιν.”

BOOK VII.

EPIGRAMS.

EROTIC.

CCCII.

Η ΔΗ λευκόιον θαλλει, θαλλει δὲ φίλομβρος
νάρκισσος, θαλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
ἤδη δ' ἡ φιλίραστος, ἐν ἀνθεσιν ὤριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἡδὺ τίθηλε ῥόδον.
λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
ἂ γὰρ παῖς κρίσσων ἀδυπνόνων στεφάνων.

MELEAGER.

CCCIII.

Π ΕΜΠΩ σοί, 'Ροδόκλεια, τόδε στέφος, ἀνθεσι
καλοῖς
αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
ἔστι κρίνον, ῥοδίη τε κάλυξ, νοτερὴ τ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναγὴς ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μέγανυχος ἰοῦσα
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

RUFINUS

CCCIV.

ΕΙ καὶ τηλοτέρῳ Μερόης τεδὸν ἔχνος ἱρεῖσαι,
 πτηνὸς Ἔρωσ, πτηνὸν κεῖσέ με ὥστε φέρειν.
 εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἕξει Ἥω,
 πεζὸς ἀμετρήτοις ἔψομαι ἐν σταδίοις.
 εἰ δέ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, ἴλαθι, κούρη,
 εἰς σέ θαλασσαίη τοῦτο φέρεϊ Παφίη,
 κάλλει νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντος,
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCV.

ΚΕΙΜΑΙ. λάξ ἐπίβαινε κατ' ἀνέχινος, ἀγρι
 Δαῖμον.
 οἶδά σε, ναὶ μὰ θεοῦς, καὶ βαρὺν δυντα φέρειν.
 οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρέν
 πυρσοῦς,
 οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη.

MELEAG

CCCVI.

ΑΝΕΡΑ λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰ
 ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
 λυσσῶων τάχα πικρὸν Ἔρωσ ἐνέπηξεν ὁδὸν
 εἰς ἐμὲ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληΐσατο.
 σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα
 καὶ ποταμῶν δίνει, καὶ δέπας οἰνοχόῳ

PAUL THE SILE

CCCVII.

ΔΕΙΝΟΣ Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλείον, ἢ πάλιν
εἶπω,
καὶ πάλιν, οἰμῶζων πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
ἢ γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
ἤδεται· ἦν δ' εἶπω λοῖδορά, καὶ τρέφεται.
θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανείσα
κύματος, ἐξ ὕγρου, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

MELEAGER.

CCCVIII.

ΕΓΧΕΙ, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλιν, Ἑλιοδώ-
ρας·
εἶπέ, σὺν ἀκρήτῃ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἰόντα,
μναμίδσυνον κείνας, ἀμφιγίθει στέφανον.
δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὐνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοῦ κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾷ.

MELEAGER.

CCXC.

ΑΝΘΟΔΙΑΙΤΕ μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἑλιοδώρας
ψαύεις; ἐκπρολιποῦς· εἰαρινὰς κάλυκας;
ἢ σὺ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον
πικρὸν αἶε κραδίφ' ἐκέντρον Ἔρωτος ἔχει;
ναὶ δοκίω, τοῦτ' εἶπας· ἰὼ, φιλέραστε, παλίμπους
στείχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

MELEAGER.

CCCX.

ΗΣΙΟΔΟΥ ποτὲ βίβλον ἡμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἰλί-
σων,

Πύρρην εξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
βίβλον δὲ ρίψας ἐπὶ γῆν χερὶ ταῦτ' ἐβόησα·
ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε;

MARCUS ARGENTARIUS.

CCCXI.

ΟΥΤΕ ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὸ πίπ-
λων,

οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτίτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ἰνδὴ δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἰθοπος αἰγλης,
ἀλλὰ τεῶν λογύδων πολλὸν ἀφαιροτέρην.
χεῖλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
ἦθεος ἁρμονίη, κεστός ἐφν Παφίης.
τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὁμμασι μούνοις
θίλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCXII.

ΕΙΘ' ἀνεμος γενόμεν, σὸ δὲ δὴ στείχονσα παρ'
αὐγὰς

στήθια γυμνώσας, καὶ με πνέοντα λάβοις.

ἴδον γενόμεν ὑποπόρφορον, ὄφρα με χερσὶν
μένη χαρίσῃ στήθεσι χιονίοις.

ΑΠΟΚ.

CCCXIII.

ΕΙΣ ἀγρόπνους ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
ὔδεις ἀτηρῆς, ἃ τέκος Ἀφρογενοῦς,
ἴκην πυρόεσσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
ἱραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.
θαρσείτωσαν· ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δίδοικα,
μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδης.

STATYLLIUS FLACCUS.

CCCXIV.

ΛΗΣΘΩ κύβος· ἄπτε, πορεύσομαι, ἡνίδε,
τόλμα.
ζαρεῖς, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.
ἵμαι; πῇ θυμε τρέπῃ; τί δ' ἔρωτι λογισμός;
τάχως. ποῦ δ' ἢ πρόσθε λόγων μελίτη;
σοφίας ὁ πόλυς πόνος· ἔν μόνον οἶδα
ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἔρως.

MELEAGER.

SATIRICAL.

CCCXV.

Ν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε
βάψεις,
δὲ παριᾶν ἱκτανύσεις ρυτίδας.

μη τοίνυν τὸ πρόσωπον ἄπαν ψιμύθῳ κατάπλαττι
 ὥστε προσωπεῖον, κοῦχί πρόσωπον ἔχειν.
 οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὐποτε φύκος
 καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

LUCILLIUS

CCCXVI.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρί-
 γήρων

πάντες ἔμαντεύσανθ' ὥς ἀφ' ἐνὸς στόματος
 ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον
 εἶπε δ', ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

LUCILLIUS.

CCCXVII.

ΙΗΤΗΡ τις ἔμοι τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἐπεμψεν,
 ὥστε μαθεῖν, παρ' ἔμοι ταῦτα τὰ γραμματικά.
 ὥς δὲ τὸ "Μῆνιν ἄειδε" καὶ "ἄλγεα μυρί'
 ἔθηκεν"

ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
 "πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐ-
 αψεν,"

οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
 ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἱταῖρε
 αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἔμοι ταῦτα μαθεῖν δύναται.
 καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἀίδι προΐάπτω,
 καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

LUCILLIUS.

DEDICATORY.

CCCXVIII.

ἸΔΥΜΑ καὶ Φρυγίης πυρκαϊκός ἀμφιπο-
 λεῦσα
 ὕνας, τῇς υἱοῦ, μῆτερ, Ἀριστοδίκην,
 ν Σειλήνης παμπότνια, κείς ὑμέναιον,
 ; γάμον ἀβρυναις, πείρατα κουροσύνας,
 ὅν σοι καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμῶ
 οἰνικήν ἐτίναξ' ἐνθα καὶ ἐνθα κόμην.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCXIX.

Ἐ πόσις Ἀγχίσης τοῦ εἵνεκα πολλάκι Κύπρι,
 τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἥϊονα,
 ὅλως εὔρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα
 κόψαι,
 αἰ δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
 θεὰ, δύνασαι γάρ, ἡ ἡβητῆρρά με τεῦξον,
 αἰ τὴν πολιὴν ὥς νεοτῆτα δέχου.

AGATHIAS.

CCCXX.

ΠΙΣ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλίος ἱερὸν ᾗδε
 δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμφ' δέδομαι,
 λία μὲν ἵτυν πολέμων ὕπο, γηραλία δὲ
 βαλόν· ἀλλ' ἀρετῇ λάμπομαι, ἅς ἐκίχον

ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστῇ, ὃς μ' ἀνέθηκεν.
 ἐμὲ δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

ΜΝΑΣΑΛCΑΣ.

CCCXI.

ΣΟΙ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχίαира φαρέτρα,
 δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρίματα·
 ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
 ἐν κραδίαις, ὅλοα ξείνια δυσμενέων.

ΜΝΑΣΑΛCΑΣ.

CCCXII.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ συρικτὰς τρομερῶ περὶ γήραϊ κάμ-
 νων,
 χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομένας
 Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορόναν,
 γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
 εἰσῆτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσῆτι φωνὰ
 ἄτρομος ἐν τρομερῶ σώματι ναιετάει.
 ἀλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' οὖρεα μὴ τις ἐμῷ
 αἰπόλος ἀγγεῖλη γήραος ἀδρανίην.

ΜΑCΕΔΟΝΙΥS.

CCCXIII.

ΠΑΙΔΑ πατήρ Ἄλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα δρᾶ-
 κοντι
 ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἑκαμψε χερί·

ἡρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε, διὰ στόματος γὰρ οἷστὸς
 ἦίξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.
 ταυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῷδε φαρίτρην,
 σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

GAETULICUS.

CCCSXIV.

Ι ΣΟΒΑΡΟΝ γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν
 ἱραστῶν
 ἱσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νίων,
 ἧ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἔπει τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

DESCRIPTIVE.

CCCSXV.

Ι ΠΑΟΟΣ ὥραϊος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
 ἤδη μίμβλωκεν, χὼ χαρίεις Ζέφυρος·
 εἰμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
 κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
 ἰγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
 ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφείς ὀθόνην.
 αὐθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτίλλομαι, ὁ λιμενίτας,
 ὠνθρῶφ', ὥς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἱμπορίην.

LEONIDAS.

CCCXXVI.

Δ ΕΥΡ' ἴθι, βαιὼν, ὁδίτα πεσὼν ὑπὸ δάσκων
 ἄλσος,

ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος,
 χλωρὸν ὕπου πλατάνων αὐτόρρυτον ἐς μέσον ὕδωρ
 καλὰ πολυκρούωνων ἐκπρορέει στομάτων·
 ὀππόθι πορφυρέης ὑπὲρ αὐλακος εἶαρι θάλλει
 ὑγρὸν Ἴον ῥοδέῃ κινάμενον κάλυκιν.
 ἡνίδε πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέψας
 ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἐπλεξε κόμην.
 ἐνθάδε καὶ ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην,
 πέζαν ὑποξύνων αὐτοφύτοιο νάπης.
 οὗτος ΕΡΩΣ. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔκρεπεν οὐνομα
 χώρῳ,
 πάντοθεν ἡμερτῶν πληθομένῳ Χαρίτων;

MARIANUS.

CCCXXVII.

Α ΤΘΙ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα
 τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
 τὸν λάλον ἂ λαλόεσσα, τὸν εὐπτερον ἂ πτερόεσσα,
 τὸν ξένον ἂ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
 κοῦχί τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
 δλλυσθ' ὕμνοπόδους ὕμνοπόδοις στόμασιν.

ΛΟΚΟ.

CCCLXVIII.

ἸΡΟΠΟΔΗ χεῖμαρρε, τί δὴ τόσοι ὧδε κο-
 ρύσση,
 ν ἀποκλείων ἱχθυος ὁδοιπορίας;
 ις ὄμβροισι, καὶ οὐ Νύμφαισι διανγές
 ι φέρεις, θολεραῖς δ' ἡράνισαι νεφέλαις.
 ἡελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
 ῥόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ANTIPHILUS.

CCCLXIX.

ἸΠΠΗΣ ὁ νεογνός ἀπὸ κρημνοῦ πάϊς ἔρ-
 πων
 τυανακτεῖης ἤρχετο δυσμορίας.
 ιθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
 ῥόν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

LEONIDAS OF ALEXANDRIA.

CCCLXX.

εἰς λουτρὸν μικρόν.
 νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
 βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἑρως.

ANON.

CCCXXXI.

ΦΕΥΓΕ Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μή
τηο

εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη·
ζώων μὲν σίο μητρὶ διαμπερές αἰσχος ἀνάπτες,
καὶ κρατερῆς Σπάρτης πάτρια θεσμὰ λύεις·
ἦν δὲ θάνης παλάμῃσιν ἡμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

PALLADAS.

CCCXXXII.

ΟΠΡΙΝ ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ ἄνερ, ὃ τὸ
πρίν

δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλὴς παρ' ὕδωρ,
ὃ πρίν ἐγὼ Νεμέγ βεβοημένος, ὃ πρίν ἐπ' Ἰσθμῷ
πῶλος, ὃ πρίν πτηνοῖς ἴσα δραμῶν ἀνέμοις,
νῦν ὅτε γηραιὸς, γυροδρόμον ἠνίδε πέτρον
δινεύω, στεφένω ὕβρις, ἐλαυνόμενος.

ARCHIAS.

CCCXXXIII.

ΤΑΝΤΑΔΙ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἐμὴν φάτιν, ἄγγε-
λον ἄτας·

διέξαι σὼν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλίαν.
λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθήσι Φοῖβον
γυναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον·

ὦ σοι παῖδες ἔτ' εἰσὶν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
 αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
 μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέκλιται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστίδιοις·
 ἅλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἃ δ' ἐπ' οἷστοις
 πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουσιν ὅμμ' ἔτι φῶς ὀράει·
 δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
 μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπηγε λίθος.

MELEAGER.

CCCLXXIV.

ΓΑΝ ὀλοάν Μῆδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ,
 ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
 μυρίον ἄρατο μόχθον, ἔν' ἤθεα δισὰ χαράξῃ,
 ὦν τὸ μὲν εἰς ὄργαν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
 ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον. ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
 δάκρυσεν, ἐν δ' ἐλίψῃ θυμὸς ἀναστρέφεται.
 Ἄρκεϊ δ' ἃ μέλλῃσις, ἔφα σοφός· αἶμα δὲ τέκνων
 ἔπρεπε Μηδεῖα, κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

ANTIPHILUS.

SEPULCHRAL.

CCCLXXV.

ΟΥΚΕΤΙ θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέ-
 τρας
 ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμός, οὐ παταγεῖσαν ἄλα.
ῶλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' ὤασι, ἀνίκε' ἀλαλείν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

ANTIPATER OF SIDON.

CCCLXXXVI.

ΣΗΜΑ τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε
πικρὴν
μοῦσαν ἰχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἡμερον. οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
ἡρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοίπῳ, μή ποτε τοῦδε
κινήσης τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

GAETULICUS.

CCCLXXXVII.

ΙΒΥΚΕ, ληϊσταί σε κατέκτανον ἐκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἔρημαῖην ἄστιβον ἡϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἱ τοι ἱκοντο
μάρτυρες ἀλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον·
οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινῆτις Ἑρινὸς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σείο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν· ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
ληϊστίων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;

δὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἴγισθος ἀοιδὸν
ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

ANTIPIATER OF SIDON.

CCCLXXXVIII.

ῬΕΜ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλῆος, ἡρέμα, κισσέ,
ἱρπύζοις, χλοεροῶς ἐκπροχέων πλοκάμους,
ἰ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρῶξ
ἄμπελος, ὕγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
ἔκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

SIMMIAS OF RHODES.

CCCLXXXIX.

ΑΚΡΥΑ σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἥλιοδώρα,
δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
να δυσδάκρυτα πολυκλαύτῃ δ' ἐπὶ τύμβῳ
ἵνδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
ἰὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελί-
αγρος

άζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.

ἰ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἔρπασεν Ἀΐδας,
ἵπασεν ἄεμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.

ἰ σε γουνοῦμαι, γὰ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
ἴμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

MELEAGER.

CCCXL.

ΟΥ γάμον, ἀλλ' Ἀϊδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
 δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γάρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἔχεν
 λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 ἡῶοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
 σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδφδούχουν παρὰ παστῇ
 πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὀδόν.

MELEAGER.

CCCXLI.

ΜΗ μέμψῃ παριῶν τὰ μνήματά μου, παροῖτα·
 οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
 τέκνων τέκνα λείλοιπα· μῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
 συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
 ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἱμοῖς ἐνικοίμισα κόλποις,
 οὐδενὸς οἰώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
 οἳ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὸν ὕπνῳ
 κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

CARPHYLIDES.

CCCXLII.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
 αἴλας κευτέρους ἐμβατεύοντες δις,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν ἀλλὰ προσηνῇ
 τίνετε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.

βληχῆσαιντ' οἷός μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
 πέτρης συρίζοι πρηνέα βοσκομέναις·
 εἶαρι δὲ πρώτῃ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφάνῳ τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
 καὶ τις ἀπ' εὐάροιο καταχραίνοιτο γάλακτι
 οἶδς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
 κρηπίδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κἀν φθιμένοις χάριτες.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCXLIII.

ΠΑΙΔΑ με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
 νηλειῆς Ἀΐδης ἤρπασε, Καλλίμαχον.
 ἀλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
 παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

ΑΝΟΚ.

SPECIMENS OF THE LATER POETS.

MELINNO.

CCCXLIV.

Ode to Rome.

ΧΑΙΡΕ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρης
 χρυσαιομήτρα δαΐφρων ἄνασσα,
 σιμνὸν δ' ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
 αἶν' ἄθραυστον.

σοὶ μόνῃ πρίσβειρα δίδωκε Μοῖρα
 κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 ὄφρα κοιρανῶν ἔχοισα κάρτος
 ἄγεμονεύης.

σῆ δ' ὑπὸ σδεύγλῃ κρατερῶν λεπάδνων
 στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσης
 σφίγγεται· σύ δ' ἀσφαλῆως κυβερνᾷς
 ἄσπετα λαῶν.

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
 σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
 οὐ μεταβάλλει.

ἢ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
 ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
 εὖσταχυν, Δάματρος ὅπως, ἀνείσα
 καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ANACREONTICS.

CCCXLV.

MΕΞΟΝΥΚΤΙΟΙΣ ποτ' ὥραις,
 στρέφεται ὄτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βωώτου,
 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 κίεται κόπῳ δαμέντα,

τότε Ἔρωσ ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἐκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μεν σχίζεις ὀνείρους.
 ὃ δ' Ἔρωσ, ἀνοίγε, φησὶν
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλήσα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχρον ἄψας
 ἀνέψξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἑσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαέττην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίσα
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὃ δ', ἐπεὶ κρύος μεθήκεν,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἰστρος
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καυχάζων,
 ξίνει δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἴστιν,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

CCCXLVI.

ΤΟΝ ἄργυρον τορέων
 Ἕφαιστέ μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 τί γὰρ μάχαισι κάμοι;
 ποτήριον δὲ κοῖλον,
 ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτοῦ,
 μήτ' ἄστρο μῆτ' ἄμαξαν,
 μὴ στυγνὸν Ὀρίωνα
 τί Πλειάδων μέλει μοι;
 τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
 ποιήσον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
 καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
 ποιεῖ δὲ ληνὸν οἴνου
 ληνοβάτας πατοῦντας,
 τοὺς Σατύρους γελῶντας,
 καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἑρωτας,
 καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
 ὁμοῦ καλῶ Ἀναίψ
 Ἑρωτα κάφροδίτην.

CCCXLVII.

ΜΑΚΑΡΙΖΟΜΕΝ σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων

ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
 βασιλεὺς ὅπως αἰδεῖς·
 σὰ γάρ ἐστι κείνα πάντα,
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 χῶπόσα φέρουσιν ὥραι.
 σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
 σὺ δὲ τίμος βροτοῖσιν,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 φιλείουσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλεῖ δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει
 σοφίῃ, γηγενής, φίλυμνε,
 ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

OPPIAN.

CCCXLVIII.

The Youth and the Dolphin.

Δ' οὐδ' ἡϊθέιο πόθους ἐπὶ πᾶσα λάλησται
 Αἰολίς· οὔτι παλαιὸν ἐφ' ἡμετέρῃ δι' ἐνέθλγ·
 ὥς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο.

νήσῳ δ' ἐνναίεσκεν, αἶ δ' ἔχε ναύλοχον ὄρμον,
 ἀστός ὅπως, ἔταρον δὲ λιπεῖν ἠναίνετο θυμῷ
 ἀλλ' αὐτοῦ μίμναζε παρέστιος ἐξέτι τυτθοῦ,
 σκύμνος ἀέξηθεις, ὀλιγὸν βρέφος, ἤθεσι παιδὸς
 σύντροφος· ἀλλ' ὅθ' ἔκοντο τέλος γυιαλκίος ἥβης,
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἠϊθείοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντῳ
 ὠκύτατος δελφίς ἐτέρων προφερέστατος ἦεν,
 δὴ ῥα τότε' ἔκπαγλόν τε καὶ οὐ φατὸν οὐδ' ἐπιέλπον
 θάμβος ἔην ξείνοισι καὶ ἐνναέτῃσιν ἰδεσθαι·
 πολλοὺς δ' ὥρορε φῆμυς ἰδεῖν σέβας ὀρμηθέντας,
 ἠϊθείου δελφῖνι συνηβώνοντος ἐταίρῳ.
 πολλαὶ δ' ἠϊόνων ἀγοραὶ πέλας ἡμᾶρ ἐπ' ἡμᾶρ
 ἱεμένων ἴσταντο σέβας μέγα θηήσασθαι.

Ἐνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαῶς ἄκατον κοίλοιο πάροιθιν
 ὄρμου ἀναπλώεσκε, κάλει δέ μιν οὔνομ' ἀύσας
 κείνο τό μιν φήμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης·
 δελφίς δ' ἡὔτ' οἷστος, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωήν,
 κραιπνὰ θεῶν ἀκάτοιο φιλῆς ἄγχιστος ἔκανε,
 σαίνων τ' οὐραίῃ, κεφαλὴν τ' ἀνὰ γαῦρος ἀείρων,
 παιδὸς ἐπιψαῦσαι λελητημένος· αὐτὰρ ὁ χερσὶν
 ἦκα καταρέζεσκε, φιλοφροσύνῃσιν ἐταῖρον
 ἀμφαγαπαζόμενος, τοῦ δ' ἔτεο θυμὸς ἔκεσθαι
 αὐτὴν εἰς ἄκατον παιδὸς πέλας· ἀλλ' ὅτ' ἐς ἄλμην
 κοῦφα κυβιστήσειεν, ὅδ' ἐγγύθι νήχετο κούρου
 αὐτῇσι πλευρῇσιν ἀνὰ πλευρὰς παρενείρων,
 αὐτῇσι γενύεσσι πέλας γένυν, ἥδὲ καρήνῃ
 ἐγχερίμπτων κεφαλῇν· φαίης κέ μιν ἱμείροντα
 κῦσσαι, καὶ στέρνοισι περιπτύξαι μεναιαίνειν

γ γὰρ ὁπάσῃ νήχετο ῥιπῇ.
 καὶ πελάσσει παρ' ἧσιν, αὐτίκα κοῦρος
 οφίῃς διερῶν ἐπεβήσατο νώτων
 σπασίως παιδὸς δέμας ἔμφρονι θυμῷ
 λοίτασκειν, ὅπη νόος ἡϊθέοιο
 ἄρα πόντον ἐκ' εὐρέα τῆλε κελεύοι
 ἴθ' αὐτως λιμένος διὰ χώρον ἀμείβειν,
 λάειν, ὃ δ' ἐπείθετο πᾶσαν ἐφετμήν.
 ἡνιόχῃ πῶλος τόσον ἐν γενέεσσι
 ὑγνάμπτοισιν ἐφίσκεται ὥδε χαλινοῖς·
 ρευτῆρι κύων ἰθάς ὀτρύνοντι
 καθίων ἐπιπείθεται, ᾗ κεν ἄγῃσιν.
 λομένοιο τόσον θεράποντες ἀνακτος
 ῥέζουσιν ἐκούσιον ἔργον ἐκόντες,
 ἡϊθέῃ δελφὶς φίλος ὀτρύνοντι
 υ ζεύγλης τε βιαζομένων τε χαλινῶν.
 μοῦνον φορέειν θέλειν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῃ
 ἰμιν ἄνωγεν ἀναξ ἑὸς, ἂν δ' ἐκόμize
 ἵνα μόχθον ἀναινόμενος φιλότῃτι.
 ζῶψ φιλήν πέλεν· ἀλλ' ὅτε παῖδα
 , πρῶτον μὲν ὀδυρομένην ἀτάλαντος
 ἔσσειν ἐπιδραμεν, ἥλικα κοῦρον
 φαίης κεν ἐτήτυμον ὄσσαν ἀκούειν
 τοῖόν μιν ἀμήχανον ἄμπεχε πίνθος.
 λήσκουσιν ἐπείθετο πολλὰ κίς ἀστοῖς
 ὃ βρῶσιν ὀρεγνυμένην ἰθέλισκε
 μάλα δ' αἶψα καὶ ἐξ ἁλὸς ἔπλετ' αἶστος
 ἰε τις αὐτὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἔτι χώρον

ἔκετο τὸν μὲν που παιδὸς πόθος οἰχομένοιου
ἔσβεισε, σὺν δὲ θανόντι θανεῖν ἔσπευσεν ἑταίρῳ.

Halieutica, v. 458.

NONNUS.

CCCXLIX.

Bacchus triumphs over India.

ΚΑΙ χορὸς ἄσπετος ἔσκεν ἐπισκίρτησε δὲ πολλή
Βασσαρίς οἰστρήεντι πίδον κρούουσα πείδιψ,
καὶ Σάτυρος βαρύδουπον ἐπιρρήσων χθόνα ταρσῷ
λοξὰ κυβιστητῆρι ποδῶν βακχεύετο παλμῷ,
πῆχυν ἐπικλίνων μανιώδεος ἀνχίνι Βάκχης
καὶ πρυλῆες Βρομίῳ συνωρχήσαντο βοείαις,
καὶ τροχαλῆς κλονέοντες ἐνόπλια κύκλα χορείης
ῥυθμὸν ἐμμήσαντο φερεισσακίων Κορυβάντων,
καὶ στρατὸς ἱππῶν κορυθαῖδλον εἰς χορὸν ἔστη
νίκην πανδαμάτειραν ἀνευάζων Διονύσου
οὐδέ τις ἄψοφος ἦεν ὁμογλώσσῳ δ' ἀλαλητῷ
εἰς πόλον ἐπτάζωνον ἀνέδραμεν εὖιος ἡχώ.—

Καὶ δηίων ὄλον ὄλβον ἐληίζοντο μαχηταί,
ὧν δὲ μὲν Ἴνδον ἱασπιν, δὲ δὲ γραπτῆς ὑακίνθου
Φοιβάδος εἶχε μέταλλα καὶ ἐγχλοα νῶτα μαράγδον
ἄλλος ἐνεκρήπιδος ἐπὶ σκοπιῇσιν Ἰμαίου
ὄρθιον ἴχνος ἔπειγε δορικτήτων ἐλεφάντων,
δς δὲ παρ' Ἡμωδοῖο βαθυσπλήγγι κολώνῃ
ἤλασεν Ἰνδῶν μετανάστιον ἄρμα λεόντων

ἢ, ἕτερος δὲ κατ' αὐχένος ἄμμα πεδήσας
 νίην ἑσπευδεν ἐς ἦννα πόρδαλιν ἔλκειν·
 τυρος πεφόρητο, φιλακρήτη δὲ πετήλη
 ἔχων προκίλευθον ἐκώμασε τίγριν ἱμάσσων·
 ἴγων νόστησεν ἐξ Κυβελίδι νύμφῃ
 πν εὐοδμον ἀλιτρεφίων δονακίων,
 πν ἀστράπτουσαν Ἐρυθραίης γέρας ἄλμης·

Dionysiaca, XI. 239-250 ; 255-268.

MUSAEUS.

CCCL.

Hero and Leander.

Ω μὲν χαρίεσσα, διοτρεφὲς αἶμα λαχοῦσα,
 Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος
 ἰοῦσα,
 ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίε θαλάσῃ,
 ὑπὲρ ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 ἄγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναιξίν,
 ῥὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
 ἔλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
 ἐπ' ἀγλαῖῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
 καὶ Κυθέρειαν ἱασκομένη Ἀφροδίτην,
 καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορίεσκε θυηλαῖς
 ὃν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φάρετρήν.
 ὃ ὥς ἀλείνει πυριπνεύοντας οἷστούς.

*   *   *   *   *

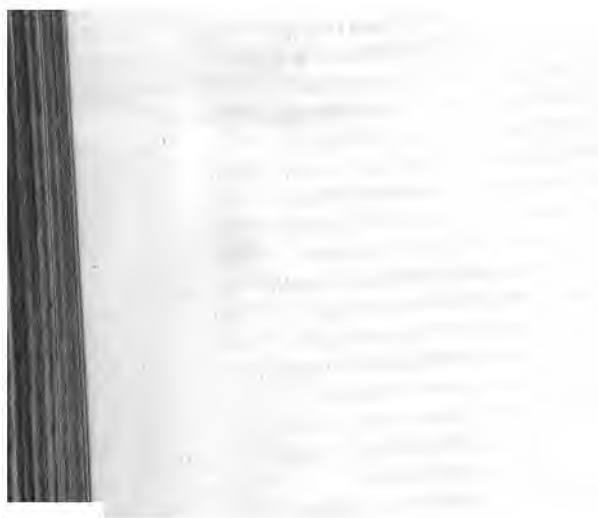
"Ὡς οἱ μὲν, φιλότῃτος ὑποκλείποντες ἀνάγκη,
 κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθιρείῃ.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων·
 ἀλλ' ὅτε παχύνεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
 φρικαλείας δονέουσαι πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
 βίνθηα δ' ἀστήρικτα, θεμελιά θ' ὑγρά θαλάσσης
 χειμέριοι πνέοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἴηται,
 λαίλαπι μαστίζοντες ὄλην ἴλα· τυπτομένης δὲ
 ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι χέρσῳ
 χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἴλα ναύτης.
 ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης
 καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορίῃ δὲ σε πύργου
 ἡθάδα σημαίνουσα φασφορίην ὑμεναίων,
 μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεῆς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ἑρῷ
 χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων
 ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
 μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἑρώτων.

Νύξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνέοντες αἴηται,
 χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἴηται,
 ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 δῆ τότε καὶ Λεάνδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.
 ἤδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ·
 αἰθίρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡχὴ
 μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντίπνεεν Εὐρὸς,

καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
καὶ κτύπος ἦν ἄλυστος ἐρισμαράγιοι θαλάσσης.
ζινοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
τολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
τολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
ἰθὺίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
ἰλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, ἔρωσ δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.
γάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντῆϊ κύματος ὀρμῇ
υπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν ὀρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
καλλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρει λαιμῷ,
καὶ ποτὸν ἀχρήιστον ἀμαιμακέτου πῖεν ἄλμης·
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὄπωπαῖς
στατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοις μερίμναις.
ἵλυθε δ' Ἑριγένεια, καὶ οὐκ ἶδε νυμφίον Ἡρώ.
γάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἣ που ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον θν παρακοίτην
λύχνου σβεννυμένοιο. παρὰ κρηπίδα δὲ πύργου
ῥυπτόμενον σπιδάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
ἰαιδαλέον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ιοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἡλιβάτου πῖσε πύργου.
καὶ δ' Ἡρὴ τέθηκεν ἐπ' ὄλλυμένῳ παρακοίτῃ,
ἑλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

30-41 ; 289-341.

NOTES.

NOTES.

BOOK I.

THE Homeric question has assumed so many forms, and such various positions have been taken up with regard to it, that it can only be treated here in outline. This will be evident from a mere enumeration of the *of* points involved in it. These are—(1) the personality of Homer, or the limited sense in which it is tenable; (2) the doctrine of the Separaters,* *οι χωριζοντες*; (as the grammarians were called who, in the middle of the second century, *a.c.*, were the first to attribute the *Iliad* and *Odyssey* to different authors), a doctrine revived in modern times and held by Grote, so far that according to him the *Odyssey* was probably not by the same author, though perhaps of the same age as the *Iliad*; (3) the theory of Wolf,† that neither the *Iliad* nor the *Odyssey* existed in their present form earlier than, if so early as, the time of Peisistratus (*a. c.* 530), but were the work of several rhapsodists, accretions of short heroic lays, combined by some one man named Homer; (4) the

---

* Several passages which have been adduced in support of this view are contained in this volume, and the inferences drawn from them are mentioned in the notes. See on pages 19, l. 7; 50, l. 24; 59, l. 16; 62, l. 8; 65, l. 3; 71, l. 3; 75, l. 22; 88, l. 11.

† For an easily accessible statement of the arguments for and against the theory, see Mr. Merry's edition of the *Odyssey*, Introduction, p. x.—xiii.

extension of this theory by Lachmann, who abandoned altogether the idea of a Homer, tracing the *Iliad* to sixteen or eighteen distinct and independent lays; (8) the opinion maintained by Grote as to the structure of the *Iliad*. There was a primitive *Achilleis*, which passed into an *Ilias* proper in the 2nd book, and back again in the 8th book to the *Achilleis*. The 9th book (the *Arrai*), he regarded as a later addition not in keeping with the original *Achilleis*, which after the 10th (the *Δολονεία*, a portion of the *Ilias* subsequently inserted in its present place), proceeds with a continuous march from the 11th book onwards to the 22nd; the two last books being of a later date, unless we regard them as exemplifying an uncertainty of structure and want of that perfect finish we naturally expect in a modern work, but which is not to be looked for in the *Iliad*. Thus the poem, according to Grote, consisted of an original part and of other parts superadded. The question of the unity or plurality of authors he pronounces to be more difficult to decide (6) Lastly, there is the view of the Homeric controversy taken by Mr. Paley, who would assign a date not earlier than B.C. 450 to the poems in their present form. This date, it will be observed, is eighty years later than that allowed by Wolf as the time when the Homeric poems were first committed to writing.

This is at first sight a startling theory; but the grounds on which it rests, and the qualifications by which it is guarded, should be considered.

(1.) What then, in the first place, is the value of the common account that Peisistratus, or his son Hipparchus, introduced into Athens Homer as we have him now? Lycurgus the orator (337 B.C.), a contemporary of Demosthenes, quotes a regulation of Solon, providing that Homer alone should be recited at the Panathenæic festival. Grote has, however, pointed out how much it was the habit of the orators to ascribe laws of unknown origin to Solon as their author. There may, therefore, be some hesitation in accepting Lycurgus's statement. A rule with regard to the rhapsodists is further attributed to Solon, that they should follow one another *ἐξ ὑποβολῆς*, i.e. probably, "one reciter taking the other up" according to the order of the text; an arrangement

which presupposes (it is said) a definite pre-existing form. The only authority for this last fact is Dieuchidas, an author of whom we know nothing, quoted by Diogenes Laertius, who himself lived probably not earlier than the beginning of the third century, A.D. Of the proceedings of Peisistratus (as Mr. Gladstone admits), we have no clear account. The earliest author who mentions them is Cicero, *de Oratore* III. 34, "Primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus."

It must be admitted, then, that this is but a slender foundation on which to build. The residuum of truth may be held to be that the Homeric poems in some form were recited at the Panathenaica, since there is a general agreement of the authorities upon this point.

(II.) In the next place, it is urged that if Peisistratus's recension was a fact, it is impossible that the Attic tragic writers of the next century should have so studiously avoided the Homer thus introduced to them. Mr. Paley lays great stress on this argument, maintaining at considerable length that the *Iliad* and *Odyssey* are but fragments of a story which was current at the time of their composition. An *Iliad* and *Odyssey*, he admits existed at the time of Herodotus, but the dramatized *Troica* was mainly taken from other sources. This last admission, however, opens the door to the difficulty of accounting for the disappearance of this other supposed *Iliad* and *Odyssey*.

(III.) There are evident traces of Alexandrine or late Epic words having been introduced in considerable numbers into our Homer, thus casting doubt upon its genuineness. The extensive corruption of the text from the importation into the old Epic vocabulary of other dialects, is (it is urged) most easily accounted for on the theory of a late composition.

(IV.) The evidence of the Greek vases is said to be strongly in favour of a late date. First, as to subjects and groups, must not the most ancient vases, it is asked, have contained many representations taken from the *Iliad* and *Odyssey*, were they of the age usually assigned to them? But the earliest vases from B.C. 600 do not, as a rule, represent groups or scenes connected with the *Troica* taken from our Homer. It is only in the later

vases that such scenes begin to appear, "precisely as it is only in Plato, or very little before him, that definite quotations from the text are to be found." Secondly, as to the details of the armour. By the analogy of human progress we should expect that the further we go back, the less elaborate would be the style of the armour. But the contrary is found to be the case. When compared with the descriptions in Alcæus and Tyrtæus, the armour worn by the Homeric heroes is found to be more complex, and the details of it, as also of the Homeric car, closely resemble those on the vases of the time of the Persian War, and even of Pericles. Is not this consideration, however, outweighed by the totally different style of warfare described in Thucydides, as compared with that which we find in Homer?

(V.) The argument from the poems not having been originally written. The fact that they were not so written may be said to be beyond question; the inference drawn from it that their preservation was otherwise impossible is still doubtful. Mr. Paley holds it was virtually and practically impossible for them to have been preserved for 400 years in their integrity, or in any shape approaching to it, if there were no written works before the time of Herodotus. It may be worth while, from the general interest of the subject, to exhibit here, as briefly as may be, the line of argument which is taken to prove a late written literature among the Greeks; bearing in mind the following preliminary points.* (1) That no one doubts the antiquity of written Egyptian papyri. (2) That it is the absence of a literature, *i.e.* of written volumes of any length, which is denied, while there is abundant evidence to show that graving or writing with a stylus was used before the Persian War, *e.g.* for votive offerings, laws, and other purposes. (3) That demonstrative proof is not to be expected.—It has been argued, then, that Prose Literature was not committed to writing before the Persian Wars; *i.e.* in Ionia not before 500 B.C., in the

---

* The argument which follows is stated in an abridged form from Mr. Fennell's extremely valuable paper "On the first Ages of a written Greek Literature, in the Cambridge Philosophical Transactions," Vol. xi. pt. iii.

Greece not before 480 B.C.; Metrical Literature several years later, say 450 B.C. grounds for this conclusion are—

the negative evidence of classical authors, which is full.

Herodotus frequently quotes verse makers; would he have failed to quote prose authors had he known them? Truly, Hecataeus, he mentions as *δ λογοποιός*, but this term need not be identical with the *λογογράφοι* of later times. The bulk of Herodotus's information appears to have been derived from hearsay (*ἀσκή*).

He nowhere mentions reading or writing, with the exception of one passage, the first place in which the *ἀναγνώσκω* occurs.

In this passage (Ol. xi.), *ἀνάγνωτέ μοι τὸν Ἀρχιστράτου πρὸς φρενὸς ἐμᾶς γίγνεται*, the poet's heart is likened to an *ἀνάθημα*, or dedicatory offering, and no ground for a written literature can be deduced from this. *Homer* and *Theognis* are equally silent on the subject. *Æschylus* and *Sophocles* some expressions bearing on this, e. g. mottoes on shields and tablets (*δέλτοι*).

In *Æsch.* Suppl. 946, Egyptian *βίβλοι* are perhaps likened to Greek *πίνακες*. In *Euripides* we naturally find far more references, the two most important being *Ph. Aul.* 363, *γραφαί*, and 797 *δέλτοις Πιερίσι*.

The earliest extant mention of a transcribed copy of a work is in *Aristophanes's Ranæ*, 49, the date of which is about 485, *ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν μαυρὴν*, but an extensive publication cannot be inferred. Dionysus is speaking, the conception of a drama is of one most interested in the drama, and naturally desirous to possess a copy. In the last decade of the fifth century MSS. might easily be common and even

Slaves were employed in copying. It was possible to buy *Anaxagoras* for a drachma. At the beginning of the fourth century, *Eupolis* mentions book-stalls, and *Isocrates* and *Xenophon* there are many traces of litera-

Some inferences drawn from the general history of the Greeks confirm this view. Writing was not the property of the early Greeks. The improvements in writing, such as the use of the papyrus, were at first applied to

the purposes of trade, and therefore may have been unnoticed by men of refinement till they gradually gained ground, and forced themselves upon their approval. Again, the modifications of the Phœnician alphabet, which were necessary and which Herodotus tells us were made before it became a fit vehicle for the Greek language, account for the slow progress in the employment of letters.

(III.) The examination of inscriptions points to the same conclusion. The practice of writing, *βαστροφῶδῶς* (first from right to left, and then from left to right, as the ox turns in the furrow) was not uncommon as late as B.C. 460. But it is difficult to understand why this awkward method should be retained so long if books were then commonly written. The simplest explanation is that volume writing was not taken up till the modern fashion of writing had become prevalent.

(IV.) The extreme rudeness of the inscriptions on vases before B.C. 500 cannot be explained if volumes were written and writing generally taught. Beyond dedicatory or titular notices and rude treatises, there are no trustworthy records of legible inscriptions earlier than 650, with the possible exception of a few Ionic vases.

(V.) Lastly, there are indications in the Greek vocabulary which confirm the hypothesis of a late written literature. The terms for "to read," *ἀναγιγνώσκω*, *ἐπιλέγισθαι* only in Ionic, *ἀναλέγισθαι* only in late Greek, are not simple but compound terms: they did not denote reading *exclusively*, but had had *earlier* meanings which they also kept. Therefore, the language had passed out of the early and simple stages before this idea required expression. Again, there is no one word restricted to writing. There is a confusion between drawing, painting, and writing (*γράφω, χαράσσω, κολάπτω*.) The terms commonly used to express literature are *Μῦσαι, μουσικά*. We must also bear in mind, in conclusion, that "the method of education among the Greeks, their elaborate cultivation of music, their fondness for recitation of all kinds, their love of dialectic, depending on vigorous reasoning powers, supported by habits of attention and retention now almost unknown, all suggest a prolonged absence of written literature."

Granting, however (as the above considerations seem to prove that we must grant), the lateness of a written Greek literature, it may still be doubtful how far this goes to prove the lateness of our Homer. Mr. Paley says truly that it is not a question of human memory retaining a certain number of verses (of which marvellous instances are on record far transcending our experience), but of their being handed down for centuries *unaltered*, amid the infinitely varying legends of the Troica. Still we cannot deny the fact of popular epics having been preserved by oral transmission, nor determine how strong the effect may have been of a guild or school of professional reciters, or how great the centripetal force (to use Mr. Gladstone's expression) which would tend to restore and keep together the text. It is the cumulative force of Mr. Paley's arguments, drawn as they are from many sources, which gives them weight, and the important* qualifications with which his opinion is guarded must not be forgotten. That the basis of the poems is very ancient, that they were worked into a harmonious whole by one hand, and the hand of a man of extraordinary genius, he fully concedes. The time at which he lived, the nature of his work, the language he employed, these are the distinctive features of his theory.

On the whole Homeric controversy we may echo the language of our two Greek historians. While we admit that † "according to every hypothesis the Homeric poetry is wrapt in mystery," we must feel that ‡ "no classical scholar can be easy without some opinion respecting the authorship of these immortal poems." The question whether the Iliad and the Odyssey were the work of one creative genius or not will present itself differently to different minds; but the following results, at all events, seem well established:—

- I. That the Homeric poems presuppose a mass of earlier materials.
- II. That for a time they existed only as scattered and unconnected fragments.

---

* See particularly Vol. I. p. 48; Vol. II. pp. 24, 27.

† Thirlwall.

‡ Grote.

III. That they were preserved without the aid of writing till a late date.

IV. That by the time of Plato they were substantially as we now possess them.

Recently, the question which has attracted most attention is concerning the sense in which the Homeric poems may be regarded as historical. What do they tell us of the condition of mankind in the earliest ages? What is the basis of truth underlying the tale of Troy? Dr. Schliemann's excavations in the Troad have naturally excited great interest in this inquiry, from the light they throw on the primitive stages of society, and as bearing, to some extent too, on the approximate date to be assigned to the composition of the *Iliad*. The conclusions, however, drawn from them exhibit a wide divergence of opinion. Mr. Gladstone,* on the one hand, maintains that Homer's proximity in time to the war of Troy is to be inferred from the remains of images and pottery which have been discovered, if, on the whole, a substantial correspondence can be made out between those remains and the manners and arts described by Homer. Dr. Schliemann,† on the other hand, himself believes that Homer visited the Troad centuries after the siege. A few indications and conclusions arrived at on this interesting subject are all that can here be given.

Whatever theory is held as to the authorship of the *Iliad*, none deny that it bears on its face an intimate acquaintance with the topography of the Troad, which, allowing for the change in the course of the Scamander, and the conversion into a salt lagoon of a bay large enough to hold the Greek naval encampment, affords a presumption that the site of Ilium was definitely conceived in the mind of Homer. The test of excavation speaks strongly for the plateau of *Hissarlik*, on which stood the Greek city of *Ilium Novum*, believed by an unbroken tradition to be the site of ancient Ilium, till Demetrius of Scepsis (in the third century, B.C.) started a theory afterwards adopted by Strabo (in Augustus's time) proposing another site against which the absence

---

* *Homeric Synchronism*, p. 69.

† *Troy and its Remains*, p. 17.

of ruins is decisive. At *Ilium Vetus* (Bunarbashi), the only other place for which any claim is put in, there are ruins indeed, but such as indicate an early Greek rather than a pre-Hellenic city. The chief arguments for Hisarlik besides the long tradition in its favour, are—(a) that the features of the locality satisfy generally the conditions of the problem, and bear out such Homeric epithets as αἰψυγή "lofty," ὀφρύσσα "beetling," ἐμύσσα "windy." (b) A general, if not a minute correspondence between the objects discovered by Dr. Schliemann and those described in the poems. This is not the place to dwell further upon these, with the revelations they present of strata marking four (perhaps five or six) successive communities, *iron* being almost wholly absent, *stone* running through all, and *copper*, strange to say, becoming scarcer in the third stratum than in those below,—of the unexpectedly small area of the city of Troy,—of the traces of its destruction by a great conflagration,—of the palace and treasure of Priam,—and lastly, of the singular pendants and rude archaic owl-faced idols in which he recognises the γλαυκῶπις Ἀθήνη. Many of Dr. Schliemann's conclusions are still further confirmed by his discoveries at the present time of the numerous Treasuries at Mycenæ, illustrating, as they do in such a striking manner, the Homeric epithet πολύχρυσος, by which that city is repeatedly described.

L. 1. ὁ γέρον, Chryses, who is praying for the release of his daughter Chryseis, given as a prize to Agamemnon.

1. 1.

L. 5. ἀμφιβέβηκας, "guardest." An image borrowed from a wild beast walking round its young.

— —

L. 6. ἔφι, "with might." An Epic Adverb. Curtius traces it to a Graeco-Italic stem *vi*, which, originating in a root *vi* plait (*vi*-men, *vi*-tus) meant first band, then like *nervus*, sinew, and finally strength.

— —

L. 7. Σμινθεῦ, either from Sminthe, a town in the Troad where Apollo was worshipped, or better, "avertor of a plague of mice." Cp. Ζεὺς ἀπόμυιος, and the term Beelzebub, "lord of flies," ἑστ-ῥα. It is doubtful whether it means "I wreathed with garlands," as in page 336, l. 7, or "I roofed." From this last sense of ἑστῶ comes

— —

PAGE No.

ἀμφηρεφέα, (6 lines below) "covered at both ends, close covered."

2. 1.

L. 8. ἔχει πικρῆς, "pointed," πικρῆς, πικρ-ε-δαῖς, πικρ-άλιμος are traced with it to the root πικρ-.

— —

L. 9. βάλλ'. The monosyllable standing alone at the beginning of the line, and at the end of the description, is very forcible in the Greek. Cp. Od. ix. 290 ;—

σὺν δὲ δύω μάρμας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
κρίπτ'.

Cp. two well-known passages of Milton :—

"in his right hand
grasping ten thousand thunders, which he sent
before him, such as in their souls infix'd
plagues : they astonish'd all resistance lost,
all courage ; down their idle weapons dropt."

Paradise Lost, bk. vi.

"While over them triumphant Death his dart
shook, but delay'd to strike."—*Ib.* bk. xi.

— II.

L. 16. οὐδὲ μὲν ἵππους. This Homeric use of μὲν (= of a truth, verily) not followed by δὲ is to be noticed. Cp. p. 4, l. 13.

3. —

L. 12. οὐδὲ σ' οἶω, i. e.—σοι. "Nor am I minded to draw, i. e. to gain, wealth for thee."

— —

L. 22. Μυρμιδόνισσιν ἀνασσι. The scorn with which this is uttered is returned by Achilles' ἔπει οὐτιδανῶσιν ἀνάσσεις, p. 4, l. 10.

— —

L. 22. οὐκ ἀλεγίζω οὐδ' ὀθομαι. "I reckon not, nor do I heed thine anger!" These two words are only used with a negative.

4. —

L. 7. τὸ δὲ τοι κήρ, κ. τ. λ. "For that seems to thee to be death."

— —

L. 13. γαί μὰ τὸδε σκῆπτρον.

Ut sceptrum hoc—dextrâ sceptrum nam forte gerebat—
numquam fronde levi fundet virgulta nec umbras,
cum semel in silvis, imo de stirpe recisum
matre caret, posuitque comas et brachia ferro."

Virg., *Aen.* xii. 296.

4. —

L. 17. οἵ τε—εἰράται. "Who guard decrees (ordinances, chartered rights) in the name of Zeus." The pas-

slow, p. 66, l. 24, τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγχαί, illustrates the use of θίμιςταις. Notice the Homeric use of the δέ τε = "and he") marking the co-ordination in the primitive stage of language, in place of later logical subordination. Traces of this in Attic ed in ὅσπερ, ἐφ' ὅτε, ὅδε τε.

. ὅτε, since, seeing that; ὅτε is never elided,

4. II.

. ἐχθροδοῦσθαι ἐφ' ὅσπερ. "Thou wilt set me on to e with Hera!" The word ἐχθροδοῦσθαι occurs nowhere ἐχθροός, a lengthened form of ἐχθρός, is used by les, Aristophanes, and Plato.

5. III.

. εἰ δ' ἄγε, i. e. εἰ δὲ βούληαι ἄγε.

. τίμωρ. The Epic form of τίμαρ. Here it = emn pledge," "a fixed sign or token." For ses of the word (a) in its earlier meaning of "an goal," see page 31, l. 3; (b) "a remedy," page 52, 16. The three main senses of the roots τέκ, τέκ, re "generate," "hit," "prepare." τέκον, τέξον, τυγχάνω, τύχω, τέκερς, textor, etc. are traced same root by Curtius.

. Ἡ καὶ κλωνίσιν. Cp. Catallus, lxix. 205; Aen. x. 100, and Milton's Par. Lost, bk. iii, 135. as admitted that the Homeric description was del which he had before him in the execution of yselephantine statue of Zeus at Olympia.

. ἐπιπρόσσαντο, "floated, or streamed forth," ῥέωμαι Cp. p. 88, l. 20.

. ἥντι ἴθινα. The Similes in the Iliad exem- he luxuriance of fancy and the love of Nature characterize Homer. Col. Mure (Literature dent Greece, vol. ii. p. 89) remarks—(1) that number, as a general rule, varies inversely with the events described. "Hence the similes of the as a consequence of the greater simplicity of its are more numerous than those of the Odyssey. rst book of the Iliad is remarkable above the rest : number and diversity of its details; it contains ingly not one simile, being the only book distin- d by this peculiarity;" (2) he dwells upon their nthetic enlargement," or the way in which the orks up his images, and dwells upon the orna- l element of the comparison beyond the limits of

6. IV.

f. No.
iv.

the comparison itself. Of this peculiar feature of the Homeric similes, instances will be found in pp. 28, 87: No. xvi. Il. xii. 277; No. Llv. Od. xxiii. 223, of this volume.

L. 7. ἀδινάων (ἀδην ἀδίνω), 'swarming' so of flies, in the next page. The word was rare in Attic, but reappears in later Greek. See two passages in Apollonius Rhodius, ἀδινὸν κῶμα, p. 324, l. 5, "abundant refreshing sleep;" ἀδινῶ μύθῳ, p. 326, l. 15, "flowing copious speech." See also p. 47, l. 22; p. 49, l. 10.

L. 9. βουρυδόν. So Virgil (G. iv. 558) of bees, "lentis uivam demittere ramis." The introduction of this simile within a simile is in accordance with the exuberant fertility of Homer's imagination. Thus, too, in the next extract we have five similes closely following one another.

L. 13. Ὅσσα δίδῃσι, "rumour was kindled," or "blazed forth." So παῖαν δὲ λάμπει, Soph. Œd. T. 186. Op. the personification of Fame in Virgil, Aen. iv. 174.

L. 15. τιτρήχει, "was in confusion." A pl. pf. used as imp.—referred to ταράσσω. L. 21. μὲν. See on p. 2, l. 16.

v. L. 1. αἰδηλοί, "baleful," "destructive" (lit. making invisible, α. ἰδύν.) L. 9. σμαραγδαί, "the meadow rings with the clang or screaming of the cranes." This is an onomatopaeon, like σφαραγίω, p. 68, l. 25.

L. 17. ὅτι τε. This τε has not a copulative force, but is redundant, as in ὅς τε. See above, on p. 4, l. 17, and for other instances, p. 9, l. 22, p. 18, l. 21.

vi. Euripides, as is well known, has imitated this passage in the opening of his Phoenissae, where Antigone on the walls of Thebes learns the names and devices of the Argive leaders. The scene in Ivanhoe, in which Rebecca describes the besiegers of Torquilstone may also, it has been remarked, be traced to the same source.

— L. 17. πηούς, "relations by marriage," *affines*. In the next page, γυντούς, kinsfolk in general, but usually of brothers; δαήρ (levir), a husband's brother, answering to γάλως (glos), a husband's sister. See p. 59, l. 4.

— L. 8. τηλυγίτην, "tenderly beloved." See Liddell and Scott. Hermione is meant. L. 13. ἐμὸς κινώπιδος. Op. Γοργαίη: κεφαλὴ... πελάρου, p. 13, l. 21, and "Cum mea nemo scripta legat vulgo recitare timentia." Hor. Sat. i. 4. 23. εἴ ποτ' ἦν γὰρ, "If at least he ever was." It is so utterly past and gone that she can hardly realise that it

- : was so. L. 21. ἐλίσθην, "I was counted." See
e 52, lines 13, 14, 15, and the note.
- . 3. πηλασιμάλλω, "thick-fleeced," cp. p. 87, l. 9, 10. —
ατι πηγῶ, "swelling" (πήγνυμι). L. 12. σεῦ ἔνικ'
εἰλής, i. e. ἔνικα ἀγγελίης σεῦ, "on a message about
." Some of the Alexandrine grammarians invented
asculine nominative ἀγγελίης, which does not exist.
- . 19. ἐπιτροχάδην, "fluently," "glibly," "volubly." — —
.. 26. ἀφρονά τ' αὐτῶς, "a mere dullard." Cp. p. 14,
line. — —
- . 11. οὐν δ' ἄλλους μὲν πάντας. 11. —
- learly the rest I behold of the dark-ey'd sons of
Achaia;
nown to me well are the faces of all; their names
I remember;
vo, two only remain, whom I see not among the
commanders,
astor fleet in the car—Polydeukes brave with the
cestus—
wn dear brethren of mine—~~one~~ parent loved us as
infants.
re they not here in the host, from the shores of
loved Lacedaemon,
r tho' they came with the rest in ships that bound
thro' the waters,
are they not enter the fight or stand in the council
of Heroes,
ll for fear of the shame and the taunts my crime
has awaken'd?
So said she;—they long since in Earth's soft arms
were reposing
ere, in their own dear land, their Father-land, La-
cedaemon." *Edward Craven Hawtrev.*
- .. 3. κορύσσεται, "rears its crest." So of a torrent, 12 VII
137, l. 1. L. 16. *ia*, an old Ionic feminine of *ἴς*. Cp.
21, l. 5, p. 47, l. 8, p. 282, l. 4. In the second of these
sages it is digammated, and Paley suggests here *οὐ ίia*
ς. There is also the corresponding masculine form
p. 15, l. 22.
- .. 9. *ἰς μισγάγκειαν*. The union of the two streams 13. —
the bed of the ravine does not appear in either of the

Plas No.

places where Virgil follows Homer (Aen. ii. 307; xii. 323). The rush of separate water-courses is the chief point in the latter:—

“Dant sonitum spumosi amnes, et in aequora currunt
quisque suum populatus iter.”

13. VIII. L. 14. ἱάνόν, “fine,” “light,” “filmy.” ἱάνός (in one place ἱανός)=a robe worn by goddesses or ladies of rank. Both the substantive and adjective are now referred by Curtius to the same root, ἱς ἡς, to which are traced ἱν-νυμι, ἱσ-θής, ἱμάτ-ιον, ves-tis, and perhaps vas (vasis), holding a middle position between clothing and dwelling, which is supported by the double meaning of the Sanskrit vās-ana-m.
14. — L. 1. ἑκατὸν πολλῶν περὶ ἑσσοῦ ἀρευνῶν=Either (1) large enough to contain the chieftains of a hundred cities, or (2) ornamented in relief with the chieftains of a hundred cities. The latter seems scarcely in Homer’s manner. The sense of πρόμαχος, rather than that of foot-soldiers, suits the passages in which περὶ ἑσσοῦ occurs.
- IX. The ancient title of the VIth Book, “Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, took its name from this famous scene. “There is, perhaps, no heroine,” says Mure, “in the whole range of poetical fiction who inspires more powerful feelings of admiration and interest than Andromache, a fine proof of the poet’s faculty of imparting life and reality to his actors with the smallest apparent amount of machinery.” There is a tacit contrast between her and Helen, as there is also between the two brothers, Hector and Paris.
- — L. 15. πύλας Σκαιάς. Dr. Schliemann identifies with these a gateway which he has discovered, which answers to the name of the left-hand gates, as it opens to the west. It must, however, be admitted that the chief gate of any city on this site would open thus, as this is the direct outlet to the plain of Troy. L. 19. ὑπὸ τῶν ὄρεων, under Mount Placos, near the Cilician Thebes.
15. — L. 22. ἰῶ. See above, on p. 12, l. 16.
16. — L. 1. “But, Hector, thou to me art all in one,
sire, mother, brethren! thou, my wedded love!”
Lord Derby.

The late Mr. Worsley's translation of this passage, even after Mr. Tennyson's, is very successful:—

“So they, with high thoughts, on the bridge of war
sat through the night, the watchfires blazing nigh.
As when the moon and every shining star
beam loveliest, when the winds in slumber lie,
and in clear outline stand revealed thereby
sharp peak, and sunken valley, and rifted hill:
Deep upon deep unutterable the sky
breaks open, and the night spreads calm and still,
ll the stars shine, and joy the shepherd's heart doth fill—

Such in their multitude from Xanthus stream,
betwixt the rolling river and the main,
in front of Troy the Trojan watchfires gleam,
which the men kindle and all night sustain.
A thousand fires were burning on the plain,
and beside each sat fifty, in the shine
of burning fire; and, champing the white grain
of barley and spelt, the steeds in ordered line
ard by their chariots stood, waiting the Dawn divine.”

L. 7. δόλρας. In the *Odyssey*, not δόλρα, but a different kind of grain, ζεία, is mixed with barley for horses, which is held by some to support the theory of a different age for the two poems. Compare the difference of otanical knowledge shown in the two poems. Note on . 66. l. 5.

L. 9. τώ. viz. Ajax and Ulysses. L. 15. ἄρτο, the aor. of ἄρτυμαι to win (p. 3, l. 1; p. 16, l. 18; p. 188, last line), borrowed from αἶρω.

L. 1. ταφών. Surprised at the unexpected visit, especially at such an hour, for it was night.—*Paley*. ἔθνηκα is the only other part of this verb in use. From the same root, ταφ or θαπ (originally *stabh*) comes θάμβος and stupeo. See Curtius, 233. L. 4, δεικνύμενος, “welcoming.” Curtius refers the word to a root δεικ (δεικ), aving the sense of *way* (comparing αὐτῇ τοι δίκη ἴσθι θιῶν.) [e does not, as others do, trace δάκτυλος to the same root, but to δεικ δέχομαι. L. 6. σκυζομένης, “Wroth though I am.” L. 11. ζωρότερον (ζοιρότερον ζῆ) is generally under-

19. x.

— xi.

20. —

PAGE No.

stood to be "stronger. Paley, however, takes it to be fresher, more sparkling, and quotes from Martial:

"Hic scyphus est in quo misceri jussit amicis
largius Æacides vividiusque merum."

20. xii. L. 15. ἀπηλεγέως (ἀπό, ἀλέγω), bluntly, outright, without respect of persons.
21. — L. 5. ἐν δὲ ἡ τιμῇ. See above, on page 12, l. 16.
L. 7. οὐδὲ τι μοι περιέεται = οὐ τι περιττόν ἐχμ.
"I have no advantage." L. 8. πολυμίζειν, explanatory of the way in which he risked his life. L. 10. μάστακα, a morsel, μασάομαι, to chew. Rt. μαγ for μακ, whence μάσσω, μάζα, etc., and perhaps mā-la = maxilla.
22. — L. 24. πολὺν τι σίδηρον. Many proofs that iron is spoken of in Homer as extremely rare and precious, are given in Mr. Gladstone's *Homeric Synchronisms*, p. 46. In the ruins at Hissarlik, Schliemann found none, or next to none.
23. — L. 4. οὐδὲ μὲν ἔργον. See on p. 2, l. 16. L. 8. ἐν καρὶ αἴσῃ, *nec hili facio*. "I value him but at a hair's worth."
- — L. 11. Θήβας Ἀιγυπτίας. In this passage Mr. Gladstone (*Homeric Synchronism*, p. 149, 155) believes we have some evidence of the composition of the Poems during the Eighteenth Dynasty (i.e. between 1525 a.c. and 1322 a.c.) This was the period of the Supremacy of Thebes, and a reference to Thebes as the richest city in the world, would only be intelligible at that period. Further, the mention of the horse, the value of which, under the warlike kings of that dynasty, was appreciated, and of chariots, representations of which abound in the monuments of the Theban kings, is peculiarly appropriate to Thebes at that period.
24. xiii. L. 7. Αἰτὰι . . . Ἀτῆς μετόπισθε κιοῦσαι. "The Ἀτῆ of the later Greeks is Calamity simply, with a shadow of Destiny hanging in the distance; as in the figure of the lion's cub in Aeschylus (Ag. 696-715.) But the word never bears in Homer the sense of calamity coming simply from without.—It may be said that the word Temptress would best represent the Homeric idea of Ἀτῆ. In this sense it will supply a consistent meaning

a passage in the speech of Phoenix:—For we so says the poet, to fall into temptation, and ingenious only in not seeing our fault, and it with excuses; but slow, and like the half-ecrepit *Αἰταί*, when we have to make our entreaty or pardon, and to think of restitution and reparation. Yet as even the gods listen to their entreaties, 'So,' says Phoenix, 'shouldst thou O Achilles; thou dost not, then mayest thou yet thyself fall.'—

ἀ ὁπισθεν, "those things which are to follow."

34. XIII.

εὖς δὲ πατήρ. κ. τ. λ.

35. XIV.

yet the Father smit with fear, and he is amazed, with shield behind him thrown, like a hunted beast, or turned to flee and a little, changing knee for knee."

Worsley.

φών. See on page 20, l. 1. L. 11. *πῖστρον*, the choicest son, Cp. p. 34, l. 12, *βούν ἀρπάζη ἥτις ἀρίστη*. *τιτινότης*, *τιτινημένος*. "With sorrowful spirit" traced to *τίσις*, to be punished. Paley refers it to *τίσις*, to hold, or, to be held in value. Thence, "vexed." L. 20. *ἀμφὶς ἰάγη*, "broken in two." *ἄνθρωπον*, i. e., "It befits not one who is of the people wide of the mark, or contrary to commands." The age shows that the Homeric Counsel was a consultative body, with no real power to check the king. Grote, II. ch. xx.

— —

ἰσοπρόπος. This word has been traced to the root *prach*, meaning "to ask a question," to *crus* and *precor* are also traced. The *ἰσοπρόπος* asks the gods; in Homer, "a diviner or prophet"; in Herodotus, "a public envoy sent to consult an oracle." This transitive sense accounts for the use of the accent.

— —

ἡ τὴν νεφέλῃς. Here the comparison lies simply in the frequency of the snow-flakes and the volleys of the thunder. The remainder is ornamental, and affords a sample of the parenthetical enlargement so frequent in the Homeric similes. See above, note on No.

28. XVI.

ferenda" (i.e. not to be compared with the accomplishments of the Greeks). Cic. Tusc. Disp. i. 1.

L. 14. δάκρυα δέ σφιν. Cp.:—

35. xxi.

"Post bellator equus, positus insignibus, Aethon
it lacrimans, guttisque humectat grandibus ora."

Virg., *Aen.* xi. 89.

L. 12. τέλσον here must = "end." Mr. Paley says it is probably a pseudoarchaic use. In II. xiii. 708 it = "tith."

36. xxiii.

L. 20. ἐπὶ τριμα, "close on one another," a metaphor from the loom; ἤτριον is the warp in a web of cloth.

— —

L. 10. κυανίη. Mr. Gladstone takes κύανος to be bronze.

37. —

L. 16. λίνον—ἀειδή. Two difficulties present themselves on this song. (1) Was it composed by Linus or (as is most probable) on him? (2) the strain is represented elsewhere, e.g. in a fragment of Hesiod, as a dirge, but here in what follows, as of a joyous nature. See Müller's *Literature*, vol. i. p. 24, and L. and S. under Λίνος. On ὑπό, see note on p. 85, l. 7.

— —

L. 17. ῥήσονται, an Ionic form of ἀράσονται.—ἀμαρτῇ, "beating the ground in step."

— —

L. 4. ἐπιέρασσα, "carried over for sale." Cp. p. 49, l. 15, κίρνασκε..πιπέρασκω πέραμαι, "I bring to myself." *pretium* are all from the same root. L. 13. See on p. 52, l. 12.

42. xxi

L. 9. κάτθανι καὶ Πάτερκλος. Cp.

— —

"Ipse Epicurus obit decurso lumine vitae,—

tu vero dubitabis et indignabere obire?"

Lucr. iii. 1042.

L. 20. οἶματα, "the spring or rush." From the root i, whence Curtius traces ἱμί, ἱταμός, οἶμη (a course, tune, p. 65, l. 7).

43. xxix

L. 3. ὡς δ' ὄτ'. Cp. Virg. Georg. i. 108. L. 5. ἀμάρης ἔχματα, "the stoppages of the channel." L. 8. προαλῆι (ἀλλομαι), "overhanging." Paley notices that all these three words, ἀμάρη, ἔχμα, προαλῆς, are Alexandrine.

44. —

L. 22. χάμαι δέ οἱ ἐκπιεσι κερκίς. Cp.

— —

"Excussi manibus radii revolutaque pensa," etc.

Virg., *Aen.*, ix. 476.

PAGE No.

45. XXX.

L. 9. *δέσματα σιγαλόεντα*. Dr. Schliemann's discovery of two head-dresses or ornaments of pure gold has thrown light on this passage. Andromache flings away from her head her "glistening head-dress." Of the four parts of which it consisted, two, the *κρήδεμνον* (a textile veil or mantilla) and the *κεκρύφαλον reticulum* (a net to confine the hair), have disappeared in the fire. The two others, the *ἀμπυξ*, a gold head band covering the forehead, and the *ἀναδέσμη*, the "twined or plaited fillet," Mr. Gladstone has identified with the diadem represented in Dr. Schliemann's Troy and its Remains, p. 335. L. 20. *τολύπεισι*, "achieved," *τολύπη*, a clew or ball, *glomus*. The metaphor is from unwinding wool, the root *ταλ*, "to bear," is seen in *τάλας*, *τάλαρος*, *τολμαίνω*, etc.

46. XXXII.

This scene of the interview of Achilles with Priam is one of the finest in the whole range of ancient poetry. L. 13. *ἄτη πικινή*, "overpowering remorse."

47. —

L. 8. *ἴης*. See above, on p. 12, l. 16. L. 22, *ἐλυσθῆς* rolling, or lying at full length. It is used (in p. 68, l. 18) of Ulysses "curled up" under the ram. On *ἄδινά*, and p. 49, l. 10, *ἄδινού γόοιο*, see above, on p. 7, l. 15.

50. XXXIII.

L. 2. *ἀσύφρονον*, "despiteful," "insulting." Paley considers this a late Alexandrine word. L. 4. *δαίρων* (pronounced *δάφρων*) ἡ γαλῶν. See on p. 9, l. 13. *ἐνατίρην*, sisters-in-law, brothers' wives, *janitrices*.

— —

L. 24. *πρῶτον μὲν κατὰ πυρεκαίην*. A difference has been observed in these funeral rites as compared with those described in the *Odyssey* (see p. 88, l. 22) as having taken place at the funeral of Achilles. Here the embers are extinguished by pouring wine on them, and the bones that remain are gathered only. There the bones after being collected are preserved in pure wine and oil.

— —

L. 26. *ὅστιά λευκά λέγοντο*, i.e. severally; Cp. p. 26, l. 20, p. 66, l. 21, p. 68, l. 25; for other instances of the neuter plural with plural verb.

51. XXXIV.

Menelaus is relating to Telemachus at Sparta, the story of his own rescue by Eidothea. Dr. Hayman traces the sources of this episode partly to the Tyrian Phoenicians, and partly to Egypt. The former may have become acquainted with *seals* in their northern voyages. There is much humour in this tale, similar to that which pervades

- any of the Homeric Hymns; see the Hymn to Hermes, 99. The burlesque in which Hercules is represented Euripides' *Alcestitis* is a strong instance of this comic element in the treatment by the Greeks of their gods and heroes.
- L. 14. ἰθύς, "enterprise," or "emprise." A word only found in Homer and only in the accusative case. (ἰθύμι).
- L. 15. ἦ γα, i. e. Eidothea.
- L. 4. ὁλοώτατος ἰδμή. Cp. *πρώτιστον ὀπωπὴν*, Hymn to *Mercurius*, 157. Also in Homer, *πικρὸν ἰδμήν, θῆλυς ἔερεν*, 59, l. 4. Even in *Aeschylus* there are traces of this regularity of gender, e. g. *δρόσοι τιθέντες*, Ag. 545, *εὐμούντων αἰγίδαν*, Choeph. 582.
- L. 9. ἡάη, sc. ἄραν, ἡῆδιος, 'at noon.' These are two of the three Homeric divisions of the day, the other being ἄλῃ. See the line *ἔσσιται ἡ ἡὸς ἡ δειλὴ ἡ μέσση ἡμέρη*, 42, l. 13.
- L. 13. λέκτο δ' ἀριθμόν—ἡμέας λέγε—λέκτο καὶ αὐτοί. He told their number;" "he told us in among them;" he lay down himself." In the last there is a play on the word, as if including the senses of "he reckoned, he reckoned himself in as the last item," and "he laid himself down." Notice that the two first come from the root, *leg*, to pick, count, tell, the meaning *speak* being quite the latest (λόγος, *λογίζομαι*, *lego*, *leg-is*, etc.) Curtius, 8; the last from a distinct root, *lech*, whence *λέχος*, *λέχη*, *lectus*, *lectica*. Curtius, 173.
- L. 18. ἀλλ' ἦτοι πρώτιστα. Cp. Virg. Georg. iv. 441. The Homeric story has over the Virgilian imitation the advantage of appositeness. Proteus has no connection with the loss of *Aristaeus*' bees, but a close one with the perplexity of the wind-baffled voyager in range waters."—*Hayman*.
- L. 21. ἀσσιμφίως. Cp. on p. 294, l. 9.
- L. 28. τίμαι. See on p. 5, l. 16.
- L. 13. ἀλλὰ σ' εἰς Ἥλυσιν πίδιον.
- "Thee to the Elysian plains, earth's farthest end,
where Rhadamanthus dwells, the gods shall send,
where mortals easiest pass the careless hour;
no lingering winters there, nor snow, nor shower;
but, Ocean ever to refresh mankind,
breathes the shrill spirit of the Western wind."

Abraham Moore.

PAGE No.

"Where falls not hail, or rain, or any snow,
nor ever wind blows loudly."

Tennyson, Morte d'Arthur.

Cp. Lucretius, III. 19. "Quas neque concutiant venti,"
etc.

53. — L. 2. *λοιδός*, "dark." In Homer always as here of the sea, whether stormy or calm. Mr. Gladstone remarks, that Homer's perceptions of colour, considered as light decomposed, are very indeterminate; while his perceptions of light not decomposed or varying between light and dark, white and black, are most vivid. *κυάνος*, which is like indigo, seems indistinguishable from black; *πορφύρεος*, violet, runs into *ερυθρός*, red: *ξανθός*, yellow, is applied to auburn or red hair, and with this last *φειγ* seems to intermix. There are no words which can with any certainty be held to mean any one of these three colours, orange, green, and blue. See *Juventus Mundi*, p. 540. On the Sense of Colour, in Homer.

- — L. 4. *τίτμιν, ἔττιμιν*, next page, l. 3; for *ἔττιμιν*, a redupl. aor. of *τίμω* orig. form of *τίμνω*, like *ἑπιφάδω*. Merry, *Od.* i. 218. Possibly from the sense of cutting (a way) into, and so reaching and finding (?).

- — L. 9. *Ἰλη δὲ σπέος ἀμφί*. The description of Calypso's isle, the most elaborate picture of natural scenery in Homer, forms a striking contrast to the artificial splendour of Alcinous' Palace, No. XL. Leigh Hunt's rendering is good:—

"A sylvan nook it was, grown round with trees,
poplars, and elms, and odorous cypresses,
in which all birds of ample wing, the owl
and hawk, had nests, and broad-tongued waterfowl.
The cave in front was spread with a green vine,
whose dark round bunches almost burst with wine:
and from four springs, running a sprightly race,
four fountains, clear and crisp, refresh'd the place;
while all about, a meadowy ground was seen,
of violets mingling with the parsley green;
So that a stranger, though a god were he,
might well admire it, and stand there to see;
and so admiring, there stood Mercury."

is true there is no mention of elms in the original, ἄλγη being the alder. See on this passage, and on omic landscapes generally, Ruskin's criticism;—*Morn Painters*, Part iv. p. xiii.

L. 16. *πίσυρες*. The Æolic and oldest form of *σσυρες*. *πίσσυρες* was another Æolic form, whence *συρες*, *ς* becoming *ι* through the influence of *υ*. (Cp. e Óscan *petur*, Welsh *pedwar*.)

L. 12. *μνοικῆς*, suited to the desires, agreeable. *ἴος* (*μνοινάω μναιῖνω*) is traced to the root *μν*, *μαν*, meaning, among its numerous senses, eager desire. See Irtius, 429, and L and S on *μάν*.

L. 7. ἦ δὴ—*ὄνκ ἀποφύλια ἰδώς*, "a sly rogue thou art, master of no bootless arts." Hayman, compares the word *ἀποφύλιος* with the adjective *ἀποθύμιος*. The word a rare one, occurring only in the *Odyssey*, and in fragment of Euripides' *Theseus*, on the Minotaur, *μμικτὸν ἰδὸς ἀποφύλιον τέρας*. It is *ἀκ-όφελος* "vain," "fruitless;" the *ωλιος* being a termination, in *ἀνιμώλιος*.

L. 4. *ἔγω δέ*. The *δέ* is here in apodosis. Cp. p. 74, l. 5.

L. 19. *κρήδεμονον* here is the magic scarf which had been given him by Ino Leucothea. See on the word, note p. 45, l. 9.

L. 2. *τί νύ μοι μέκιστα γίνται*; "What is to become of me at last?" "Quid misero mihi denique restat."—Virg. *ie* subjunctive is deliberative.

L. 4. *στίβη* rime, from *στῆιβω*, as *πάγη* from *πήγυμι*. *λυς ἔϊρη*, fresh, in the sense of *cold*. For the gender, see above on p. 52, l. 4.

L. 5. *κηκφήντα*, "gasping," for *κηκφήντα*. Cp. *ἀπὸ δὲ γλῆν ἐκάπυσσε*. P. 45, l. 8.

L. 8. *εἰ μεθίη*. The Homeric use of *εἰ* with subj.=*εἴ* as the Attic *εἴαν*. This use was retained in Lyric Poetry, and in the Choral Odes in Tragedy. For the few passages where it occurs in the dialogue, and the doubtful instances of its use in Prose, see Goodwin's *Greek Moods*, 50, note 3. *μεθίω* is for *μεθῶ* cp. *στείω*, *θείω*. Mr. Merry, however, prefers the optative *μεθίσιν*. See his note.

L. 11. *δοάσσατο*, "it seemed." As we say, "it is as clear as daylight." For its root *διδ*, and the cognate words, see Curtius, 269.

— —

56. —

57. —

58. XXXVII.

— —

59. —

— —

— —

— —

- PAGE No.
- — L. 24. λίκτο, see above on p. 52, l. 13. L. 27. ἴνα—αἶψα, "that he may not have to kindle." Merry reads αἶψα.
60. XXXIII. L. 4. ἐπηεταυρά, a word not found in the Iliad, generally referred to ἔτος, as if "lasting for the whole year," but probably from ἐπὶ and αἰεί, "continuous, abundant" Curtius, 585. Cp. p. 63, l. 4. 64, 11.
- — L. 8. ἀγρωστis, couchgrass, *triticum repens*. See Theocritus, p. 294, l. 14, where it is described as growing by water as here. L. 14. λίπ' ἔλαιον. λίπα is either (1) an adverb, "unctuously," "smoothly," or (2) dative, by apocope for λίπαϊ from τὸ λίπα, in which case ἔλαιον is an adjective. Another account is that it is from λίψ=χρίσμα, the accusative of the equivalent object after χρυσάμεναι. [But is not this λίβα?] — — L. 16. τεροσημέναις ἀνθή. Cp. Il. xi. 621. τοὶ δ' ἰδρὼ ἐπιλύχοντο χιτῶνι σπάντι ποτὶ πνοίῃν. The ruder method of drying by exposure to the wind, has been contrasted with exposure to the sun, as implying a difference of custom, and therefore a later date for the Odyssey.
- — L. 18. κρήδεμνα. See note on p. 45, l. 9. L. 19. μολπῆς, μόλπη and μίλπισθαι, may express any measured movement of the body, unaccompanied with singing. Cp. p. 57, l. 18.
- — L. 20. οἷη δ' Ἀρτεμις. Virgil's imitation, "Qualis in Eurotae ripis," etc., Aen. i. 498, should be contrasted with this. The gem of the whole passage, ῥεῖά τ' ἀργυρότα, κ.τ.λ. with which cp. Matthew Arnold's
- "The leader is fairest,
But all are divine,"
- is dropped by Virgil, as Dr. Hayman points out, as foreign to his purpose. Observe the dactylic run of these lines.
62. XXXIX. L. 2. τοῖνδ' ὁ θάλας χορὸν εἰσοιχνύσας. An instance of the sense-construction. Cp. ὁ περισσὰ τιμηθεῖς τέκνον, Eur.
- — L. 4. ἐάδουσι βρίςας "prevailing by his gifts." βρίςα is neuter, as it always is in Homer.
- — L. 8. φοίνικος. This tree, which is probably the date-palm, is not mentioned in the Iliad. For other instances of a diversity of botanical knowledge in the two poems, see note on p. 19, l. 7, and below on No. XLII.
63. — L. 2. μάλιστα δέ τ' ἑκλύον αὐτοί. "They hear the story of their joy told best by their own hearts."—Merry.

"They themselves perceive the greatest effects."—*Wright*. αὐτῶν is suggested by Hayman. "Men listen most to them," i. e. unanimity begets influence. The imperfect ἔχλυνον is here used as the aorist of custom.

L. 5. χρύσειοι κούροι αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχον. — XL.

"Si non aurea sunt iuvenum simulacra per aedes
lampadas igníferas manibus retinentia dextris,
lumina nocturnis epulis ut suppeditentur."

Lucr. ii. 24.

L. 12. καιροστέων δ' ὀθονέων κ.τ.λ. i. e. the linen is so well woven, that oil does not ooze through. "And from the close spun weft the trickling oil will fall."—*Worsley*. Mr. Merry reads καιρρουστέων. The derivation of the word, which occurs nowhere else, is καῖρος, the row of thrums or slips in the loom to which the threads of the warp are attached.

L. 15. ἰστῶν τεχνῆσσαι (i. e. τεχνήσσαι), "skilful at the loom." — —

L. 18. τετράγυος, four-square, with a measure of land (γῆς) on each side. — —

L. 2. ζιφυρή sc. πνολή, cp. ἡοίη, sc. ὄρα, p. 52, l. 9. πίσσει 64. XL
"ripens." For a metaphorical use of the word, see a passage in Pindar, page 147, three lines from the bottom. L. 5. ἐρρίζωται, either "has been planted," or according to Merry "excavated," i. e. for the wine-press. L. 6. The form εἰλόπεδον, is thought to have been invented by grammarians to explain θειλόπεδον, which is probably the true reading. But the antiquity of the latter word is with many other words in the Odyssey doubted by Mr. Paley. (II. vol. II. p. XLVI., On Pseudo-archaic Words and Inflections in the Homeric Text.) The original form was probably θειλόπεδον, and the τς was inserted in forgetfulness of the digamma, to lengthen the preceding μέν. The sense is a sunny spot (εἰλη ἀλία). L. 8. τραπίουσι, "they tread," whence trapetum, an oil-press. ὑποπερλάζουσι, begin to turn dark (περλός, sprinkled with dark spots.) For the simple verb περλάζω cp. p. 319, l. 8. Another compound occurs in p. 193, l. 11. Another word from the same root is πρόξ, a gazelle, p. 80, l. 3. πρόκη is probably the pied swallow, see Curtius, 359.

PAGE No.

- L. 9. *πρασιαί*, garden-plots, beds. This word scarcely occurs elsewhere in Greek literature, but reappears in the N. T. *πρασιαί πρασιαί*, "in companies" or parterres. Homeric words after having long been dropped often thus come back into common use in the later dialect, e. g. *πήρα*, *ἐκτινάσσω*.
- XLII. L. 18. *ἀμερσε* "deprived." Millions of Spirits for his fault *amerc't* Of heav'n.—*Par. Lost*, i. 609. —In later Greek, *ἀμείρδω* is used like *ἀμείργω* (with which it is connected) for to pluck (decerpo). See p. 243, l. 3.
65. XLII. L. 1. *ἐπίφραδε*, "signified to him" (that he had put it there). See Merry's note.
- — L. 3. *πὰρ δὲ δέπας*. See Lay of the Last Minstrel, Canto ii. sub fin. L. 7. *οἶμος τῆς* by attraction for *οἶμην τῆς*. *οἶμος*, the strain, course of song, root *ἴμι*. See note on *οἶματα*, p. 43, l. 20. The position of the *αἰδώς*, as shown in the introduction of Demodocus here (and of Phemius in the 17th book), at the close of the entertainment, is one of the principal contrasts in the state of society as described in the Iliad and Odyssey. The only reference of the kind in the Iliad is the story of Thamyris, an incidental allusion in the Catalogue. It is scarcely sufficient to reply that the Iliad is a tale of war and the Odyssey of peace, as there are occasions when singers of lays might have been naturally introduced in the former poem, e. g. in the shield of Achilles. (The song of Linus, p. 37, is a mere vintage song.) Music in the Odyssey is a recognized diversion after feasts, and minstrels have become an important order in society.
66. XLII. L. 9. *λωτὸν ἐρεπτόμενοι*. The *λωτός* here is probably the jujube. The *πεδιά λωτοῦντα* of the Iliad, p. 29, l. 2, are fields of clover. *ἐρίπτισθαι* is generally used of gregarious animals. Cp. p. 19, l. 7. Here the meaning is feeding greedily.
- — L. 11. *κελόμην-λάθεται*. Observe the conjunctive after a past tense. L. 21. *τά γε φύονται*. Cp. p. 68, l. 25; p. 73, l. 7; and note on p. 50, l. 28.
- — L. 24. *τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραί, κ.τ.λ.* "This union of the superhuman life with the brutal, that dwells in solitude, and has none of its angles rubbed down by the mutual contact between members of a race, produces a mixed result of extreme ferocity, childishness and a kind of

horrible glee, which as a work of art is most striking and successful. We may justly think much of Caliban, but Caliban cannot for a moment be compared to Polyphemus. It is equitable, however, to remember that contrast with Ariel, which must have been a governing condition in the creation of Shakespeare, required a nature which should be fatuous and grovelling as well as coarse."—*Gladstone, Homeric Studies*, vol. ii. p. 319.

L. 14. Οὐτίς με χτίνει. Col. Mure (vol. ii. p. 50) remarks that "the most delicate point of the joke is the series of mutual references between the term Outis and its ambiguous cognate Metis, as the latter occurs, sometimes in the synonymous sense of Nobody, sometimes in that of Wisdom and Sagacity. The hero is thus made to describe himself as outwitting the giant as much in his real capacity of Sage as in his assumed character of Nobody." Compare *ἢ μή τις σε βιάζεται*, κ.τ.λ.

67. XLIII.

L. 18. Ἰλυσθίς. Cp. p. 47, l. 22, note.

68. —

L. 25. σφαραγιῦντο, "were full even to bursting," σφριγάς, σπαργάα.

— —

L. 4. Κριε πίπον. This affection for some favourite animal, which is often found in the worst characters, has been illustrated by the instances of Tiberius and Caligula, and by Mezentius' address to his horse (Aen. x. 861).

69. —

"Rhoëbe, diu, res si qua diu mortalibus ulla est Viximus," etc.

— —

L. 18. ὥς δ' ὅτ' ἄν . . . σκαίρουσι. There is an anacoluthon here, the latter verb beginning a new sentence, as ὥς δ' ὅτ' ἄν is always followed by the conj.—*Merry*.

70. XLIV.

L. 6. σός πόθος. σός here = the objective genitive. Cp. φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ "fear, of which you are the object." —*Madvig*, 67.

71. XLV.

L. 10. τρεῖς μείν. Cp. Virg. Aen. II. 702.

— —

L. 22. δίκην, the way, or manner.

— —

L. 11. Πηλῆος υἱέ. If this be the reading, the first syllable in υἱέ is short. Merry reads Πηλῆος υἱέ, scanning Πηλῆος as a spondee.

72. —

L. 21. μὴ παραύδα. "Make not light of death to me."

— —

L. 22. θητυέμεν. Observe that it is the θής, the day-labourer who works for hire, that is selected as the type of the most wretched existence. The δούλος seems to

— —

- AGE No. have occupied a far better position. L. 25. τοῦ πατρὸς ἀγαθοῦ "that son so noble." Cp. Jelf, 444-4.
73. — L. 4. ἵππον. The story of the wooden horse occurs for the first time in the *Odyssey*.
- — L. 11. ἐξέμεναι, i. e. ἐξελθεῖν, aor. of ἐξέρχαι.
74. XLVI. L. 4. The reading is perhaps ἀπὴν ὅσον. Merry suggests that ἀπῆμιν may have been an early correction to suit διαπόντες. L. 5. τὰς δέ. Cp. p. 58, l. 4, for δέ in apodosis.
75. XLVII. L. 12. ἄμμου κινέη, for κυνιζομένη, like φοίνικι φασγός, seems the right reading rather than κινέη.
- — L. 22. κίρας, a horn-guard at the end of the line, to protect the line from the fish biting it. This passage has been quoted as pointing to a later style of fishing than that described in the *Iliad*, xvi. 406. λίγν καὶ ἦσαν χαλκῷ is said to mean harpooning, rather than the use of rod and line. The passage can, however, hardly be thus pressed into the service of the Chorizontes. The κίρας is mentioned in Il. xxiv.; but that book is probably, at least in parts, of a later date.
76. XLVIII. L. 7. πρῶν, the blade of the oar, elsewhere πλάτη. πηδῶν is also used for πηδάλιον, a rudder, from the fact of the ancient ship being steered by two paddle rudders.
77. — L. 3. Φόρκυος δὲ τις ἐστὶ λιμὴν κ.τ.λ. On the question of the identification of these localities, Mr. Merry thinks it most probable that Homer did intend to make the home of Ulysses in Ithaca (the modern Theaki), but that he was not personally acquainted with it, and that the details were only a poet's conception of the natural scenery common to many Greek islands. See Appendix iii. in his edition of the *Odyssey*. "In the horse-shoe port or "deep," whence Bathy, the modern capital, derives its name, large ships can moor in perfect safety close to the doors of their owners," which answers to the description in this passage. "On the southern side of the gulf local tradition exhibits, in a small creek, the port of Phorcys, and, a little way up Mount Stephen above it, the grotto of the Nymphs, in which Ulysses was deposited by the Phaeacians. The vault within is lighted up by delicate gleams of a bluish hue, and is hung with stalactites, expanding here and there into what Homer calls webs

of stone, where the Nymphs may be fancied to have woven their threads."—*Sir G. Bowen's Ithaca in 1850.*

L. 5. *ποσιπιπτηλῆαι*, "verging towards." Epic pf. part. — —
either from *πτήσσω*, to crouch, or from *πίπτα*.

L. 13. *τιθαιβώσσουσι*, "store their honey." The root — —
is *θα*, whence *θῆσθαι*, *τι-θήη*, *θῆλυς*, *τῶσός*, etc.

L. 15. *ἀλιπύρφυρα*. The word occurs in one other place — —
in the *Odyssey*, vi. 53, as an epithet of *ἡλάκατα*, "yarn." The sense is either (1) of the colour of the sea, or (2) of true sea-purple dye, i. e. rare, referring to the murex. Curtius (637) thinks that in this word and in *ἀλι-ύς* we have the original form of the stem ending in *ι*, of the many words meaning salt. It is also used by Alcman of the halcyon. See p. 135, l. 4.

L. 18. *θιώτραι*, "more used by the gods," a compara- — —
tive of *θείς* used as an adjective.

L. 8. *μὴ θεὸς ἴη*, "in doubt whether." For a similar 78. *κλίσ.*
instance of the optative in an indirect question, cp. p. 84, l. 13, *μὴ κίρα ἴπεις ἰδοῖεν*, "searching to see whether the worms had eaten the horn." Notice that the construction to express a *fear* lest something has happened is with the perfect *indicative*, e. g. *δεῖδω μὴ δὴ πάντα θιά τημέρεσσιν*, and thus both in prose and verse.

L. 9. *περιώσιον*, "beyond measure," said to be Ionic 79. —
for *περιούσιον*, but more probably formed from *περί*, as *ἐπώσιον* from *ἐπίς*.

L. 1. *οὐδ' ἀπόντο*, "but had no joy of it." The genitive 80. L.
is often thus understood with *ὄννημι*.

L. 3. *πρόκας*. A kind of deer, perhaps the gazelle, — —
from a root meaning dappled, spotted. See on p. 64, l. 8.

L. 16. *ἐπὶ εἶδ' ἑὸς*, "in addition to his beauty." *οἶα* — —
ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδ' καὶ φρένας ἦσαν. Od. xvii. 434. *ἐπὶ*
θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγχευεν ἄλλην. Hdt. iv. 154.

L. 17. *ἢ αὐτως* sc. *ἴστί*, "whether he is like dogs fed — —
from their master's table."

L. 25. *κνώδαλον ὅττι διώτο*, "any beast he pursued," — —
the optative of indefinite frequency. Cp. *ὅν δ' αὖ δήμου τ'*
ἀνδρα ἴδω. The root of *δίεσθαι* is *δι*, meaning "scared rest-
lessness." Curtius (208) connects with it *δαίλος*, etc.,
δῖνος, an eddy, perhaps *διερός*. καὶ ἔχουσιν γὰρ περιβόη,
"he could track them passing well."

PAGE No.
81.

- L. 8. *χλωρής*, of the colour of the nightingale, as in Simonides, *ἀνδρὶς χλαυραύχνης*, with pale or olive-green neck. This is preferable to the Scholiast's suggestion of *ὡς ἐν χλωρῶν διατρέβουσα*, or *ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη ὡς ὅτι αἰδῶσιν*. The Homeric use of the subjunctive in similes, without *ἄν* or *καί*. See several instances in Goodwin, 62. L. 11, *θαμὰ τροπῶσα*, "changing her note," a form of *τρέπω*, as *στροφάω* of *στρέφω*, etc. "How thick the bursts come crowding through the leaves," M. Arnold. L. 12. *Ἴτυλον*. Observe that this is not the ordinary legend of Philomela, but a distinct story, viz., that Zethus married Aëdon, who in the dark, and under a fatal mistake, kills her son Itylus: she is transformed into a nightingale, while Zethus dies of grief. Itylus seems to be confused with Itys in Catullus LXV. 'Daulias absumpti fata gemens Ityli.'
- — L. 14. *ὁρώρεται*, pf. pass. from *ὀρῶμι*, for the more usual *ὄρωρε*.
82. — L. 16. *κύετον*, a pan or trough. (Cp. *πέλλα*, *pelais*, pall.) L. 25. *δοῖαι γὰρ τι κύλαι*. Cp. *Æn.* vi. 804, sq. Hor. *Od.* iii., 27, 39.
83. — L. 1. *ἐλφαίρονται*, "cheat," with a play on *ἐλέφαντος* in the preceding line, as below on *κίρας* and *κραίνω*.
- LIT. L. 7. 'Αγέλας, one of the suitors, whom Telemachus is addressing. L. 11. *δισθαι*, see above on p. 80, l. 25.
- — L. 14. *γέλον*, for *γέλωτα*, as *ἔρος* for *ἔρως*. This form of *γέλως* does not occur in the *Iliad*.
- — L. 15. *γυθμοῖσι γελῶν ἄλλοτρίοισι*, "with cheeks not their own," "a forced, constrained, unnatural laugh, nearly answering to our homely expression, 'they laughed the wrong side of the mouth.' Horace's 'malis ridentem alienis,' besides the meaning *as if* not his own, bears also on the borrowed forms under which Proteus disguises himself." Shilleto on *σώμασιν ἄλλοτρίοις*. *Thuc.* i. 70. L. 20. *εὐλύαται*. See on p. 29, l. 5. L. 21. *οὐρανὸν δίδει*, "bursts out." Cp. *ὅσσα δίδημι*, p. 6, l. 12.
84. — L. 1. *μισθῶμαι*, the bays or panelled compartments of the room.
- LIT. "Pray," asks Socrates, "when you are chanting about Ulysses in the act of leaping upon the threshold, revealing himself to the suitors, and raining down the arrows at his feet, are you then in your senses,

r are you carried beyond your proper self!"—*Plato* 'om, 583. B.

L. 8. αἰθούση, "the corridor," (αἶθω, because it looked E. r S.). L. 9. βύβλινον. In the *Odyssey* ropes are made of the fibres of the papyrus, and in the *Iliad*, of flax.

L. 13. μὴ κίρα ἴπες ἰδοῖν, see above on p. 78, l. 8. L. 15. κίκαλος τόξον, tricky, cunning in archery. Cp. ἰπικαλός μύθον. Pope's rendering is too strong. "Perhaps he makes them or perhaps he steals."

L. 16. ἢ κ.τ.λ. Either, I ween, he has some at home like them, or he wishes to make (some like them). L. 18. μπάσις "practised in" (ἰμπάζομαι!) The word is used in *Æsch.* Ag. 187, 347, in a different sense, as if from παίω, of a tempest of misfortunes bursting in suddenly, and may perhaps be an instance of the dramatist's misapprehending Homeric terms. Cp. προβήλυμος mistaken for πρόριζος by Aristophanes. Pax. 1210.

L. 20. εἰ γὰρ δὴ κ.τ.λ. The sense is—"I hope he has as much chance of enjoying good luck as he has of drawing his bow," meaning that he has no chance of doing so.

L. 3. κόλλωσι, the peg for setting the strings high or low. The lyre in the *Iliad* is of simpler construction, and has not this. L. 7. ἐπὶ ἄνισσι, "twanged in answer to his touch." In p. 37, l. 16 it = *succinere*, to sing in accompaniment to the lute. L. 15. ἐπὶ πύχῃ, i. e. θύλῃ ἐπὶ πύχῃ, placing it in the centre-piece of the bow.

L. 17. στρυλιῆς, the hole for the handle of an axe. The arrow had to be shot through a line of axes or axe-heads which (Bk. xix. 574) are compared to the stays on which the keel of a ship was laid while being built (δρύοχοι). These had notches in them to receive it.

L. 25. ἑψιάσθαι, "to amuse ourselves." Originally to play with pebbles. ψι—whence ψιά, ψάω, "to rub down, crumble," ψῆφος, ψάμμος, ψαφρός, etc.

L. 9. ἀάατος (ἀ, ἀάω). "Our matchless bout is o'er." —*Worsley*. Or, "not to be slighted." The word occurs but once elsewhere in the *Odyssey*, xxi. 91, the suitor's boast of which Ulysses here refers. In the *Iliad*, xiv. 271, ἰάσων Στυγὸς ὕδωρ it = "invulnerable."

L. 13. σήματα, the description of the bedstead which Ulysses had fashioned himself.

L. 9. πηγῶ. See on p. 10, l. 2.

PAGE No.

84. LIII.

— —

— —

85. —

— —

— —

86. —

— LIV.

87. —

PAGE
57. NO.
LV.

L. 18. οὐ δ' ἐν στρεφάλῳ γη, κ.τ.λ.

"While careless of thine old car-mastery,
thou where the dust whirled eddying to and fro
a great man large in death, wast mightily lying."

With *μῖγας μεγαλοστί*. Cp. Virgil's

"Ingentem atque ingenti vulnere victum.

Aen. x

And "Ipse gravis graviterque," etc., *Aen. v. 46*

88. — L. 11. *Μοῦσαι δ' ἰνία*. The nine Muses are not of in the *Iliad*, where we have mention sometimes of a Muse and sometimes of Muses indefinitely. The further difference in this passage noticeable between the *Iliad* and *Odyssey* in the rites here said to be celebrated at Achilles' funeral, compared with the honour of Patroclus. Human victims were used over his funeral pyre; here sheep and oxen.

note on p. 50, l. 24, for another point of contrast

— — L. 20. *ἔρῳσαντο*. See on p. 5, l. 19.

89. — L. 19. *τολύπεινσα*. See on p. 45, l. 29.

90. LVI. On Hesiod generally, the facts that are known of him and the position which he holds in Greek literature. See Müller, vol. i. chap. viii., and Paley's *Iliad* in his Edition. The second chapter of Symonds' *Greek Poets* (2nd series) should also be consulted. It points out the broad contrast between the more sombre, and desponding view of life taken by Hesiod compared with the ideal, romantic, and hopeful in Homer. The chief interest attaching to the poems is that they form the beginnings of ethical thought—the germ of the later gnomic writings of the Greek Verse was, in early times, the natural vehicle of moral position; otherwise, had prose composition been popular, the *Works and Days* would probably, as Mure says, have been embodied in that form. It is the father of didactic poetry; but in spite of imitation, the relation of the *Works and Days* to the *Georgics* must be regarded as one of contrast rather than of similarity.

1. *μηκέτ' ἔπειτ' ἄφελλον*. The vision of the four of man has immediately preceded this lamentation the age of iron, in which the poet's lot is cast. The *ks* and *Days*, in which it occurs (the Farmer's *Caar*, as it should be more correctly styled), was the part of Hesiod which the Boeotians held to be *sine*. Ὀφελλον Paley gives as an Homeric form. But *λσ* (which the MSS. have), may be the imperfect *l* for the aorist.
9. οὐδὲ πατὴρ κ.τ.λ. Cp. "laudantur simili prole *perse*."—*Horace*, Odes, iv. 5, 23.
12. βάζοντι. dual for plural.
15. γηράντισσι, an old dative plural, aor. part of *μαι*.
18. *ῥηκτῆρα* = the Homeric *πηκτῆρα*, "a doer," *v*, perhaps for *ὑβριστής*, or the thing is put for the *on*, as *λάλημα* in *Soph. Ant.* 320, quoted by Paley.
5. καὶ τότε δῆ. Cp. Ovid's "Ultima caelestum terras *re*ta reliquit."
7. *προλιπῶντι* for *προλικούσα*, but the masculine of dual often takes the place of the feminine, as in *υψαμένω* in the previous line. Cp. *ἰδόντι καὶ παθοῖσα*. *Col.*, 1676.
10. καὶ ἱλαδόν, "in abundance," *vel affatim*; or the *ds* may be connected with what follows—"the road *ice* may easily be travelled by crowds;" cp. "Broad is *way* that leadeth to destruction, and many there be *sh* go in thereat." The next ten lines were very *brated* in antiquity. The first five are quoted by *iophon* and *Plato*, the last by *Aristotle*, *Eth. Nic.*
14. ἱπὴν ἔχεται, sc. *τις*. L. 21. Πέρση, his *spendthrift* *her*, to whom the poem is addressed.
1. καλὴν, "your garner." L. 4. *κυφῆσσι κοθαύροις*, *ingless drones*." The derivation of the latter word is *nown*.
- he term *Hymn*, in accordance with the derivation *ἵνω* (ὑψιμένο, *Curcius*, 406), originally comprised 'kind of epic composition. It was not till a late *id* that the stricter definition (ἡ εἰς θεὸν ὥδῃ) *pre*led. The Homeric *Hymns* were not composed for *service* of the gods, and they have only a general

PAGE	No.
90.	LVI.

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

91.	LVI.
-----	------

—	—
---	---

—	LVI.
---	------

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

92.	—
-----	---

—	—
---	---

—	LVIII.
---	--------

PAGE. No.

reference to the deity whose name they bear—as patron of the festival where contests of rhapsodists were held. This is pointed out by K.O. Müller, who explains the name Proemia, given to them, as meaning, in the case of the longer hymns, preludes to such contests. This absence of connection with religious ceremonies constitutes one marked difference between them and the later hymns, such as those of Callimachus, which were probably written to order, to be chanted on special occasions. Two other points of contrast may be noticed: (1) there is a principle of unity in these earlier ones which depend upon some one leading incident; (2) with all their levity there is a natural simplicity and reality about them which constitute their greatest charm, and of which the stilted imitations of later writers are wholly devoid.

92. LVIII.

The well-known ascription of the hymn to the Delian Apollo to Homer himself by Thucydides (iii. 104) proves, at least, that he believed it to be a poem of considerable antiquity. The author was one of the Homerids of Chios, (probably not Cinaethus, to whom it has been attributed, who flourished B.C. 504), but of an earlier date. Col. Mure is inclined to assign it to the age of Pisistratus. Mr. Gladstone points out several details which are essentially un-Homeric. Of these, we may observe in this extract, the following: (1) *ἐπὶ Κύνθου*. The connection with Cynthus, which is familiar in later ages (Cp. Virgil's *Ipsæ jugis Cynthi graditur*), is unknown to Homer. (2) *ἡλασκάζω*, which here = to traverse or flit over, in Homer is to shun. (3) Apollo is not specially attached to Delos in Homer as he is here. *ἀλλὰ σὺ Δέῳ . . . μάλιστα*. Pytho would have a prior claim on the god. (4) *ἐλκεχίτωνης* is a somewhat disparaging epithet in the single passage where it occurs in Homer, and its introduction here looks like the hand of a mere copyist.—*Homeric Synchronisms*, pp. 114—116.

Grote argues that the Hymn probably cannot be much later than 600 B.C. The picture we have in it of the early Ionic festival at Delos, suits the period when it had not yet been superseded by either the Ephesia, or the Panathenaea.—See Vol. iii. ch. xii.

93. LXI.

The Hymn to the Pythian Apollo is assigned not to one

of the Homerids, but, as is argued from the description of Delphi, and the local allusions to Boeotia, rather to some writer of the school of Hesiod. Its date is probably prior to 502 B.C.

L. 6. ὀργῖονες, "priests." An Ionic form, which in Attic was ὀργῖων. The root is either that of ἔργον, from performing sacred rites, or that of ὀργή, ὀργαίς, ὀργάω, from the rampant, wanton transports of those who celebrated the ὀργία.

L. 16. θιλαφῖνι. The animal abounds along the coast of the Corinthian gulf.

L. 2. ἴλιον. Thus in pret. and imp. in Epic. ῖ in Attic. 94. —

L. 4. ἀλλ' ὥς, κ.τ.λ. The sense is "they kept on in the same course, as they had originally fastened the sail with ropes of ox-hide."

L. 7. εὐθείας, "open to the South." L. 13. κῆλα. See on p. 28, l. 19.

L. 25. ττινίῳτι. See on p. 26, l. 16. L. 27. δίκυ, "the way." Cp. p. 71, l. 22. ἀλφειστάων, "enterprising." This seems to be the general sense of it in Homer, in whom alone it is used, with the exception of a few passages where it seems to be an echo of Homeric language, e. g. Soph. Phil. 700. Baumeister, however, here understands it to be "qui frugibus terræ vescuntur," with a reference to σίτοις, three lines below.

L. 7. οὔλις, "salve." This difficult word Curtius (355) 95. — traces to a verbal stem, ὄλυ, ὄλψ. The f has been transferred into the first syllable, as in γούνα (=γονῆα). Other words of the same family are ὄλβος, salvus, salveo, salus; the German selig, happy, whence our seely, silly, originally meaning innocent.

A different account of the word is that it is a vocative like *macte*, joined here with an imperative χαῖρις. Cp. Theocr. xvii. 66, ὄλβι κῆρε γένοιτο.

From the mention of the seven strings of the lyre, p. 97, l. 8, it has been inferred that the Hymn to Hermes could not have been composed before the time of the Lesbian Terpander (620 B.C.), who first popularized the use of the seven-stringed lyre in place of the tetrachord. As to the origin of the myth, in Mr. Cox's words, "In the old speech of which the Vedic songs have pre- 96. LX.

Page No.

served to us the fragments, Hermes was the hound of the gods—the wind; in this form of a hound he stands by the side of Artemis, or goes forth to drive the cattle of the sun to their pastures: the wind may freshen to a gale before it be an hour old; where it cannot throw down it can penetrate. It pries unseen into holes and crannies, it sweeps round dark corners, it plunges into glens and caves.”—See the Introduction to *Tales of Thebes and Argos*. Shelley’s translation of this Hymn should be consulted.

L. 7. σαῦλα. κ. τ. λ., with a mincing, deliberate gait.

L. 9. σύμβολον, i.e. ὃ συμβάλλεται τις, a godsend. Cp. p. 250, l. 11. ἐμβολον ὄρνιν *Ar. Av.* 720. L. 10. χοροῖσι, “played to the chorus;” δαιτὸς ἑταίρη, cp. “*Divitum mensis amica*,” *Hor.* L. 12. ὅρσοι ζῶονσα. Pausanias speaks of the tortoise abounding in Mt. Parthenius, and it is still found there and on Mt. Cyllene. L. 16. ἐπ’ αὐτοῖς ἰχμῶ, a defence against magic. (ἐπέρχομαι, to come over a person with spells.)

L. 20. ἀναπιλήσας κ. τ. λ. “Then scooping with a chisel of grey steel, He bored the life and soul out of the beast.”—*Shelley*. αἶον is the spinal marrow. L. 22. ὡς ἐπ’ ἰπὶ πείρῃ, Epic. subj. of simile. Cp. p. 81, l. 8. L. 7. πύχαι, the horns or sides of the lyre across which the bridge (ζυγῶ) was laid. For another sense of the word cp. p. 85, l. 15.

97. LK.

— LK1.

98. —

L. 16. πλανοδίας, “by bye-paths,” devias.

L. 20. ἀνθρακίην, having burnt the oxen of Apelle.

L. 5. δοχμαθείς.

All night he worked in the serene moonshine—

But when the light of day was spread abroad

He sought his natal mountain-peaks divine.

On his long wandering neither man nor god

Had met him, since he killed Apollo’s kine,

Nor house-dog had barked at him in his road;

Now he obliquely through the key-hole passed,

Like a thin mist, or an autumnal blast.—*Shelley*.

L. 11. οὔλη, close, pressed, thick.

L. 12. ἀλείνειν ἑαυτὸν. Hermann proposes ἀλείπει, ἰ αὐτὸν εἰν ὀλίγω ἴλσας, κ. τ. λ.

- L. 14. φή βα, "just like." προκαλούμενος ὕπνον, "court-
ing sleep."
- L. 18. δολίης ἰντροπῆσι. "Affected modesty" seems
the sense, rather than "subtle twists." ἰντροπή came to
mean shame, from the Homeric ἰντρέπισταί, to respect.
- L. 1. γὰρ διαισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον, "We two shall fall
out, in unseemly fashion."
- The conjecture that the Hymn to Aphrodite was sung
in honour of some princes of the house of Aeneas is not
accepted by Baumeister. He refers it to the time when
the worship of Cybele was established in the Ionian cities
of Asia Minor. The goddess, as here described, has rather
the attributes of Rhea Phrygia than of the Homeric
Aphrodite, as appears from the submission of all crea-
tures to her sway, which the first lines of the hymn, imi-
tated by Lucretius in the opening of his poem, celebrate.
- L. 13. σαπίνας, "war chariots." This word was borrowed
from some Oriental dialect, perhaps a Paphian one.
- L. 19. διαπρύσιοι, "ringing," like διατόρος.
- L. 2. τοῦ δ' ἦτοι φασὶ κ.τ.λ. Cp. Tennyson's Tithonus,
"Alas! for this gray shadow—once a man," etc. L. 4. οὐκ
ἂν ἰγὼ γίσι κ.τ.λ. Aphrodite is addressing Anchises.
- This hymn is of a dithyrambic character. The repre-
sentation of Dionysus as a youth, in which form he
does not appear in the earliest works of art, points to a
comparatively late date. The poem is interesting as
having supplied the subject for the frieze of the choragic
monument of Lysicrates, at Athens, the date of which is
335 B.C.
- This story of Dionysus is enlarged in Euripides' Sa-
tyric drama of the Cyclops, in which Silenus and his
Satyr-crew make a voyage in search of him. L. 17. ἀπὸ
πῶς προγίνοντο, "came in sight from, or on their ship."
- L. 17. εὖρος ὄρα, "look to the quarter whence the wind
blows," i.e. mind the sail.
- L. 25. κατάνυσαν. Epic for κατετάνυσαν, "made the
ropes taut."
- L. 19. δὲς κάτω. Numerous emendations have been
proposed of this doubtful word. Baumeister suggests
ἱκτωρ, or δὲ ἱκτωρ, or ἀκάτωρ, from ἀκατος, a vessel, but
thinks that some proper name has been lost, Ovid in the
corresponding passage (Met. iii. 696) having Acoetes.

Page No.

99. LXXI.

100. LXXII.

102. LXXIII.

— LXXIV.

103. —

104. —

almost like a passage from one of the Dramatists. In analysing the growth of the Elegy and the Iambic, the following points are chiefly to be borne in mind. (1) They dealt with political and engrossing subjects, often with the domestic concerns of the poet himself, and in this respect differed widely from the old Epos; the "Works and Days" of Hesiod forming the intermediate stage between the two styles. (2) This greater freedom in the expression of opinion and feeling was aided by divergences of the dialects, by the break up of the old hereditary governments, and by the revolutions which produced, in the earliest instance among the Ionians, the establishment of republican institutions. (3) Their cultivation was closely connected with the development of music. Lastly, the adoption of both these metres by the same authors is to be observed, as in the case of Archilochus, of Solon, of Simonides of Amorgos, though no elegies of the latter are extant. Great diversities of style appear in this period. There are the stirring strains of Callinus and Tyrtaeus, the pungency of the early satirists, the grace and the melancholy of the first erotic poetry, the sterner language of the moralist Xenophanes (see p. 272), the wider grasp of the practical statesman Solon, the thoughtless gaiety of Anacreon, the subdued spirit of the Gnostic writers, the pathos of the later Simonides, and the wild and impassioned music of the Aeolic school.

Scarcely any portion of ancient literature has reached us in so fragmentary a state as that which is represented in this and in the following book. A written literature probably had not as yet been substituted for the use of memory, and Lyric composition was less easily retained in the memory than the Epic lays. "The fugitive pieces of Lyric and Elegiac poetry were hadded down according to the caprice of minstrels, with far less chance of being gathered together. Some passages would survive and acquire wide celebrity from their beauty, others from their pith and brevity. National and family pride would cause such poems as the *Epinikia* of Pindar to be especially treasured.* A further reason

* Cambridge Phil. Transactions, vol. xi. part iii.

for the loss or so much in this field was the direction which taste and criticism took under the later Empire. Early Lyric poetry was alien to the spirit of the Byzantine age; and to this may be added the impulse given to the monkish zeal for destruction by the Emperor Julian's proscription of the works of Archilochus.

With regard to the Dialects employed by the poets in this Book, it must be remembered that the dialect which a writer adopted was decided more by the style and subject-matter of his work than by his birthplace. The majority were Ionic by race, but Callinus, Archilochus, Simonides of Amorgos, and Hipponax alone of them wrote Ionic, the three last employing its purest form. Of the rest, Tyrtaeus used the Epic, Mimnermus, Simonides of Ceos, and Theognis, employ Epic with Doricisms, while the Greek of Solon is Epic, with Atticisms. This subject has been so fully treated by Mr. Merry, in his excellent Specimens of Greek Dialects, that the book should be in the hand of every student of this period. See also for this Book generally, K. O. Müller, vol. i. ch. x. xi. xiii., Mure, vol. iii. ch. i.-vi., and Symond's Studies of the Greek poets. ch. v.

An address of Callinus to his apathetic countrymen, the Ephesians, on the approach of the invading hordes of the Cimmerians and Treres. The greater freedom of the earlier elegy, which is unfettered by the limits of the couplet, will be observed. L. 13. *ai . . . ἦ*. See on p. 59. l. 8.

L. 9. ἀσπίδι. Alcaeus and Horace are not ashamed to make the same boast. Σαίων. A Thracian tribe with whom the Thasians were often at war. L. 13. Περύπλεσι. This Pericles is elsewhere denounced as a glutton and a parasite by the unsparing satire of Archilochus. Here he is addressed in words of consolation on a shipwreck, in which, according to Plutarch, a brother-in-law of the poet had been lost.

L. 10. *vīpōc*. Some storm in the political horizon is here intended. *ῥυπίων*. Probably a group of rocks among the Cyclades, off Myconos, distinct from *Gyaros*. Müller remarks that Archilochus employed the Trochaic metre as a medium between the Iambic and the Elegiac. As compared with the elegy it has less rapidity and ele-

PAGE No.

vation of sentiment, and approaches more nearly to the tone of common life.

111. LXXII.

L. 12. διαπικλιγμένον, "a long-shanked, straddling fellow." πλίσσεται (πλίκω, plico), is used of mules walking briskly, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν. Od. vi. 318. βουκός, "bow-legged," an Ionic word. Cp. on this line the expression εὖ διαβάς, p. 29, last line, p. 114, l. 9.

— LXXIII.

L. 17. ἀνὰ δ' ἔχεν. This is Bergk's conjecture for ἐνὰ διν. Archilochus is echoing the Homeric ἀνὰ δὲ σχῆν καθόμενός περ.

112. —

L. 1. δακοῖσιν = ἐνέδραις, "ambush, snares." L. 5. ῥυμός, Ionic for ῥυθμός, the state or condition. These lines illustrate Quintilian's description of the style of Archilochus, "breves vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis atque nervorum." Two translations of them are subjoined:—

"Anime noster, anime iam nunc aestuans cura gravi,
fortis obdura, atque in hostes obvium pectus ferens
imminentes inter hastas pone securum pedem;
nec data nimium feroci, si datur, victeria;
nec, secus si quid occiderit, stratus in luctum face,
cum modo laetare felix, cum modo infelix dole,
qui, videns, quantique casus res agant mortalium."

Grotius.

"Mens mea! mens incompressis exercita curis!
surge age! et adversum infensis vigil obice pectus,
arma inter media, atque hastis hostilibus instans
incolumis. Ne tu, victrix, ostende triumphos;
victa, domi neu procumbas labefacta dolore;
at neque laeta nimis laetis, neque maesta sinistris
cognoscas, quo sit, revolvibilis ordine vita."

Wellesley.

— LXXIV.

L. 9. ἰγρὸν, a conjecture for λυγρὸν, which is metrically wrong. Cp. "Qui siccis oculis monstra natantia."—*Hor.* L. 14. τοῖς ἰδ' ἡδὺ ἦν. Bergk suggests τοῖσι δ' ἰλήειν, Schneidewin τοῖσιν ἀνδάν δ' ἦρος.

112. LXXV.

L. 15. Πάτερ Λυκάμεια. Lycambes had promised the hand of his daughter Neobule to Archilochus. On his breaking off the match, the virulence of the poet's satire, provoked by his disappointed love and revenge, drove

the whole family to self-destruction. Cp. Hor. Ep. vi. 13. "Qualis Lycambæ spretus infido gener." Cp. the Epigram on Archilochus (p. 340, No. cccxxvi.), which refers specially to this story.

L. 16. *παρήμερι* (acc. of *παράγω*), "perverted."

L. 17. *ἃς ἡρρίμισθα* (pl. pl. of *ἀραρίσκω*), "with which thou wert afore endowed."

L. 20. *γυραίους*. Cp. ἄλλ' ἧδε τροφὸς γυραῖα πρὸ θυρῶν. 113. LXXVI Eur. Hipp. 170.

L. 2. *βλάπτειν αἰδοῦς*, "to hinder from receiving respect." Cp. Hom. *βλάπτουσι κλειῦθου*. The root of the word is *λαβ*, to lay hold of. See Jebb on Ajax, 456. Müller says: "When the Spartans were on a campaign it was their custom, after the evening meal, when the paean had been sung in honour of the gods, to recite these elegies of Tyrtæus. They were, however, never sung on the march of the army and in the battle itself; for these a strain of another kind was composed by the same poet, viz., in the anapaestic marches." Of these *embateria*, as they were called, the following is a specimen:—

ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κούροι πατέρων πολιταῶν,
λαῖα μὲν ἴπυν προβάλισθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλετε
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζυᾶς,
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

Simonides made a new application of the Iambic, satirising whole classes of persons instead of individuals. In this poem he probably had in view the Hesiodic fable of Pandora. — LXX

L. 17. *καλλίων*. Cp. p. 118, l. 6, *βέλτερον*; p. 205, l. 10, *ἥδιον*. L. 18. *τὴν δέ*, sc. *ἡμέραν*, "but on another day," answering to *τὴν μὲν*, four lines above. Below *ἄπλητος* perhaps should be read.

L. 8. *ἄλλοιον* for *ἄλλοτ'* *ἄλλοιον*, an instance of Brachy- 116. —
ology. L. 10. *περιτρέψει*, "turns away from." L. 23. *τὴν δ'* *ἐκ μελίσσης*, sc. *θεῶς ἐποίησε*.

L. 11. *ἀρπαλία*, "alluring," *ἀρπάζω*. Cp. Hor. Ep. i. 117. LXXVI vi. 65:—

"Si Mimnermus uti censet sine amore iocisque
nil est lucundum, vivas in amore iocisque."

- PAGE No.
117. LXXVIII. In Mimnermus the effeminacy of the Ionians is strongly marked.—Compare the vain attempt of Dionysius of Phocæa to induce the Ionic crews to submit to training. Hdt., vi. 12.
- LXXIX. L. 21. πρὸς θεῶν, “by the will of the gods,” or “through their having thus formed us.”
L. 5. παραμύψεται for παραμύψεται, unless ἰσῶι be the true reading.
118. LXXX. These few lines are all that remain of an elegy of one hundred lines, the most remarkable of Solon’s poems. It was sung by him, after spreading a report that he was mad, under the assumed character of a herald returned from Salamis, at a time when it was penal even to bring forward a motion for the reconquest of the island from the Megarians, 604 B.C.
These lines wrought so powerfully upon the feelings of the Athenians, that they rescinded the prohibitory law, and decreed an expedition on the spot, by which the island was regained.
- L. 14. ‘Using song, the ornament of words, instead of simple speech to the people.’ L. 15. εἴην δὲ, i. e. “in case Salamis is not recovered, may I forfeit my native city, and be a denizen of the meanest island.” Phlegandros was one of the smaller Cyclades, Sicinos one of the Sporades. L. 18. τῶν Σαλαμιναφιστῶν, one of those cowards who surrendered Salamis.
119. LXXXI. L. 1. ἡμετέρᾳ δὲ πόλιν. Quoted by Demosthenes in the speech De Falsa Legatione, p. 422. L. 3. δέμῃ μὲν γὰρ. See Grote, Hist. Gr., ch. xi. vol. iii. p. 160.
- LXXXII. L. 17. χρησμὸν λέγοντας, “those who, having been driven from their home, spoke a foreign jargon, as obscure as an oracular response.” Schneidewin takes it differently, “qui necessitate coacti exsules plebecula mercede vaticinabantur.” L. 18. ὥς ἄν, as they would be likely to do, from wandering everywhere.
121. — L. 6. i. e. παράξας γάλα, ἐξίλη πιαρ, “the cream.”
- LXXXIV. L. 18. Observe the metre, the Choliambic or Scazon, the limping iambic invented by Hipponax, well adapted, as the metres of the Greeks, from their fine taste, always were, to the subject matter. This passage seems directed against the luxurious living of the Asiatic Greeks, a favourite object of Hipponax’s sarcasms.
122. —

- L. 18. *ῥυβδὸν* (*ῥοιβδίω*), "with a noise," i. e. greedily.
 L. 22. *τράγων*, after *ὥστε* *χρῆ* is a sense-construction. PAGE 122. NO LXXXIV.
 Meineke suggests *ὥστε* *χρῆ* (i. e. *χεῖρ(ς)*) *σκάπτειν, πίτρης*
μῆς κ.τ.λ. κόλλιχα, "a roll of coarse bread."

This epigram was a reply to a similar one of Democritus, directed against the Chians. He had also satirised the people of Miletus, of which town Phocylides was a native. Leria was one of the Sporades. Cp. the well-known parody of Porson:— 123. LXXXV.

"The Germans in Greek
 are sadly to seek:
 not five in four score
 but ninety-five more:
 all save only Hermann,
 and—Hermann's a German."

- L. 3. *πίτρα—στόμασιν*. Cp. "Volitare per ora viro-
 um." — LXXXVI.

L. 4. *ἀειράμινος*. Some prefer *ἀειρόμινος*, as the middle
 orist seems never to be used alone in the sense of
 "lifting yourself." But it is used with an ellipse of *ιστία*,
 and the metaphors of sailing and flying may be blended
 here. Cp. *remigio alarum*.

L. 13. *Κύρνη*. "All the complaints, warnings, and
 lessons having a political reference appear to be ad-
 dressed to a single young friend of the poet, Cynrus, the
 son of Polypas. Wherever other names occur, either
 the subject is quite different, or it is at least treated in a
 different manner." Cp. the poem addressed to Simonides
 No. lxxxviii.). The bitter animosity of Theognis comes
 out in most of these extracts, and shows itself in the
 political sense in which he uses the words *ἀγαθοί* and
κακοί for the nobles and the commons.

In reading Theognis, it must be remembered that
 the age in which he lived was a period of transition
 both in politics and literature. This is well brought
 out by Mr. Symonds, in his chapter on the Gnostic
 Poets. The Martial, and the Erotic periods have been
 represented, the first by Callinus and Tyrtaeus, the second
 by Mimnermus. The age in which the Gnostic poets
 flourished, of whom Theognis is the chief representative,
 was "a period of courts and tyrannies, of colonial pros-

AGE. No.

21. LXXXVI.

perity, of change and uncertainty in every department."

24. LXXXVIII.

In this passage the State is compared to a ship which is in the hands of unruly mariners. Müller thinks it was composed during a reign of terror, which checked the freedom of speech (*ταῦτά μοι ἡνίχθω*, p. 125, l. 3), and Bergk suspects that the whole passage is a separate poem, the work, not of Theognis, but of the Parian Evenus. The opening lines are somewhat obscure, and perhaps corrupt. According to the text, which is that of Bergk, the sense appears to be, "Had I wealth such as I used to be conscious that I had, I should not feel distressed when associating with the nobles. But as it is he (some one whom he will not mention) neglects me, though I know well (the state of things), and I am dumb, owing to my poverty, though I know better than many," &c. *παρέχεται* means "pass by" in the sense of neglecting. To take *χρήματα* as the subject of it, in the sense of "riches flee away from me," seems harsh. Schneidewin proposes *παρέρχοντ'*, and above reads *οἷα περ ἦδη | οὐκ ἄν ἀνιάμην*, "I should not be vexed as I am now."

L. 17. *ἔρδουσι*, the subject of this and the other plural verbs *ἰθέλουσι*, *ἴπασσαν*, *ἀτιμάζουσι* is the sailors. "They manage the ship;" as we say, "they act."

Symonds well compares the similar description in Plato, *Rep.* vi. 489.

25. LXXXIX.

L. 5. *Κήρινθος*. The Lelantian plain in Euboea, containing valuable copper mines, was the subject of constant strife between Chalcis and Eretria. Bergk (who does not consider this to be really an epigram of Theognis) understands an allusion to a war in the time not of Periander but of Cypselus, about 639 B.C., some time before Theognis.

— XCI.

L. 13. *ὄρνιθος*, the crane. Hesiod speaks of its warning the farmer of the season of tillage. Cp. too, p. 349, last line.

— —

L. 16. *ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροῦς*. "By a fresh partition of the Megarian territory, made by the democratic party, Theognis, who happened to be absent on a voyage, was deprived of the heritage of his ancestors." This seems to be alluded to in the last line. Welcker's conjecture *τῷ*

- ἀμνηστοῦς* is adopted in place of the ordinary reading *τῆς ἄλλης μνηστοῦς*. L. 17. *κύφωνα*, the bent yoke of the plough.
- L. 7. *ὅφρα ἔχῃ*, "so long as he has." This is the Epic use of *ὅφρα*, without *άν*. The corresponding Attic form would be *ἕως ἔχει*. 126. xcii.
- L. 14. *πάν ἀγαθῶν χαριζόμενος*, "giving freely of thy good things," a partitive genitive, as in Homer, *χαριζόμενη παριόντων*.
- L. 17. *ὦ ξεῖν*. — —
- "Dic, hospes, Spartae nos te hic vidisse iacentes,
dum sanctis patriae legibus obsequimur."—*Cicero*.
- "Tell the Spartans, passer by,
at their bidding here we lie."—*J. Riddell*.
- L. 1. *κά' ἱπῶν*. For a specimen of this, see the extract in p. 151, No. cxxix. 127. xciv.
- L. 3. *ἔξ οὗ τ' Εὐρώπην*. The reference is to Cimon's double victory at the Eurymedon, 466 B. C. — xcvi.
- The two first of these specimens of Alcaeus formed part of his Party-poems (*στασιωτικά* or *διχοστασιαστικά*), the third is a fragment of a drinking-song (*σκόλιον*). In these and the following passages the peculiarity of the system of accentuation in Aeolic Greek must be noticed. Retraction, or throwing back of the accent as far from the end of the word as the general rules of accentuation permit, is a characteristic of the Aeolic dialect, e.g. *λάμπρῃσιν*, l. 2. 128. xcviil.
- L. 1. *μαρμαίρει δέ*. An enthusiastic description of the poet's armoury, containing casque and crest, burnished greaves, woven corslet, bucklers, the broad sword (*σπάθη*), (meaning originally a flat wooden blade to strike home the threads in the loom) from Chalcis in Euboea,—the aproned belt and the short frock or tunic (*κύπαττις*). The chief dialectic forms are *κυνίαισι* for *-ταῖσι*, *καττᾶν=καθ' ὧν*, *νεύοισιν* and *κρύπτοισι* for *-ουσι*, *πασσάλοις=πασσάλους*, *παρ* for *παρά*. The word *ἄρκος*, defence, occurs nowhere else. The sense of the last line is "which we must bethink ourselves of, as now the work of war has begun."
- Composed probably when Myrsilus was about to set up a tyranny in Mytilene. The figure of a ship for the — xcix.

L. 10. *án* for *áná*, by apocope, as often in Aeolic, cp. *παρ* in the preceding passage. *μοχθεῦντες* for *μοχθούντις*, cf. *δινεῦντες*, p. 130, l. 3.

$\pi\epsilon\rho\text{---}\dot{\iota}\chi\mu$, explained by Mr. Merry as a tmesis for $[\dot{\iota}]\pi\epsilon\rho\text{---}\dot{\iota}\chi\mu$, "the bilge water is over the mast-step."

129. c. Cp. Horace, Od. i. 9, "Vides ut altā," etc. Notice the Aeolic forms *ὄραν* for *οὐραν*, *κάββαλλε* for *κατάβαλλε*, *κίρνας* for *κίρνας*, *γνόφαλλον* for *γνάφαλλον*, as *ὄνιασι* below in Sappho for *ἀνίστασι*.

— Cl. The sequence of trochees is to be noticed in the original Sapphic, as in the Alcaic stanza.

In this, the longest poem we have left us of "the tenth Muse," as Plato called Sappho, the principal Aeolisms are *δνίαισι* (cf. γινώσκειν, above) for *άνίαισι*, τῶνδε = τῶδε, αἴποτα = εἴποτε, κατέρωτα = καὶ ἐτέρωθε, αἰδός = αἰδός, from αἰδῶ for αἰδῆ, "voice," πᾶλιν = πάλιν, τῆλός, "afar," δηῦς = δὴ αὐτε, "again." Πειθῶ for Πειθῷ, accusative, μαῖς ἀγῆν = μάς ἀγειν, ἀδικήσι = ἀδικῆν, ἄλλα = ἄλλὰ, "yet" (not from ἄλλος), ἱμῆρεσι for ἱμῆρι. There are others more obvious, and some have been noticed on Alcaeus. L. 10. τίνα, κ.τ.λ., i. e. "whom now again do you wish Persuasion to bring under the spell of your love?" Persuasion is the *πάρθερος* of Aphrodite, and they had a temple in common at Athens near the Acropolis. The following translation of this difficult ode is as true to the original as it is beautiful.

Sede gemmanti, Iovis o propago,
quae sedes, aeterna, dolosque nectis,
ne precor, curis, era, taediisve,
                    corda domato.
Huc veni, si iam prius audiebas

**supplicis vocem, Venus, aureaque
patris auscultans procul huc ab aula
                vecta meabas
curribus iunctis: cito te ferebant
passeres pulchri, mediam per aethram
ut coruscabant ad opaca terrae
                limina pinnis.**

**Protinus ventum est: ibi tu refuso
os per immortale, beata, risu,
quid mali tandem paterer, rogabas,
curve vocassem:**

ipsa vaesano quid adesse vellem
maxime cordi: "cupis obstinatum
quem tui cogi sub amore? per quem
laedere. Sappho?

Num fugit? iamiam, fugiat, sequetur:
dona contemnit? dare perget ultro:
non amat? iamiam, vel amare nolis
rursus, amabit?"

Adveni iam nunc, et acerba nobis
solve curarum: rata cuncta sunt
quae cor exoptat rata: rursus a me
stare memento.—*H. A. J. Munro.*

We owe the preservation of this Ode to Longinus, who quotes it as an illustration of the amatory sublime, and of the choice of materials and how to combine them. "Such feelings in every variety do lovers display, but it is the adoption of the choicest among them, and the weaving them together, that produce the consummate beauty of this poem," ch. x. (Stebbing's Translation).

The following are the chief Aeolisms κῆνος for κῆϊνος 131.
(cp. ἀγην for ἀγιν, above)—ἰζάνει for ἰζάνει by φίλωνσις,
—φωνίσας γαλαίσας, gen. sing. for φωνούσης γαλαΐσης,
—εἰδόν, the υ representing φ, —βροχίως for
βραχίως, cp. ὀνίαισι, above (No. ci.), —εἶκει for ἦκει.
—ἰπαδῆδ— for ἰποδ—ἰππάτισσι for ὄμμασι, —ἰερῶς feminine
—τιθάνακη for τιθάναι, “inf. of τιθάναι, a new present
formed from the perfect,” Merry,—ὀλίγω— πιδεύς for
ὀλίγου ἐπιδεύς (cf. ἱΐδον, above). In his former edition
Bergk read ἐπιδεύην for ἐπιδεύειν (ἐπιδέω),—ἄλλα for ἡλή,
“distraught.”

PAGE No.
131. CII.

ὡς γὰρ εὗδον βροχίῳ, "Since I saw you, but for a little," unless it = "as soon as ever I saw you," the "simul te aspexi," of Catullus. With the following stanza cp. Tennyson's *Eleanore* :—

"A languid fire creeps,
Thro' my veins to all my frame,
Dissolvingly and slowly: soon
From thy rose-red lips my name
Floweth; and then, as in a swoon,
With dinning sound my ears are rife,
My tremulous tongue faltereth."

— CIII.

A specimen of the satirical power which Sappho possessed. ποτα for ποτί (cp. κατέρωτα, above).—πιδίχαις, Merry considers this πίδα to be connected with ποσι, so that this is not a form of μετίχω, though the sense is identical, βρόδων for ρόδων, the β = the ρ.

— CIV.

This passage appears, as in Catullus' imitation, "Vesper adest iuvenes," to have been composed for choral recitation, contrary to the regular character of the Aeolic School.—ὑσδω = ὕζω.

133. CVI.

L. 3. βάσκανος, "envious," "malignant." The root is φα, akin to it are the Sanskrit bhāsh, "to say." φημί, fari, fascinare, Corssen (Curtius, however, denies that bh can become b).

L. 5. ἰφ' αἵς ἄγεν (i. e. ἄγειν), κ.τ.λ. According to this reading of Bergk's, which is a conjectural restoration of a corrupt passage, the sense is "Her father-in-law (κηδεστής) lit the funeral pyre with the same torches with which Hymen was fain to conduct her (ἄγεν for ἄγειν) forth in marriage." The Ode to Rome once attributed to Erinna, will be found in p. 343.

— CVII.

Symonds remarks on the vein of levity which pervades the fragments of Anacreon, by his birthplace Teos, an Ionian, and which distinguishes him from the rest of the Aeolian poets. Σφαίρη προκαλεῖται, "Again golden-haired Eros strikes me with purple ball and challenges me to play with a maiden with brodered sandals." δῆνυτε = δὴ αὐτε, as above, p. 130, l. 7. γῆν ποικιλοσαμβάλω = νεάνι (for νεάνιδι) ποικιλοσανθάλω.

134. CVIII.

L. 4. ἀνασταλύζω, 'I weep.' This word, which occurs

nowhere else, is said to be a strengthened form of *σταλύζω* (*στάλυξ* = *σταλαγμός*, "a drop").

Πῶλε, κ.τ.λ. "Thracian filly, why do you look at me askance, and avoid me without pity, and think I have no skill in my art?" L. 12. *δεξιόν*, κ.τ.λ. "for you have no dexterous rider to lead you by the rein." Cp. Hor. Odes, iii. 11, 9, "Quae, velut latis equa trima campis, Ludit exultim, metuitque tangi."

στροφάλιγγι μάχης. Cp. p. 87, l. 18.

PAGE No

— CIX

— CX

BOOK III.

THIS division synchronizes very nearly with the lives of Stesichorus, Simonides, and Pindar. Each of these poets lived upwards of eighty years; their respective dates being B.C. 643-556, 556-468, 522-439, and the first of them prepared the way for the more elaborate and brilliant performances of the last. We are thus carried on to the close of the earliest of the three periods into which Müller distributes the literature of Greece. As yet it was *national*, flourishing as much on the shores of Asia Minor, of Magna Graecia, and of Sicily, as in the mother country. The birth-places of the writers of the time indicate this, e.g. Alcman of Sardis, Stesichorus of Himera, Ibycus of Rhegium. Some of these were celebrated rather as musicians than as poets. Music had always found a home at Sparta from the order and method prescribed by the Lyncurgen drill, and the art was greatly developed there first by the Lesbian Terpander, and afterwards by Alcman, a Lydian slave. It is not necessary to detail the stages through which lyric poetry advanced from the simple repetition of one or two lines to the perfection of melody. The combination of song and dance led to the structure of strophe and antistrophe, which were next relieved by the epode, differing in measure, and affording, while it was being sung, a rest to the chorus. The author of this last innovation was Stesichorus. Thus, in its form, and in the fact of not being recited by a single person, in its greater connection with public affairs, and particularly with the religious festivals, Choral Poetry, besides the difference

AGR No.

of dialect, is distinguishable from the previous Aeolic school. The next improvement to be noticed,—important as containing the germ of the Attic Tragedy—is the Dithyramb, which was perfected at this time by Arion. A good specimen of it is afforded by the Pindaric fragment in p. 149. This was the age when the office of Chorodidasculus became a regular profession, as it was that of Stesichorus and Simonides, the former of whom assumed in consequence the name of *leader of choruses*, in place of his real name, Tisias. Of all his various works only about fifty lines are extant. Lyric poetry, in its later and more polished form, is represented by the minstrels who were entertained at the courts of princes, Ibycus at that of Polycrates, Simonides and his nephew Bacchylides by the Sicilian rulers. "Pindar maintained a more independent attitude towards the great men whose praises he celebrated, and did not shrink from giving them wholesome advice in a manly spirit. His superiority to his Cean rivals consists not so much in beauties of detail, in which they were sometimes his equals, as in his moral grandeur and in the sublime dignity of his thoughts." "He sung because his mind was full; they filled their minds that they might sing."—See Müller, ch. xiv. xv.; Symonds, ch. v. vi.

135. CXI. L. 2. βάλε, "*utinam*;" so ἄβαλε for ἃ βάλε. "O that!" Call. Fr. 455. ἀλιπόρφυρος, see on p. 77, l. 15.

— CXII. Mure remarks on the vivid manner in which the description shadows forth the scenery of the vale of Lacedaemon, from the peaks of Taygetus down to the dark blue sea which washes the base of the mountains. For a similar description, see Ap. Rhod., p. 324, No. ccc.

136. CXIII. L. 1. δίπας. The idea of the golden bowl, in which the sun floated back from west to east during the night, is common to other early poets, e.g. Mimnermus and the old epic poet Pisander. These lines formed part of the Geryonia, whence the mention in the last line, of Hercules, who goes after the oxen of Geryon. Of the Palinode of Stesichorus only the three opening lines remain:—

οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος
οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις
οὐδ' ἴκεο περγαμα Τροίας.

This is the sole fragment we possess which claims to be the work of Arion. It is quoted by Ælian (200 A.D.) as his, but Bergk thinks it is not earlier than the time of Euripides, one reason being the intermixture in it of the Attic and Doric dialects. L. 9. ἀλιπόρφυρον. See above on p. 77, l. 15. PAGE 136. Νι cxi

On the story of the death of Ibycus, see the Epigram in p. 340 (No. cxxxvii.). The general sense is, "In spring all things flourish, but at no season does Eros remove the tempest from my heart." Κυδάναιι μηλίδες, the quince; ἀρδόμεναι ῥοάν, watered from, as Σιμόεντος ἄρδεσθαι, Hdt. v. 12; οἰανθίς, another form of οἰάνθη, the vine-tendril, p. 193, l. 9. θαλίθοισι=θαλίθουσι. The reading of the last part is doubtful; ἀθαμβής . . . παιδόθεν φυλάσσει, "keeps fearless guard over me from my youth." Another reading is ἀτίμβησι κραταιᾷς πιδόθεν σπλάσσω, "stirs up my heart from the bottom." — cxi

Observe the grace and skill with which a single thought is developed, and the many lights under which it is presented. 139. cxvi

L. 4. οὔτ' εὐρύς, κ.τ.λ.

"Quod non imber edax, non Aquilo impotens
possit diruere, aut innumerabilis
annorum series et fuga temporum."

Hor., Od. III. xxx. 3.

L. 6. σπηῖς, strictly an enclosure sacred to a hero (as γαός was to a god), and therefore strictly appropriate here.

L. 10. ὄτ'ι λάρνακι. This beautiful poem probably formed part of one of the Dirges (θρῆνοι) for which Simonides was so celebrated. Cp. "Maestius lacrimis Simo- nideis."—*Catullus*. — cxvi

Almost every word has been disputed. The opening sentences present a difficulty. What sense is to be given to ἤριπς, and what answers to ὄτ'ι? "When the blustering wind and the troubled sea dashed her (Danae) down in terror in the curiously-wrought chest (or ark), then with cheeks bathed in tears, she cast her arms," etc. . . . οὔτ'ι (some read οὐκ), followed by τ', thus forms the apodosis, if ἤριπς can be taken transitively. A passage in Hdt. ix. 70 is quoted in support of this use, but the reading there is ἤριπον. It does, however, seem best to take

108. No.
10. CXLVII.

ἤριπε as exceptionally active in this place. If, on the other hand, ἤριπε be neuter, "she swooned in fear," a finite verb, ἦν, must be supplied after πίων and κινθίσσα. Cp. Pindar, p. 141, l. 4, εἰ δὲ νιν ἔχων τις, οἶδε τὸ μῖλλον, where the participle seems to stand for the finite verb. L. 15. σύ δ' ἄωτις, κ.τ.λ. "But thou art breathing and slumbering quietly" (breathing forth sleep from thy quiet bosom). ἄωτις is not used without ὕπνῳ in Homer for "to sleep;" but cp. νύκτα μιν ἀέσαμεν, "we rested," *Od.* iii, 151, and Merry's note, and Virgil's "proflabat pectore somnum." σύ δ' αὖτ' ἐς γα λάθην ὠδῷ ταβείς has been suggested, "hushed to oblivion by my song." νυκτι ἀλαμπειῖ is Bergk's reading for νυκτιλαμπειῖ. Simonides frequently admits the hiatus. δνόφῳ σταλείς, wrapped in, or sheltered in gloom. But σταλείς is doubtful. Bergk mentions four other conjectures, of which ταβείς seems the best. L. 4. εἰ δέ τοι, κ.τ.λ. "But if this terror were terrible to thee (i.e. if you knew what peril you were in), then wouldst thou haply lend thine infant ear to my words (to be calmed by me)." καί in the apodosis, as in *Il.* v. 597, εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γι θεῶν γίνεω ὦδ' αἰδηλός | καί κιν δὴ πάλαι ἦσθα. In the last line it is doubtful whether we should read τεκνόφῳ δίκαν (or δίκας, or δίκας), "for my child's sake," or νόσφιν δίκας, taken with the previous words, "If I utter too bold a prayer, going beyond what is right."

39. —
CXVIII.

L. 13. γύν δέ μιν, κ.τ.λ., perhaps γύν γε μᾶν θεῶν χῶρην ἀγνὴν ἀμφέπει, i. e. "Her proper dwelling-place is inaccessible, but now she frequents the abodes of the gods, she is to be won by piety." Cp. with the general sentiment

τῆς δ' ἀρετῆς ἰδεῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι μακρὸς δὲ καὶ ὄρβιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπὶν δ' εἰς ἀκρόν ἵκηται,
ῥηιδίῃ δὲ ἐπειτα πέλει, χαλεπὴ περιέουσα.

Hesiod, Works and Days, 287.

Some hold this and the following passage to have been Skolia.

— CXIX.

L. 18. ἀνάγκα . . . θυμόν, "a compulsion born of the wine cup (or belonging to it) rushes forth and warms the soul." It seems best to join κελίκων with ἀνάγκα rather than with σινομένα. θάλπησι, from θάλπημι, a poetic

form of *θάλλω*. The Lyric poets generally are very partial to these older forms in *μι*. Cp. *ἀσυνέτημι*, p. 128, *ὄρημι*, p. 131, l. 7. *διαιδύσσει* glances rapidly through (like fire), agitates the heart.

L. 2. *ἀνδράσι δέ, κ.τ.λ.*, "And wafts the thoughts of men on the loftiest flights." 140 —

L. 3. *κρήδεμνα*, "the embattled walls," as *στιφάνωμα πύργων*, Antig. 122.

L. 5. *μαρμαίρουσιν* = *μαρμαίρουσι*. L. 8. *ὧς, κ.τ.λ.*, "To such heights soars the spirit of the drinker." For the general sentiment of the Ode cp. Hor. Od. iii. 21. 13—17—

"Tu lene tormentum ingenio admoves
plerumque duro.
Tu spem reducis mentibus anxiiis
viresque: et addis cornua pauperi,
post te neque iratos trementi
regum apices, neque militum arma."

and Dryden's Ode for St. Cecilia's Day, l. 66, sq.

L. 12. *μῆρα*, a rarer Homeric plural for *μηρία*, the thigh bones, not plural of *μηρός*, as shewn by the accent and sense. — CXX.

Pindar has been consoling Thero for the vicissitudes which his family had undergone. This magnificent passage should be contrasted with the Homeric description of Elysium (*ἀλλὰ σ' ἔς Ἥλύσιον, κ.τ.λ.*, No. XXXIV.), which is much more faint and negative. 141. CXXI

Of these extracts from the *Epinikia*, the first, from the 2nd Olympic, is in the Aeolian rhythm, which exhibits stronger personal feeling than is found in the more stately Doric Odes, of which the 1st and 4th Pythian Odes afford specimens. The "soft Lydian airs" were less seldom employed by Pindar. In No. CXXII, p. 142, there is a mixture of the Dorian and Lydian rhythms.

L. 2. *φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν*, "gives a vantage ground for attaining varied aims." *ἀγροτίξαν*, "that hunts after," "eagerly pursues them." A rare metaphorical use of the word, which generally denotes *Artemis*.

L. 4. *εἰ δὲ—οἶδε*. Supply *οἶδεν* in the first clause; unless *ἔχων* is taken from the finite verb, cp. above, on p. 138, l. 11, and below, p. 167, l. 20. L. 5. *ἀπάλαμνος*, "perhaps for *ἀπαλαμνός*," Curtius, "reckless,

- Paley No.
- "guilty" (originally "helpless," "good for nought").
L. 10. ἀποσιτιστον, "less toilsome," an irregular comparative.
141. CXXI. L. 13. κινᾶν παρὰ δίαίταν, "for (literally, all along of) scant subsistence." But Madvig's conjecture, κείναν, "in that life," is preferable. L. 15. ἐκχίσοντι, i. e. ἐγχεύουσι.
- — L. 18. Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν, i. e. "the path which Zeus takes when he visits his dethroned father Cronos (now reconciled with him and become the ruler of the departed spirits in bliss), in order to advise with him on the destiny of mankind."—*Müller*. L. 19. ἰᾶσθαι = ἡσθαι.
142. — L. 16. γαρεύειτον. The dual probably refers to Simonides and Bacchylides.
144. CXXIII. L. 9. εὐδι δ' ἀπὸ σκάπτῳ, κ.τ.λ. Cp. Gray, Progress of Poesy, l. 20 and M. Arnold, The Harp Player on Aetna.
- CXXII. L. 2. μετάλλασιν, either "asked where he was" in the darkness of the night" (Paley), or "addressed him." The root is perhaps the same as that of ἰάλλω, "to send."—*Curtius*, 661.
- L. 3. πάγκοινον χώραν, Olympia, where the Iamidæ exercised their priestly office.
- CXXIII. L. 7. "While thy chords ring out their preludes and guide the dancers' way."—*Morice*. ἐλελίζομένα, "quivering." L. 12. ὑγρόν, "supple," or "rippling."
- L. 15. κῆλα, "the shafts of music." The root of the word is seen in the Latin *-cellere*, "to strike." ἀμφί, *per*. This causal use of ἀμφί is common in Pindar, cp. ἡμᾶ ἀμφὶ μαχανᾶ, *per meam artem*.
145. — L. 8. Αἶτνα. This eruption, described also in Aesch. Prom. Vinct. 368, happened in 479 B.C.
146. CXXIV. L. 1. καίρῳ, "if you speak with due moderation, using seasoned words of praise." L. 8. ἀμφοτέρω, "both of right and wrong, truth and falsehood."
147. — L. 1. ὑπερέφαι. Cp. Hor. Od. iii. 2. 26, "Vetabo . . . sub ilisdem sit trabibus."
- CXXV. L. 6. κεχλάδοντα ἥβα, "joying in," or "in the manly pride of youth." From an assumed pres. χλάδω. Similar forms are κεκλήγοντες, and πεφρίοντες, four lines below, from φρίσσω. The root χλαδ- denotes swelling, but is not to be connected with either *glad*, or *laetus*.—*Curtius*, 196.
- — L. 13. πίσσοντα αἰῶνα (cp. γῆρας ἀνώνυμον ἔπει),

"leading a sodden life of ease," "to chew eld's cud."—F. D. M. ἐπὶ καὶ θανάτῳ, "even on terms of death."

L. 15. ἄστος, κ.τ.λ., "So to Iolcos came that flower of crews; whom Jason with approval high reviews."—

F. D. M. L. 1. On λίζατο, cp. note on p. 52, l. 13. L. 11. ἀμπαὼν ἴστασαν, "breathed again," after the omen, "took courage." L. 13. ἐνίπτω, apparently

meaning no more than "telling them of," "speaking hope to them." If so, by Pindar's time the word must have become confused with the Homeric ἐνέπω, with which it really has no connection. ἐνίπτω is a by-form of ἐνίσσω = "to chide," rt. ἵπ-, ἐνέπω, from rt. σιπ-, "to say," ἐνόπη, "a cry" from rt. ριπ-, "to call" or "say."—See Curtius, 632.

L. 14. εἰςεσία ὃ ὑπὶχώρησι, "the oarage sped on," "the rowing went on stroke after stroke."—L. and S. Perhaps the ship is regarded as beheld from the land receding from view.

L. 15. σκίμψατο, "had set down," rt. σκιπ-, σκιμπ-, a weaker form of σκαπ-, whence σκήπτω, σκῆπτρον, *scipio*.

—Curtius, 108. L. 17. ἀμειβόμενοι, "shifting their feet."

L. 18. ὀρθάς—γάς, "marking out with a line straight furrows, he drove them on, and a fathom's length he clove the back of the loamy soil."

L. 4. ἰόλει (imperf.), "the fire did not make him shrink, or check him." ἰόλητο (pl. pf.) occurs (e.g. p. 313, l. 12) in later writers. These words are to be referred to ἰλῶ (rt. ρελ), the primary notion being that of pressing in, restraining. See Curtius, 660. ἰόλει is Boeckh's reading for ἀιόλλει in the MSS.

"This dithyramb was designed for the vernal Dionysia at Athens, and seems to breathe the perfumes and smile with the brightness of spring." ἰδετ' ἐν χορῶν, i.e. look on. ἐν is not the preposition ἐν, ἐν, but the Aeolic form of εἰς, which occurs in Boeotian inscriptions. εἰς was originally ἐνς.

L. 3. φοινικῶσαν, a conjecture for the old reading φοίνικος ἔρνος. For ἑανός, see on p. 13, l. 14. L. 5. ἀχιῖ σ' ὀμφαί. Schema Pindaricum. In Attic its use is almost confined to εἰμί and its compounds, standing at the beginning of a sentence. Cp. ἐνῶν δ' ὑφάνται γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί. Eur. Ion. 1146. See Clyde, 85 a.

148. CXX

149. —

— CXX

150. --

- κ Νσ. L. 10 πολύσκοπε. Cp. "the searching eye of heaven."
 λ. CKXV. — *Shakespeare*. L. 12. ἔθικας, κ.τ.λ., "broughtest to nought but just now the strength of men." ποταίνιον adverbial. L. 15. νεώτερον ἢ πάρος, a euphemism for κακόν. The date of the eclipse referred to has been fixed at April 30, B.C. 463. L. 5. ὀλοφύρομαι, κ.τ.λ. Cp. "Quod omnibus necesse est, idne miserum esse uni potest?" Cic. Tusc. Disp. i. 119.
- λ. CKXVIII. See p. 141, l. 9, and with τοῖ μέν, κ.τ.λ. cp. Virg. Aen. vi. 642. "Pars in gramineis exercent membra palaestris," etc.
- λ. CKXIX. This invective is interesting, as illustrating the hatred inspired among the insular allies by Themistocles' venality. Timocreon wrote it when smarting under the disappointment of not being recalled from exile by Themistocles, who betrayed his friend for a bribe.
- L. 15. ἐγὼ δέ, "why then I." δέ in apodosis.
2. — L. 2. ἔνα λῶστον, an intensified superlative. Cp. p. 181, l. 9. L. 8. ὑπόπλιως, "filling himself in an underhand way with bribes."
- L. 9. Ἴσθμοῖ δέ, κ.τ.λ. It would seem that Themistocles had on some occasion provided for the accommodation of visitors to the Isthmian festival in a sordid way (γλοιῶς). Müller remarks of Timocreon that, "powerful both as an athlete and a poet, he transferred the pugnacity of the Palaestra to poetry." He was also the author of the following *Skolion*. This latter term is not applied to all drinking songs, but only to those sung by particular guests to whom the lyre or a sprig of myrtle was handed. Of the two derivations of the word, (1) from the irregularities allowed in a performance of this kind, (2) from the irregular course in which the song went round the table, the latter is generally accepted. Müller, however, adopts the former.
3. CKX' II. For the historical delusion on which this famous song was founded, Hippias having remained despot four years after Hipparchus, see Grote, vol. iv. pp. 153, 154.
- λ. CKXXIV. L. 19. ἀπυρον. New, not hurt by the fire.
- λ. CKXXV. L. 1. ἔστι μοι, κ.τ.λ.

" My wealth's a burly spear and brand,
 and a right good shield of hides untann'd
 which on my arm I buckle:

With these I plough, I reap, I sow,
 with these I make the sweet vintage flow,
 and all around me truckle.
 But your wights that take no pride to wield
 a massy spear and a well-made shield,
 nor joy to draw the sword:
 Oh, I bring those heartless, hapless drones,
 down in a trice on their marrow bones
 to call me King and Lord."—*T. Campbell.*

L. 5. *μυοίας*. By this name the Cretan serfs were known. 355. CXXXV.

L. 11. *ἄλει, κ.τ.λ.* This ditty is generally understood in a political sense, referring to Pittacus' cruelty. Plutarch, however, and Diogenes Laertius took it in the literal sense of his having worked at the hand-mill. — CXXXVI.

The accentuation of *ἄλει* for *ἄλει'* is accounted for by the Aeolic dialect, which throws the accent back as far as possible. *οἱ Αἰολεῖς βαρυντικοί*. See Chandler, 28,—and above on p. 128. No. xcvi.

A Rhodian mendicant song sung on the arrival of Spring. Hence the dialect is Doric. A similar Lay of the Swallow is still sung by the modern Greeks at the same season. The Lay of the Fieldfares (*ἐπιτίχλιδες*), the Lay of the Woolwreath (*ἐρεσιώνη*), and the *κορωνίσματα*, (songs of strollers who went about with a crow), were probably of the same character. — CXXXVII.

BOOK IV.

It has often been remarked that great crises of history are most favourable to poetry. Athens, after having passed through the ordeal of the Persian war, presents a signal instance of this truth. The ascendancy in Literature and Art, which she attained simultaneously with her political hegemony, is the great fact which marks the earlier part of the Vth century B.C. It is briefly described by Pericles in his Funeral Orations, when he calls her "the School of Hellas" (*τῆς Ἑλλάδος πύδισον*). In the place however of that variety of styles which has hitherto been cultivated by the different members of the race, Poetry now finds its crown and consum-

PAGE No.

mation in the Drama, the most suitable mirror of the spirit of the age. While other forms of composition fell into abeyance, the development of Tragedy and Comedy during the period immediately succeeding the Persian war is certainly unparalleled. The abundance of plays represented, and the fact that some of the finest which we possess, such as the Oedipus Tyrannus and the Medea, failed to gain the first prize, cannot but impress us with the highest idea of the genius that could produce and of the critical acumen among the mass of Athenians that could appreciate these masterpieces of creative intellect. On the origin of the Greek drama, and the important influence which it exerted upon rhetoric, dialectics, and ethical philosophy, see Müller, vol. i. ch. xx-xxvi.; Grote's Greece, vol. viii. ch. lxvii.; Theatre of the Greeks, Part i. ch. i-v.; and for a comparison of Ancient and Modern Tragedy, Symond's Greek Poets, ch. ix.

159. CXXXIX.

L. 20. ἡ τοῦδε τύχη. Madvig conjectures εὐχή, Prometheus's prayer above. The Medicean MS. has εὐτυχῆ.

160. —

L. 3. παρέσυρας; "this proposal you villainously made," or, "put in by a side-stroke."

L. 20. βρυχία, "subterranean," here of the underground rumblings of an earthquake. In the next page, l. 15, it has the sense of "under the sea," rt. βρεχ.

L. 22. κείν, as ὅφιν. Cp. ὁρῶ κόνιν ἀναυδον ἀγγελοσ στρατοῦ. But in Homer, κόνιν αἰθαλόεσσας.

161. CXL.

L. 13. ἐπέφλεγε. Cp. "Martem accendere cantu," and above, p. 140, last line.

This description of the battle of Salamis, in which, as well as in those of Marathon, Artemisium, and Plataea, Aeschylus took part, is, it has been remarked, the earliest extant specimen of Greek history.

162. —

L. 10. αὐτοὶ δέ. "Then began they with mutual shocks to crush the entire side bank of oars, striking (each against the other) with beaks of bronze," or, as Paley takes it, dashing against (παίοντα=ἐγκρουσθίντα) the brass-beaked prows. In either case παίοντα agrees with στόλων. The δέ takes up the apodosis, unless αὐτοὶ θ' ὑφ' αὐτῶν (both by themselves)—Ἑλληνικαὶ τε νῆες, and also the Greek ships) be read with Blomfield, who also prefers (nine lines below) αἰ to the epic form τοι, which is very rare in Tragedy.

- L. 7. πάντα τὰνταῖα θιῶν, "all the disasters sent us by the gods." But Madvig reads ἐν ὀμμασὶν τ' ἀνταῖα, κ.τ.λ., "versanturque ante oculos adversa deorum consilia."
- L. 19. θαλλούσης βίον, "that evermore keeps its fresh life in foliage."—*Plumptre*. So δίδουσι ἔθαλλε χῶρος (Pindar), and ποίην λιμῶνες θαλίθουσι (Theocritus).
- L. 3. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος. Cp. Hor. Od. iii. 2, 29:—"Saepe Diespiter neglectus incestum addidit integro."
- L. 19. τὴν μακρὰν πόλιν: "the far-off city" is Hades, opposed, as Paley says, to the short expedition from Argos to Thebes.
- L. 9. ἀναξ δέ. The apodosis to ἐπεὶ δέ is marked by this δέ. As in the next page, L. 7, ἔτλα δ' οὖν answers to ἐπεὶ δέ (though Paley there prefers the special sense of δ' οὖν, "to say no more of the causes," "however that be"). Cp., too, p. 151, last line, p. 162, l. 10.
- L. 1. ἀνάγκας ἰδυ λίπαδον, i.e. he yielded himself to the first impulse of sin, and so subjected himself to a series of retributive punishments.
- L. 7. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι.

PAOR No.
163. CXLJ.

164. CXLII.

165. CXLIII.

166. —

" Ergo immerentem sustinuit pater
mactare natam; classibus ut via
felix, et ultrici daretur
materies animusque bello.
Nec profuerunt tam miserae preces;
nec vox, parentem nomine patrio
donare princeps; nec iuventae
gratia, virgineumque robur.
Sed, apprecatus rite Deos, pater
iussit ministros, quum super impium
altare circumfusa vestes
prociderit velut agna virgo,
raptim expeditis tollere brachiis,
et ne supremâ quid voveat mali
linguâ, lupatorum silenti
aere gravem cohibere vocem.
Illa inquinatam fudit humi croco
pallam, et ministris inciens simul
ictus ocellorum, videtur
velle loqui miseranda, tanquam

picta in tabellis :—Saepe etenim patris
aulâ frequenti dulce dabat melos :
Bacchoque ter pleno beatum
virgineo celebrabat ore.”—*E. B.*

167. CXLIV.

L. 11. *πάρεστι σῶγ' ἄτιμος, κ.τ.λ.* The MSS. have *πάρεστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοδογος ἄδιστος ἀφιμένων ἰδῶν*, where *σιγᾶς* is said to be for *σιγᾶς'*, Doric for *σιγῶσα*. Does the passage refer to Menelaus standing alone, deserted, in his palace, or to the vision of Helen? The chief objections to the above reading are, 1. metrical; 2. grammatical, *ἄδιστος* being used of Helen (however the last words are to be taken), though other irregularities of gender are found in Aeschylus, e.g. *δρόσοι τιθέντες*, Ag. 545; 3. doubts as to the appropriateness of the reference to Helen. This, of course, is a question of taste. Assuming that the speech of the minstrel prophets extends to *ἵππου κελεύθους*, it would seem less likely that in almost their first words they should describe the spectre of Helen seeming to stand by her husband, than that, after first lamenting Menelaus in his solitude, they should then go on to speak of the unsatisfying grace of the statues.

Paley renders the passage according to his text, which is followed, “He stands by in silence, dishonoured, but not reproaching, perceiving, with deepest pain, that she has left him.” In his last Translation, 1871, he confines the words of the prophets to the two lines, *ἰώ—φιλάνοις*.

L. 20. *εὔτ' ἂν ἔσθλα τις δοκῶν ὄρᾶν*. After *ὄρᾶν* supply *ὄρᾶ*.—*Hermann*. See a similar instance of the participle for finite verb, p. 141, l. 4, and the note. Construe *μάταια* with *βέβαια*.

168. —

L. 9. *οὗς μὲν γάρ, κ.τ.λ.* How deep the pathos of these lines, and how true the feeling that underlies them for all men and all ages, is well pointed out by Symonds, *Greek Poets*, Second Series, p. 205. L. 15. *βαρύ—εὐθέτω*. Aeschylus, when contrasting a physical with a moral effect, often uses words apparently contradictory. Cp. *βροτῶν ἄλαι*, “When the fleet is weather-bound at Aulis,” and *πυλὺχαστον τάφον—εὐφώρητον*. Cp. 323. With the last line of this extract, cp. “Two handfuls of white dust, shut in an urn of brass.”—*Tennyson*.

- L. 20. ξυνώμοσαν. Paley compares, "Water with fire in ruin reconciled."—*Milton, Par. Reg.* iv. 412. "Sunt duo discordes, ignis et unda, dei."—*Ov., Fast.* So, too, "The seas and winds, old wranglers, took a truce, and did him service."—*Troilus and Cressida.*
- L. 10. ἰδὼ δ', ἐκδύων. The verb is omitted, as she fancies the actual presence of the god before her.—*Paley.*
- L. 24. θειγκάσων, "to crown this ruin," "to build up the topmost cornice-stone of guilt."
- L. 8. ἃ δ' ἔμωαὶ γυναῖκες, κ.τ.λ. 171. CXLVII.
- ' Or. Maidens, they are upon me, Gorgon-shapes, folded in sable amice, and entwined with clustering snakes. I can abide no more.
- Ch. What thoughts, oh faithfullest of sons to sire, distract thee? hold: let fear subdue thee not.
- Or. There are no fancies in these plagues for me, These are a mother's dogs of wrath set on.
- Ch. Fresh blood upon thine hands is reeking still: from this doth trouble fall upon thy mind.
- Or. Oh Lord Apollo, here they gather thick, and from their eyes drop blood abominable.
- Ch. Yet are there cleansings. Loxias with a touch will set thee free from these calamities.
- Or. You see them not; I see them face to face; I am pursued; I can abide no more."—*W. J.*
- In the above, Blomfield's reading, εἰσὶν καθαρμοί, is followed instead of Hermann's, εἰς σοι καθαρμοίς. Observe in the same line the nom. pendens.
- L. 1. τί ὧν; the only other cases of hiatus admitted 172. CXLVIII.
- in Tragedy are τί εἰπας; τί ἔστι; εὖ οἶδα, and εὖ ἴσθι.
- L. 2. ὅποια, κ.τ.λ. "Whatever tends towards unalloyed victory, with no dishonour such as would attend civil war."
- Cp. "bella—nullos habitura triumphos."—*Lucan*, i. 12.
- L. 9. ἐκφορτίεα, "mayest thou rather root them out." A metaphor from gardening, as in the next line.
- L. 13. ἀρμύρων, in Homer ἀρμήφατος—"slain in war." In Aeschylus, "slaying in war," i.e. warlike. For other changes in the meaning of Epic words in Tragedy, cp. note on p. 84, l. 18. Madvig would read ἀφέξομαι, making the genitive depend on it inst: ad of on ἀστυνικόν, with which Paley joins it. The sentence would thus

- PAGE NO.
- run much better. For $\mu\eta\ \o\upsilon$ cp. p. 187, l. 3, p. 189, l. 1. On this, and on the idiom in the next line, $\tau\eta\mu\acute{\alpha}\nu\ \acute{\alpha}\pi\acute{\iota}\nu\delta\upsilon\lambda\omicron\nu\ \epsilon\lambda\gamma\alpha\iota$, see Clyde, 48, 4, 63, 2.
172. CLXIX. L. 17. $\epsilon\upsilon\acute{\nu}\alpha\epsilon\nu\tau\omicron\varsigma$, "fair-flowing;" $\epsilon\upsilon\acute{\nu}\alpha\omicron\nu\tau\omicron\varsigma$, Herma as if from a form $\epsilon\upsilon\acute{\nu}\alpha\omega\nu$, like $\acute{\alpha}\epsilon\nu\acute{\alpha}\omega\nu$, another for $\acute{\alpha}\epsilon\gamma\alpha\omicron\varsigma$.
173. CL. L. 4. $\delta\ \delta'\ \epsilon\upsilon\delta\alpha\tau\acute{\iota}\tau\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\varsigma$. Stallbaum suggests this was the original reading. The words are qu in the oblique narration, in Plato, Rep. ii. 383 B, $\tau\epsilon\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \epsilon\acute{\alpha}\varsigma$. The passage is one of those object by the Platonic Socrates on the ground of its in dangerous notions respecting the gods. Apollo, a nuptials of Thetis, is foretelling her happiness in children. $\epsilon\upsilon\delta\alpha\tau\acute{\iota}\tau\alpha\iota$, literally to divide, then to on in detail, whether for good (as here) or for $\mu\alpha\kappa\rho\alpha\iota\omega\nu\alpha\varsigma\ \beta\iota\omicron\nu$, in respect of their life. $\beta\iota\omicron\nu\varsigma$ i reading in Plato.
174. CLJ. L. 24. $\mu\eta\tau\epsilon\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\nu\ \epsilon\iota\mu\acute{\omicron}\varsigma$. This reading avoid difficulty of the ordinary reading, $\mu\eta\theta'\ \delta'\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\nu\ \epsilon\iota\mu\acute{\omicron}\varsigma$ the position of the article. Here it is proposed to $\epsilon\iota\mu\acute{\omicron}\varsigma$, as in the similar passage in the Hippolytus. Jebb's note.
175. CLII. L. 14. $\gamma\alpha\iota\alpha\varsigma$, partitive, $\epsilon\iota\theta\alpha\ \mu\acute{\eta}\ \tau\iota\varsigma$, indefinite, n any particular place, and therefore $\mu\acute{\eta}$. Cp. p. l. 13, and Clyde, 48.
- L. 24. $\kappa\alpha\iota\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \tau\acute{\alpha}\ \delta\epsilon\iota\nu\acute{\alpha}$, κ.τ.λ. Cp. Shakespeare, heavens themselves, the planets, and this centre of degree, priority and place." And below, p. 214, l.
177. CLIII. L. 6. $\acute{\alpha}\tau\rho\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, originally a spindle, connect Curtius (633) with the root $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi$, whence torqueo, the α probably coming from $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}$. In its later of arrow, it seems to have been a specially Lac word.
- L. 6. $\alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu$, κ.τ.λ. On this frequentative $\acute{\alpha}\nu$, to denote the recurrence of a state, cp. Madvig and for another instance of it, p. 235, l. 5.
180. CLVI. L. 2. $\chi\alpha\acute{\iota}\rho'\ \acute{\omega}\ \mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\theta\rho\omicron\nu$, κ.τ.λ.

"Farewell! my grot, my shelt'ring cell,
Nymphs of the watery meads, farewell!
And jutting crag and headland steep,
and lusty clamour of the deep.

Full oft in darkling cave my head
 by drifting rains was buffeted.
 Full oft yon mountain's hollow tone
 echoed my melancholy moan.
 But now (what Hope dared never dream)
 from fount and wolf-frequented stream
 I take my way. Yet once again
 farewell to Lemnos' sea girt plain !
 Fair breezes, waft me o'er the main !
 where friendly counsels lead,
 where mighty Fate, where Heaven doth call,
 resistless arbiter of all,
 thither my vessel speed !"—*F. St. J. T.*

L. 8. τῷν. For this use of the article for the relative, 181. CLVII.
 see Clyde, 4.

L. 9. κάλλιστα—εἶς. Cp. p. 152, l. 2.

L. 18. ἢ ἢ τυφλός, κ.τ.λ. For this use of the indicative
 past tenses to express an impossible or unfulfilled result,
 with ἵνα, ὡς, ὅπως, see Farrar, 184. That the particles
 are final, is proved by the use of μή with them. Cp.
 p. 191, l. 19, p. 220, l. 19, p. 291, l. 5.

L. 16. εὐήππου ζέφει, κ.τ.λ.

182. CLIX.

"Stranger, rest: thy toil is o'er,
 thou hast touched the happiest shore
 of this land of mighty steeds,
 bright Colonus' glistening meads:
 Where clear-throated Philomel
 haunting every leafy dell
 her sad story loves to tell;
 for her home is in the gloom
 of the ivy's purple bloom,
 where the forest deep-embayed
 droops its myriad-fruited shade,
 there nor sun nor wind nor shower
 pierce the lone-sequestered bower,
 where Dionysus treads and wood-nymphs wild
 join the mad revels of their foster-child.

Here, 'neath heaven's soft caresses
 see the dew-enamelled tresses

GR. No.
 14. CLK.

of the bright Narcissus vie
 with the crocus' golden eye,
 meet chaplet for the locks divine
 of Ceres and of Proserpine.
 Here a maze of sleepless waters
 o'er the champaign softly glide,
 old Cephissus' myriad daughters
 straying from their parent tide,—
 and daily swoln with constant rains
 dew the broad bosom of the plains,
 plains, where the holy Muses dwell,
 which golden Venus loveth well.

Dost thou know the sacred tree
 Of self-creative energy,
 ne'er disturbed by mortal hand,
 terror of the armed foe,
 such as ne'er on Asia's strand
 or Doris' far-famed isle might grow ?
 'Tis the olive, grey and hoary,
 Athens' boast and Athens' glory,
 the tree divine, whose guardian leaves
 the Attic mother round her infant weaves.
 Never young nor old shall dare
 with sacrilegious hand to tear
 the holy symbol, watched eternally
 by Morian Zeus' unwearied care
 and stern Athene's eagle eye.

Raise for Athens, raise again,
 ere ye close, the exulting strain !
 our mother city, long renowned
 for the mighty sea-god's dower,
 whose plains the fleetest coursers scour,
 whose coasts with brightest waves are crowned.
 Hail, Poseidon, for to thee
 Athens owes her mastery,
 mighty son of Kronos old,
 who for Athens first did mould
 the forceful bit of matchless skill
 to curb the courser's fiery will :

While upon the heaving sea
bounds the oar in lightsome glee,
in the sunlight gaily glancing,
and the Ocean Nymphs are dancing
to its measured melody."—*E. D. S.*

18. εἴπερ ἦδε, i.e. δέδρακε. Schneidewin reads ὁμορ- 186. CLXI.
for ὁμορροθεῖ, which, he says, Ismene could not assert
otigone. It must be admitted that to begin a sen-
with a word like this at the end of a line is unusual.
thought is the same as in Ismene's next speech,
λουν ἑμαυτήν, κ.τ.λ. καὶ φέρω inserted paren-
tally. Cp. Prom. Vinc. 331, πάντων μετασχὼν καὶ
μηκῶς ἔμοι, for a similar interruption to the struc-
of the sentence.

1. ὅν τοῦργον, i.e. ἔστιν. L. 10. ἀλγοῦσα, κ.τ.λ. 187. —
ugh I mock you, it is with a heavy heart, believe
hat I do so."—"I laugh in sorrow if I laugh at
"—Donaldson.

16. ἐν κτήμασι πίπτεις, either "ruinest the
thy," or "whose attacks at once enslave." See
ldson's note. He maintains that κτήματα must here
slave, quoting passages in Plato where men are
en of as the κτήματα of the gods. L. 18. ἐνυχιύεις.
'Chiræ pulchris excubat in genis.'—*Hor.*

20. σὶ φύξιμος. Cp. πόλεμος ἄπορα πόριμος.

22. ἀδίκους, i.e. ὥστε ἀδίκους εἶναι, proleptic. Cp.
2, l. 14.

7. πανυχίδων, "the joys of my vigils," Jebb, who 189. CLXIV.
is out the irony, πανυχίς, being a torch-light
val.

11. ἐξέτισε, "welcomed, entertained with such fare
e has to offer."—*Jebb.* Cp. ξιφίων ἐπὶ χιμερά, "the
is of the sword," i.e. death.

4. βραχεῖ χαλκῷ. Cp. p. 168, l. 15.

5. Madvig thinks δειλαίαν σποδόν the true reading. 191. CLXV.
12. ὥς σ' ἰπ' ἐλπίδων, "how do I receive you back,
accompanied by (the fulfilment of) the expectations
which I sent you forth." If it is possible to under-
1 the words placed in a parenthesis, this would give
usual sense to ἰπὸ. But perhaps Dindorf's reading,
is preferable. See Jebb's note. — CLXVI.

- PAGE No.
 192. CLXVI. L. 4. *ξίνισι χερσί*. Cp. Aen. ix. 486, and Pope's lines
 "By foreign hands thy dying eyes were closed," &c.
 193. CLXVII. L. 11. *ἀποπερκοῦται*. Cp. note on p. 64, l. 8.
 — CLXVIII. L. 18. Tyro, the wife of Cretheus, was persecuted by
 her stepmother Sidero. *σπάσουςα*, "as she stoops to
 drink."
 194. — L. 1. *ἰδῆ—φύβης*. "Sees her reflection, a mere shadow
 of her former self (*σκιᾶς εἰδωλον* occurs in Aeschylus),
 being struck or illumined (by the image) her treasures
 haying now been shorn away." The order of the words
 is against joining *αὐγασθεῖς* ὑπὸ with *σκιᾶς* and *εἰδωλον*
 with *φύβης*. But perhaps the text requires correction:
αὐγάζομαι is a Sophoclean word, but generally used as
 a deponent. Meineke reads *αὐγασθεῖσά που*.
 — CLXIX. L. 14. *εἰσέρχεται*. For the sentiment, cp. Lucret. l. i.
 sq. and No. lxii.; for the dative, *γένει*, Oed., Col. 372,
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἐρις.
 L. 18. *παλαίουσ' ἐς τρίς*. Cp. *ἔν μὲν τόδ ἡμῖν τῶν τριῶν*
παλαισμάτων, Eum. 589. The third fall was decisive in
 wrestling. Hence the words *τριάξω*, *τριακτῆρ*, *ἀτριακτός*.
 195. CLXX. L. 4. *ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον* was a proverb said of per-
 sons who wish neither to keep a thing nor to let it go.
Παῖδες ἀσταγῆ is Salmasius' conjecture for *παιδιαῖς ἀγν*.
 — CLXXI. For *χυμός*, Meineke conjectures *κερυμός*.

"At mea Deorum vita praecipiti rota
 versatur usque et usque, et alternat vices :
 ut illa Phoebi, sidus inconstans, soror
 servare vultum nescit in noctes duas ;
 sed ex latente nascitur primum nova,
 maiorque pulchriorque paullatim venit :
 at ore postquam fulsit integerrimo,
 tabescit iterum, denique in nihilum redit."

Menelaus is speaking.

Grotius.

196. CLXXII. The last two lines of this fragment seem corrupt, un-
 less it ends in the middle of a sentence, so that another
 clause corresponding to *μήτε* followed.
 197. CLXXIV. L. 13. *ἀπορθήτου*. Cp. p. 184, last line.
 198. — L. 4. *φίλων πόμπιμος*, that grants a safe convoy, or
 lends escort to friends.

With this famous speech compare the fragment of Neophron, p. 228, No. cciii., and the epigram of Antiphilus, p. 339, No. cccxxxiv.

The Prayer of Hippolytus and the Morning Hymn of Ion (No. clxxxiii.) have a freshness and a charm which contrast favourably with the severer and gloomier speculations on religion in which Euripides was inclined to indulge.

L. 21. *οὐκ τόνδε, κ.τ.λ.*

PAGE 199. No. CLXIV.

200. CLXVIL

" En tibi Diva fero contextam flore corollam,
primitias prati, quod sine fraude viret,
quo neque pastor oves tonsuras gramina duxit,
necdum virgineam vomer adortus humum;
sed vaga verrit apia verno pia rura volatu,
flumineoque rigat pingua rore Pudor.
Inde, verecundos cuicumque Modestia mores
insita, doctrinam non habitura, dedit,
talibus inde licet flores decerpere, pravis
non licet: est adeo religiosus ager.
Sed mihi dona manûs castae, domina, excipe sarta
floreæ flaventes implicitura comas.
Namque meum est, quod non mortalibus obtigit ullis,
ire tibi comitem, reddere vota tibi.
Fas voces audire tuas, non ora tueri.
Carceribus vitae meta sit apta meae."

T. S. E. 1860.

L. 13. *ὦ κακὰ θνητῶν, κ.τ.λ.*

201. CLXVIL

" A plague on the whimsies of sickly folk:
What am I to do, what not?
Why, here's the fair sky,
and here you lie
with your couch in a sunny spot.
For this you were puling, whenever you spoke,
craving to lie outside,
and now you'll be sure not to hide;
You won't be here for an hour—
you'll want to be back to your bower;

P⁴⁰⁸ No.
201. CLXXVII.

longing, and never enjoying,
shifting from yea to nay;
for all that you taste is cloying,
and sweet is the far away.

'Tis bad to be sick, but worse
to have to sit by, and nurse;
for that is single, but this is double,
the mind in pain, and the hands in trouble.

The life men live is a weary coil;
there is no rest from woe and toil:
and if there's aught, elsewhere, more dear,
than drawing breath as we do here,
that Darkness holds
in black inextricable folds.

Love-sick it seems are we
of this, whate'er it be,
that gleams upon the earth,
because that second birth,
that other life, no man hath tried;
what lies below
no god will show,
-and we, because the truth's denied,
drift upon idle fables to and fro."—*W. J.*

L. 11. κοῦκ ἀπόδειξιν=κάλυψιν. Cp. οὐ-σπάνις, Orestes, 942 = "abundance." τὴν τῶν γειφυῶν οὐ-διάλυσιν, "the non-destruction."—*Thuc.* i. 138.

202. CLXXVIII. L. 23. τροφὴν τε καρποῦ, κ.τ.λ. Compare St. Paul's speech at Lystra; "He left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness."—*Acts* xiv. 17. The last words indeed have been supposed to be part of a chorus in a lost Greek play.

203. CLXXIX. L. 17. καὶ ταῦθ'. Madvig proposes κἀνταῦθ', i. e. after the herald's proclamation, and ὁ δ' οὐ θέλων (cp. above, the last note but one), or ὁ δ' αὖ θέλων σιγαῶ (taking the last two words closely together), as a connecting particle seems wanted.

L. 19. αὐθέντης, primarily one who had power of life

and death; thus a despot. But εὐθύντης is a probable conjecture.

PAGE NO.
203. CLXXIX.

Theseus is speaking in behalf of the Argive suppliants, and maintaining the right of sepulture as belonging to all members of the Greek race. Throughout this play he appears as the true knight, the type of chivalry, as he is represented in Chaucer's Knight's Tale. A good illustration of the present passage is supplied by the history of Manfred, the representative of the Ghibelin party, who fell at the battle of Benevento, A.D. 1266. He was excommunicated, and Charles of Anjou refused him burial; but his Frenchmen cast each a stone on his body, and so made their enemy a tomb.

204. CLXXX.

L. 8. τὸν Πανελλήνων νόμον. For the four elements of union which held together the Hellenic aggregate, Community of (1) blood, (2) language, (3) religious sentiments, localities, and sacrifice, (4) a general analogy of manners, see Grote's Greece, vol. ii. ch. ii.

L. 12. αἰσχροῦς δ' ἐκείνοις. Madvig suggests αἰσχεῶς δὲ νεκρούς, "You fought nobly against your foes, but (are fighting) basely against the dead, and thus justice perishes."

— —

L. 14. ὄθι δ' ἔκαστον. Cp. Lucr. ii. 999:—

— —

"Cedit item retro, de terrâ quod fuit ante,
in terras, et quod missumst ex aetheris oris,
id rursum caeli rellatum templa receptant."

L. 16. οὗτι γὰρ κεκτήμεθα, κ.τ.λ.

— —

"Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu."—Lucr.

L. 10. ἡδῶν. Cp. note on p. 115, l. 17.

205. CLXXI.

L. 20. ἀποφαίνειν for ἀποφαίνετι.

207. CLXXXIII.

This speech is perhaps unequalled for picturesqueness by anything else in Greek poetry.

208. CLXXXIV.

L. 17. ἑσμούς, "streams." A rare use of the word, which means "swarms." For the gifts of wine, milk, and honey, cp. Hor. Odes ii. 19, 10.

209. —

L. 19: ἔρρι, "poured," ῥέω is nowhere else used transitively; πορέω is so used in a few places. Probably αἶρι is the right reading.

210. CLXXXVI.

- PAGE. No.
211. CLXXVI. L. 27. ὡς ἀγάλματος. Cp. ζῶσαν γραφήν, Chaerephon, p. 231, l. 5, and p. 166, l. 23.
213. CLXXVII. The idea of Lyssa, the Goddess of Madness, was borrowed from the *Ξαντοίαι* of Aeschylus.
- — L. 13. βαλβίδαν ἀπο, "from the beginning." The metaphor of the στάδιον above is kept up.
- — L. 17. καταυλίσω, "will overpower, strike dumb."
213. CLXXIX. Compare the conclusion of the Choephoraë, p. 171.
216. CXC. L. 9. ἀβυρόγλωσσος, "of unbridled tongue." Cleophon is perhaps intended. Cp. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπιμαῖνται, Theognis. The word is used of "babbling echo," Soph. Phil. 168.
- — L. 17. ᾧδε, "i. e. in reference to his real worth, rather than his mere skill as an orator. One is the same as the other, ὅμοιος, i. e. the conditions of a good orator and a good statesman are the same."—*Paley*.
217. — L. 1. χραίνων, "coming in contact with."
- — L. 2. αὐτοεργὸς οἶπερ. Cp. "tum procul absitis quisquis colit arte capillos."—*Tibullus*, i. 6. 39.
- — L. 10. οἰκουρήματα=οἰκουρούς, i. e. "wives."
- CXCI. The deep irony that pervades this passage should be observed, and the girlish simplicity of Iphigenia, unconscious of her impending fate, and begging Agamemnon "to take her with him to Troy."
219. CXCL. L. 7. πρώτη σ' ἐκάλεσα.

"Nec miserae tali prodesse in tempore quibat
quod patrio princeps donarat nomine regem."

Lucretius.

221. CXCLV. The Cyclops, which Shelley translated, is chiefly interesting as the only extant specimen of its class. The Satyric Drama, defined as "playful tragedy" (παίζουσα τραγωδία), was introduced for the sake of those who, in the improved state of the drama, were still unwilling to lose the original chorus of Satyrs. "It exhibited the highest persons of tragedy thus attended, and under circumstances which were humorously contrasted with the solemnity of their character." The best satyric pieces were those of Pratinas, of his son Aristæas, and of Aeschylus. Observe the metrical licences allowed in the Comic Iambic here in p. 222, l. 5, ἀγαθήν, p. 223, l. 4,

- οὐδείς σ' ἰδὲται. With this scene compare Od. ix. (No. xliii. p. 67). PAGE 221. No. CXCIV.
- L. 6. ὡς δὲ σὺ, "as you say." Ironical. 223. —
- L. 1. δῶσω τὴν ἱμῶν παῖδα. Poseidon had demanded the sacrifice of one of the daughters of Erechtheus, in the war between Eleusis and Athens. Euripides is fond of introducing a daughter devoting herself to death for the state, e.g. Polyxena, Iphigenia, Macaria in the Heraclidae. 224. CXCIV.
- L. 12. τῷ πλουσίᾳ τε, κ.τ.λ. The sense is, giving rich and poor his share impartially, make all alike reverence you, ἴσον is adverbial. εὐσεβεῖν σεαυτὸν, as εὐσεβεῖν θιούς, is found as well as εὐσεβεῖν εἰς. 225. CXCVII.
- Palamedes, on his trial, is defending himself and re-counting his inventions. L. 10. οὐ παρόντα, "to be taken closely together." Cp. on p. 202, l. 11. Ls. 12, 13. The change of number in ἀποθήσκοντα γράφαντας throws doubt on the reading. Grotius proposed γράφαντα λείπειν. 227. CC.
- L. 14. ἄ δέ, sc. ἔστιν. 228. CC.
- L. 18. σφαδάζειν, "to be restive, restless," rt. σφαδ. With which σφιδανός, σφοδρός, σφενδονή, and funda are connected. Curtius, 296. Hence ἀσφάδαστος, p. 171, l. 6. — CCI.
- L. 20. κατηρυκῶς πόναν, "thoroughly exercised in respect of troubles." The metaphor of the horse is kept up throughout, as this word specially denotes one that has lost its foal teeth and is full-grown. — —
- Euripides is said to have imitated Neophron in his Medea, but there is some doubt whether Neophron did not imitate Euripides. 228. CCHI.
- A sophistical doctrine, that religion was invented in early times to give a sanction to law by inspiring fear of the gods. The passage is interesting, as illustrating the union, not uncommon at Athens, of the political, philosophical, and literary character in one person. Critias, the author, was the uncle of Plato, the pupil of Socrates, the head of the oligarchical party, and the most violent of the Thirty Tyrants. 229. CCIV.
- L. 16. πολλὰ. Pierson's conjecture, to complete the passage. 230. —
- L. 3. προσίχων τι πάντα. It seems doubtful whether προσίχων τι is good Greek for προσίχαινον τινί. Matthiae conjectured συνέχων. — —
- L. 19. ἀστέρος μύδρος. This was the doctrine of Anax. — —

R. No.
J. CCIV.

agoras, who held that the heavenly bodies were rendered hot and luminous by rotation of the fiery fluid in which they were caught and hurried along.

ἥλιον πυρόεντα μύθρον ποτ' ἔφασκεν ὑπάρχειν
καὶ διὰ τοῦτο θανίῃν μέλλεν Ἀναξαγόρας.

J. CCV.

Tragedy, by the time of Chaeremon (B.C. 380), has degenerated into mere word-painting. Aristotle classes him among poets to be read (*ἀναγνωστικοί*) rather than to be admired on the stage. Most of the later Attic Tragedians closely imitated Euripides, but Chaeremon (though this passage slightly resembles parts of the *Bacchae*) was an exception, and introduced innovations and an affected style.

L. 3. *χορεία*, "the dance." L. 10. *ἐξέπιδεφραγίζετο*. "hopeless love was stamped deep (on the beholder) by the charm of youthful beauty." Grotius, reading *συλῶσαι* for *συγκλῶσαι*, and *ἰείς* for *σκιάς*, thus translated what follows:—

"Et iam voluntur lapsabundae per inulas,
iam nigricolores violas populantes legunt
crociq̄ue florem, qui purpureis supparis
iniectus rutilum Solis imitatur inbar."

COMEDY.

While Tragedy drew its subject-matter from the mythical past (the only exceptions known being the *Persae* and the two unsuccessful plays of Phrynichus), Comedy, as a rule, dealt with the immediate present. Of its origin, all that need here be said is that it is traceable to the Megaric farces, whether its invention be attributed (as Bentley held) to Epicharmus in Sicily, or to Susarion in Attica. Nothing worthy of the name of Comedy existed before 460 B.C. Of Chionides, the earliest writer according to Aristotle, only a few lines remain, whilst of Magnes and Crates nearly all we know is contained in the Chorus of the *Knights* (520, sq.). The first who employed this new engine in political warfare was Cratinus, the great innovator in Comedy as Aeschylus was in Tragedy. He attacked Pericles, as did also Telecleides

and Hermippus. Alcibiades was assailed by Pherecrates, Cimon and Socrates by Eupolis. The licence of personal satire had grown with the growth of republican institutions, and is characteristic of these early dramatists. (See Hor., Sat. i. iv. 1-5; x. 16. Persius, Sat. i. *sub fin.*) The philosophy and education, the judicial system, the literature of the day, are successively attacked by Aristophanes in the Clouds, the Wasps, and the Frogs. With the cessation of this universal censorship, we feel that the Old Comedy has passed away. The triple division into Old, Middle, and New Comedy is unknown to Aristotle, who speaks only of Old and New. We may retain it, however, bearing in mind that the term Middle Comedy denotes a transition state, and exhibits some features common both to what preceded and what followed it. The first extends to the restoration of the democracy, 396 B.C.; the second embraces the subsequent period, down to the battle of Chaeronea, 338 B.C.; in the last we are carried on to the age of Pyrrhus, 280 B.C. They have been described as the Comedies of *Caricature*, of *Criticism*, and of *Manners*. Already in Aristophanes an important change can be traced in the omission of the *Parabasis* from his two last plays, the *Ecclesiazusae* and the *Plutus*, owing to the crippled state of the finances of Athens. There is no evidence of the employment of a Chorus even in the Middle Comedy, with regard to which three further particulars may be noticed: (1) the frequency of mythical subjects; (2) the introduction of love stories and intrigue by Anaxandrides and Alexis, afterwards so common in Menander, the nephew and pupil of the last-named writer; (3) a milder and gentler tone of banter, couched in more ordinary language, and regarding the philosophers and poets only from the *literary* point of view. Of the New Comedy, a clearer notion can be formed from the light thrown on it by Roman imitators. It was but a still further development of its predecessor. We see the decline of Athenian vigour, the absence of any high objects in life, the general corruption of society, reflected in the Fragments of this period, and equally in the plays of Plautus and Terence. These last belong exclusively to the class of *Comediae Palliatae*, in which the characters

GR. No.

are Greek, and the scene is laid at Athens. Of the six Terentian comedies, four are adapted from Menander, with the addition in the *Adelphi* of a scene taken word for word from the *Συναποθνήσκοντες* of Diphilus. The remaining two, the *Hecyra* and the *Phormio*, were based on plays of Apollodorus and Carylus. The situations and characters which perpetually recur, the braggadocio and parasite (the Thraso and Gnatho of the *Eunuchus*), the cook, the intriguing slave, the parsimonious father, are all traceable to a Greek origin. Lastly, we must not omit to notice the influence of Epicurus (born at Athens, 342 B.C., the same year with Menander, and his intimate friend from youth) on the whole of this later Comedy. See an excellent chapter (xxix.) in Müller's *Literature*, whence the above summary is mainly drawn. See, too, Meineke, *Frag. Com. Graec.*, vol. i. *passim*; Symonds' *Greek Poets*, 1st series, ch. viii., 2nd series, ch. x.

22. CCVI.

These five lines are all that remain of *Susarion*, if indeed they are his, which Meineke, as they are not mentioned by Aristotle, is rather inclined to doubt. He does not lay much stress upon the other objections made by Bentley, who denied that *Susarion* published any written plays, and maintained that if the lines were his, they were not written for the stage. The strongest argument alleged against them is, that such an address in the person of *Susarion* in the *Iambic* metre is contrary to the rule of the Comic Poets, who employ for this purpose the Chorus in the *Parabasis*, which usually consists of tetrameter Anapaests, never of Iambics. The germ of this spirit of satire upon women, which so largely pervaded Greek Comedy, has already been seen in *Simonides of Amorgos* (p. 115).

-- --

L. 1. ἀκούετε λέγώ, "Oyez!" "O yes! O yes!" the crier's proclamation; often in Aristophanes.

-- CCVII.

Epicharmus, originally of the school of physicians at *Cos*, and a scholar of *Pythagoras*, migrated to *Sicily* about 488 B.C., where he lived, first at *Megara* and afterwards at *Syracuse*, under *Hiero*. He differs from the Attic writers of Comedy in the following points: (1) there is an absence of any distinct political tendency; his satire dealt with the follies of mankind in general;

(2) his Comedy was tinged with philosophy; (3) mythology supplied him with many of his subjects. His maxims contained in single lines are often referred to by Cicero, and are striking; e.g.—

νάφι καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν ἄεθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.—
οὐ μετανοεῖν ἀλλὰ προσοεῖν χρεὶ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.—
ἐπιπολάζειν οὔτι χρεὶ τὸν θυμὸν ἀλλὰ τὸν νόον.

Epicharmus was the first to bring on the stage the Parasite. The word originally denoted nothing more than a class of priests who feasted together in the temple of Heracles. The chief Dorisms in this passage are γα, τνηῖ, τίνω, ὄκκα, ἄς κα, μαστιγῶν, οἰκάδης, εἴκω, καῶ, in Attic, respectively, γε, ἐκεῖ, κίνω, ὅταν, ἔως ἂν, μαστιγοῦν, οἰκαδε, ἦκω and νοῶ. The verb λάω is only found in the Doric form. The hiatus in εἴκω οἰκάδης will be observed. In Sicily no doubt the latter word in Epicharmus' time still retained the Digamma.

L. 11. κυδάσσειν, from the root κύδος; "abuse." The word is not common; Sophocles uses it once, Aj. 772.

L. 11. κάπ' ὃν ἤχθόμεν. The insertion of ὃν between the Preposition and its Verb, to denote the immediate sequence of one action on another will be familiar to readers of Herodotus. Lorenz thinks ἤχθουμαι may be the true reading, as throughout the passage the Parasite speaks in the present tense.

L. 2. τοῦθ' οἶον, κ.τ.λ. "I thank my stars that I get off without the watchmen on guard wanting to do more than give me a blow or two." 233. —

L. 7. ὁ σχινοκέφαλος. We learn from Plutarch that the statues of Pericles generally represented him as helmeted, to conceal the defect of his "peaked" head. The Odeum, built under his direction, was an imitation of the Persian king's tent. These lines, from the mention of the Ostracism, would seem to have been written about 445 B.C. — CCVIII.

The Wine-Flask (Πυτίη) won the first at the same time that the Clouds gained only the third prize. "The Comic Muse was represented as the lawful wife of Cratinus, the faithful partner of his younger days, and she — CCIX.

- ΠΑΡΡ. 232. NO. CCIX. complained bitterly of the neglect with which she was treated, in consequence of her husband having become attached to another lady—the bottle. She goes to the Archons, and brings a plaint of criminal neglect against him; if her husband will not return to her she is to obtain a divorce from him. The consequence is, that the poet returns to his senses, and his old love is re-awakened in his bosom.”—Müller.
- — L. 11. δωδεκάκρουον, alluding to the fountain Ἐνιάκρουος, or Callirrhoe, either as a comic exaggeration, or as having really been increased by the addition of three new pipes.
234. — L. 3. ἰξύβαφον, first a cruet for vinegar, *acetabulum*, then any small vessel, here as a measure one-eighth of a pint. Meineke accents it thus; in *L.* and *S.* the word is paroxytone.
235. CCX. L. 1. ἀφθονία. The order is ἀφθ'. ἦν καταπ. τὴν ἰνθ. ἄρρ. αὐτὴν ὑποτριμματίοις (ὥστε γίγνισθαι) ἀπαλὴν.—ἀνάπαιστα. Dindorf conjectures ἀνάβραστα, “boiled meat;” Casaubon, ἀλίπαστα; Meineke, ἀν ψαιστά, “cakes of ground barley,” ἀν having the sense of repetition, as below, on which cp. note on p. 177, l. 6.
- CCXI. L. 7. κράτιστος, κ.τ.λ. Cp. *Ar. Arch.* 530:—
Περικλῆς οὐλύμπιος
ἥστραπτ' ἐβρόντα, ξυνεκίκα τὴν Ἑλλάδα.
“Hic optimus quidem omnium eloquentiſ,
nam celer ut cursor pedibus promotos decem
facile vincebat oratores ceteros.
Velox loquendo, sed cum veloci impetu
Suada insidebat quaedam labiis illius.
Ita delinibat homines, unusque omnium
linquebat stimulos in animo audientium.”
Grotius.
236. CCXII. Myronides, the hero of Oenophyta (456 B.C.), having survived the great men of his day, was represented in this play as descending to the shades and bringing back Solon, Miltiades, Aristides, and Pericles, whose help the Chorus, consisting of the Boroughs of Attica, invoke against the new generation of statesmen.
- — L. 8. καθάρματα, “outcasts,” “scapegoats,” like φαῖμακός. Cp. *Ranae*, 733:—

οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῦσιν εἰκὴ ῥαδιῶς ἐχρήσατ' ἄν.

The object of this play was to satirize Callias, the son of Hipponicus, for the number of flatterers that frequented his house. 236. CCXIII.

L. 12. "The slave who attends me is generally another person's, but in a slight degree my own too." This use of a genitive, especially αὐτός, to strengthen the possessive pronoun, is confined in prose to ἡμέτερος and ὑμέτερος. Cp. for another instance of ἐμός so used, p. 9, l. 13. — —

L. 4. Ἀκίστορα, a tragic poet ridiculed by Aristophanes. L. 4. στιγματίας. Cp. on p. 270, l. 3. L. 6. Οἰνῆϊ, probably some public slave notorious for his cruelty is intended. κλοιόν, "a collar," old Attic κλωός. 237. —

Eupolis is supposed to be here glancing at his rivals, particularly Aristophanes. The latter was one of the settlers (κληροῦχοι) to whom Aegina was assigned. L. 12. παραρρεῖ. Cp. ἐκπλεῖν in *Hdt.* iii. 155, ἐξιπλωσας τῶν φρενῶν. — CCXIV.

This Phrynichus must not be confounded with the author of "The Capture of Miletus." The allusion is to the mutilation of the Hermae. Teucer, a metic, who had fled from Athens to Megara, received 1000 drachms (μηνυντρά) for his information. Diocleides confessed to having made a false deposition, and was put to death. — CCXV.

L. 7. ὀρθῶς.

238. CCXVI.

"I speak correctly, old sire! his outward man is in the garret writing tragedy;
while his essential being is abroad,
pursuing whimsies in the world of fancy."—*Frere*.

L. 11. ὅθ' = ὅτι, "since." ὅτι is never elided in Attic. — —

L. 2. Χολλείδης. Dicaeopolis mentions his deme, Cholleidae, as well as his name, a mark of rusticity. There is probably a pun on the lame characters introduced by Euripides (Dicaeopolis of *Cripplegate* has been suggested), which is carried out below in οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς, "it's not without reason (*non temere*) you bring out cripples in your plays," i.e. "when they have such a chance of 239. —

- PAGE No. tumbling downstairs." L. 5. "Well, they be wheeled out." See ἐκκύκλημα in L. and
241. ΟΣΚΥΤΙΛ. L. 6. λιπαράί, an epithet peculiarly grat Athenians. It was first applied to Athens with reference probably to the Olive. A same fragment is also addressed as ἱοστέφα in part at least, from the violet hues of ev illuminate her crown of mountains, the colles Hymetti."
- — L. 8. τειττιγοφόρας. See Thuc. i. 6. The an emblem of the claim to be αὐτόχθονες.

"There, see him, behold! with the jew entwin'd in his hair, in the fashion of not dreaming of verdicts or dirty decre but lordly, majestic, attir'd at his ease, perfuming all Greece with an odour of

- — L. 9. χοιρινᾶν, "voting-shells."
243. ΟΣΚΥΤΙΛ. L. 1. κρούσιν καὶ κατάληψιν, "the way striking impression, and to keep down your attack in argument." Cp. Eq. 1379. κρουσι καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ. are, however, taken to mean "cheating" hension."
- — L. 8. "The line διὰ τῶν κοίλων, κ.τ.λ. cou written by none but an ardent lover of the one who had watched hour after hour oblique side-long action of descending clo form along the hollows and ravines of the hill
- — L. 10. εἰ μὴ, κ.τ.λ., "unless your eyes pumpkins."
- — L. 14. οὐ γὰρ μὰ Δί', κ.τ.λ.

"Socr. So then till this day that celestial you never imagined nor k

St. Why no, on my word, for I always h they were nothing but vap

Socr. O then, I declare, you can't be awa that 'tis these who the sop prophets sent beyond sea, quacks of e fops signet and jewel bede

astrological knaves and fools, who their staves
of dithyrambs proudly rehearse,
'tis the Clouds who all these support at their ease,
because they exalt them in verse."

Rogers.

L. 14. νεφίλην Κῆρτ. ὄμ. Cp. Ant. and Cleop., Act iv. 244. CCXVIII
Sc. 12; Lucr. iv. 137.

L. 9. Διπολιώδη: i. e. *obsolete*, from an ancient festival. 245. CCXIX.
τεττίγων. Cp. above, p. 241, l. 8. Cecides in the next
line was an old-fashioned dithyrambic poet.

L. 4. ἀναπλάττειν, "to remodel," "copy," the read- — —
ing of the Ravelna MS. seems preferable.

In no play of Aristophanes is the marvellous richness 247. CCXX
of his inventive genius more conspicuous than in the
Birds. It was brought out in 414 a.c., during the Sicilian
Expedition, and abounds with allusions to the ex-
travagant schemes and hopes entertained by the Athe-
nians of the time, to their impatience at Nicias' delay (μει-
λωνικῶν, v. 639), and to their speculations in philosophy.

L. 11. ἐλελιζομένης. So of the quivering strings of the — —
lyre, p. 144, l. 7. In *L.* and *S.* the two words are treated
as distinct, the verb in the former place being connected
with ἰλίσσω, in this passage with the cry, ἔλελεῦ.

L. 13. σμίλακος, probably "bindweed" here and in —
p. 209, l. 10.

L. 1. γῆ δ' οὐδὲ ἀήρ, i. e. οὐδὲ γῆ οὐδὲ ἀήρ. Cp. Aesch. 249. CCXXI.
Ag. 532. Πάρις γὰρ οὔτε συντελής πόλις, i. e. οὔτε Πάρις,
κ.τ.λ. L. 14. γέρας. Cp. p. 125, l. 13.

L. 2. 'Ορέστη, a street-robber, or pickpocket, men- 250. —
tioned elsewhere in Aristophanes. L. 11. ξύμβολον. Cp.
p. 96, l. 9.

L. 8. The well-known opening of the Choephoroe. 251. CCXXII

L. 24. μάκτραν—κάρδοπον, "a kneading-trough," or "a 252. —
trough to knead in."

L. 1. κατιστωμιλμένης, "you glib-tongued chatterer." 253. —

L. 12. ἀνύσας, "and make haste about it." ἀνύω, like
φθάνω, is used both with a participle following, and, as
here, in the participle, joined to an imperative.

L. 1. ἀν=ἰάν, ἤν, whereas ἄν, "would," is never 254. CCXXIII
lengthened.

L. 12. "If the rations are (in the shape of) a good dinner." — —
"Modo adsit caena opipara pro stipendio."—*Grotius*.

- PAGE No.
 255. ΟCΚXIV. L. 1. ἄρας. Meineke (Ed. 1840) reads ἄραρ', i. e. "when setting sail."
 — — L. 3. φρέαρ. The sense is that he can no more leave a banquet than a man who has fallen into a well can get out of it. L. 7. σκηπτόν, "a visitation."
 — ΟCΚXV. L. 16. τριηραρχῶν ἀπήγαγ' from the outlay necessary for fitting out a trireme, which averaged fifty minas, or £203 2s. 6d. In later times the expense was a talent.
 256. ΟCΚXVI. L. 12. αἶρουσι . . . μηχανήν. "They raise the machine as easily as one would lift a finger." The contrivance of the *Deus ex machinâ*, only once resorted to by Sophocles, appears in nine out of the nineteen extant plays of Euripides, a proof of the decline of Tragedy, in its inability to rely upon its own resources. L. 17. τὴν εἰσβολήν, "the prologue."
 257. ΟCΚXVII. The Athenian State is represented as replying to the envoys of the Egyptians. L. 12. μυγαλῇ, "the field-mouse."
 — ΟCΚXVIII. Contrast with this, Propertius, bk. ii. eleg. 12:
 "Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem," etc.
 — ΟCΚXIX. L. 13. κλητῆρος, "the constable," rather than the witness.
 258. ΟCΚXX. Timocles' Attic Greek was remarkably pure. Among the objects of his satire were the orators Demosthenes and Hypereides.
 259. — L. 10. Φινεΐδαι, Polydectus and Polydorus, according to Ovid.
 — — L. 12. Cp. p. 239, l. 14.
 260. ΟCΚXXII. L. 5. ὡς ἵμιρος, κ.τ.λ. A parody on Eur. Med. 57, ὡς ἵμιρος . . . λέξαι μοι οὖσι διῦρο δεσποίνης τίχας.
 261. — L. 2. γλαυκίσκον, a grayling. L. 2. ἔξ Ἀργούς κάπρον: i. e. from the *Amphilochian* Argos. The district round Ambracia was famous for its boars. So Grotius understood it. But probably a *pike* is meant, as the whole of the passage is on fish.
 — ΟCΚXXIII. L. 10. λάβηται φερόμενος. Porson notices this as a rare instance of a dactyl before the final iambic, in the Trochaic metre.
 262. ΟCΚXXIV. L. 9. ἡ μὲν εἴρων ἡ δ' αὐθάκαστος, "one cunning, another straightforward or simple."

Cp. Aesch. S. c. Theb., 588, sq., on the utterance of which lines all eyes are said to have been turned on Aristides.

Symonds quotes Goethe's words, "Menander is thoroughly pure, noble, great, and cheerful, and his grace is unattainable."

L. 16. Perhaps ἔγωγῃ should be read, as στ follows.

L. 1. αὐτὸν, Gaisford proposed αὐτὸν ἐπικουρεῖν.

L. 18. ἀλεκτρυών, κ.τ.λ.

γυναιῶς, "generousus," is used by Plato and Xenophon of well-bred animals. ἑτέρᾳ, different from that of the inferior horse.

L. 23. τρίτα λέγει, i. e. τριταγωνιστεῖ, "plays the third part."

L. 3. οὗ δὴ λέγεται, κ.τ.λ. Sappho was a favourite character with the later comedians. Schlegel thinks that the story of her leap from the Leucadian rock was invented by them. The subject was probably treated in the amatory style, for which Menander was so famous:—

"Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri."

Ov. Tr. ii. 69.

L. 5. ῥίψαι, sc. ἑαυτήν.

L. 6. κατ' ἐὺχὴν σὴν, "in accordance with our vow to thee, Apollo."

L. 2. οἰκείως, "dutifully," as in Thuc. ii. 60.

L. 14. πανήγυριν.

"Life is a fair, where thousands jostle,
where all is dice and thieves and bustle,
all tumults fierce and wranglings loud,
and we are pilgrims in the crowd.
Who would not long such scene to leave
ere strife or losses bid him grieve?
To be the first his home to win,
or rest him in a quiet inn?"—*Anstice*.

L. 15. ἐν ᾧ, sc. χερόνῳ. L. 21. ῥεμβόμενος, "turning about, roving unsteadily;" rt. ῥεπ—ροπή, "the turn of the scale."—*Curtius*, 513.

PAGE No.
262. CCXXXV.

263. CCXXXVI.

— —

264. —

— CCXXXVIII.

— —

265. CCXXXIX.

— —

— —

266. CXXL.

— CXXLI.

— —

ALB No.
1.7. CCCLXII.

Compare Addison: "When I look upon the tombs of the great, every emotion of envy dies in me; when I see kings lying by those who deposed them, when I consider rival wits placed side by side, or the holy men that divided the world with their contests and disputes, I reflect with sorrow and astonishment on the little competitions, factions, and debates of mankind. When I read the several dates of the tombs, of some that died yesterday, and some six hundred years ago, I consider that great day when we shall all of us be contemporaries, and make our appearance together."—*Spectator*, No. xxvi. Cp. Hamlet, Act v. sc. 1.

— — L. 7. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν. Meineke suggests αὐτῶς χρέη. "But none of these things warded off from them the ravages of time."

268. CCCLXIII. L. 2. Σκύθης τίς, κ.τ.λ. "What Scythian is noble?—A plague on him! Yet Anacharsis was one." But Σκύθης τις ὀλιθρος, "a Scythian is a pestilent fellow," seems preferable. Cp. ὀλιθρος Μακεδών of Philip, in Demosthenes, and the similar use of φθόρος. See the account of Anacharsis's visit to Greece and his death, Hdt. iv. 76, 77.

— CCCLXIV. L. 8. ἀπολαύειν τὸν βίον. ἀπολάπτειν should perhaps be read, as the construction with the accusative is rare.

269. — L. 2. συνῆχας, "compulisti," "you have driven the citizens to be vegetarians." τὰ λάχανα, "the vegetable market;" as οἱ ἰχθύς, Ran. 1068; τὸ μύρον, Eq. 1375, etc.

— — L. 7. ἐπιτετίμηκας, "you have raised the price." So in Demosthenes, ὁ σῖτος ἐπτετιμήθη.

— CCCLXV. Hence the name καπινοφρέατης, invented by the comic writers for such a parasite.

— — L. 13. πτερύττομαι, "plausis alis gestio."

270. — L. 3. κόμην—ἑστιγμένος, a branded slave, who lets his hair grow over his forehead to hide the mark. Cp. Martial, xi. 29:—

"Et numerosa hñunt stellantem splenia (patches) frontem.

Ignoras quid sit? Splenia tolle, legas."

The letters thus hidden on the Roman slave's forehead would be FUR, or FUG, for fugitivus.

	PAGE	No.
L. 6. λάβραξ, a bass. λάβρακις Μιλήσιοι was a proverb for greedy persons.	270.	CCXLV
L. 8. Αἰγιναιῖον. The weight of the Aeginetan talent was about 82½ lb., that of the Attic not quite 57 lb.	—	—
L. 9. Ἀττικὰ, sc. κέρματα, "small change."	—	—
L. 10. τὴν καταλλαγὴν, "the profit on the exchange."	—	—
L. 13. Εὐριπίδην, a name given to a throw of the dice, when the numbers made up forty, from Euripides, one of the forty in office after the Thirty Tyrants.	—	CCXLV
L. 15. στυγῆ. Cp. 228. No. CCII.	—	—
L. 18. ἀσυμβόλους, <i>immunes</i> , "without putting down their share." The first of these three lines is from the Antiope, the third from the Iphigenia in Tauris.	—	—
Bato lived about 280 B.C., and satirized, among other philosophers, the Stoic Cleanthes. This fragment used to be wrongly attributed to Plato.	271.	CCXLVI
L. 9. ἐκ δὲ τοῦ ζῆν.		
"namque qui vivunt bene hi rectè vivunt: nonne id concedes mihi?"	—	—
<i>Grotius.</i>		
L. 16. γλαυκίσκον. Cp. on p. 261, l. 2.		

BOOK V.

Some of the following passages might have been differently arranged, by classing Xenophanes with the Ionians of the sixth century B.C., reserving the few specimens that exist of Platonic Poetry for a place among the Epigrams, and including the lines of Aristotle among the Skolia. It seemed, however, desirable to group together a few of the most striking fragments of the philosophers. The Eleatic School is thus represented by Xenophanes and his successor Parmenides,—the former of whom was the first to attack the Homeric description of the gods, with criticism as bold as that employed by Plato on the same subject in the second and third books of the Republic. He does not scruple to style the battles of the Titans and Centaurs "fictions of the men of former times," and to ridicule the anthropomorphic tendency of the myths. Of Pythagoras no

AGE No.

genuine remains are extant, but about four hundred lines have been preserved of Empedocles, one of the most interesting of the precursors of the Socratic philosophy. That remarkable man united in himself the character of priest, philosopher, physician, and rhetorician, and though, according to Aristotle, to be regarded rather as a physiologist than a poet, he was unquestionably gifted with a lofty imagination. If his verses display less musical sweetness than earnestness of thought, yet the solemn and impressive tone which pervades them, accounts for the enthusiastic eulogy pronounced on him by Lucretius :

“ Carmina quinetiam divini pectoris eius
vociferantur et exponunt praeclara reperta
ut vix humana videatur stirpe creatus.”—i. 733.

Aristotle's Ode to Virtue may remind us of the instances in our own literature of men like Bacon and Wotton, whose thoughts occasionally found vent in poetry. Lastly, Cleanthes furnishes a favourable type of the Stoic. His Hymn to Zeus has been styled the most devotional fragment of Grecian antiquity. See Müller, vol. i. xxvii., Symonds, 1st series, ch. iii., 2nd series, ch. v.

772. DCXII.

Xenophanes of Colophon founded the celebrated school of Elea (afterwards Velia, according to the Roman pronunciation) about 508 B.C., but wrote elegies at an earlier period, in Asia Minor. The dialect he employs is Epic, with a few Aeolisms.

— — L. 2. ἀμφιτίθει, for ἀμφιτιθεῖ, by the Aeolic retraction. ἄλλος μὲν must be understood from the next line.

— — L. 5. προδώσιν, sc. ἑαυτόν. Cp. προδοῦναι τὰ ῥείθρα. Hdt. vii. 187 of the rivers *failing* on Xerxes' march.

273. — L. 2. μύθοις, tales, legends; λόγοις, discourse generally. Karsten reads νόοις for λόγοις, to avoid the apparent tautology. L. 4. προχρητότερον, Bergk conjectures προαιρετίον.

— — L. 8. καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς. Sc. ὃς ἀναφαίνει, i. e. διαλέγεται ἀμφ' ἀρετῆς. L. 9. διέπει. “ Marshals,” ironically. L. 11. σφιδανός, “violent.” See on p. 227, l. 18.

— — L. 12. θεῶν δὲ προμηθεῖην, κ.τ.λ. “ Cum de Diis immor-

	PAGE	No.
talibus disputamus, dicamus digna Diis immortalibus." —	273.	CCCLIX.
<i>Cic. de Naturâ Deorum</i> , iii. 25.		
L. 15. κατὰ πάντ' ἀδαῖ, "to all mysteries." —	—	—
L. 16. πολύφραστοι. <i>sollertes, cordati</i> , "endued with thought." —	—	—
L. 5. ἀμφὶς ἔχει, "keeps them on either side; above there is a lintel, below a threshold of stone." 274.	274.	CCCL.
L. 6. πλῆνται, for πίπλνται, pf. of πίμπλημι. "They are filled, i. e. blocked, or closed by huge doors." So Karsten takes the passage, quoting "Ἑλλησι βαρβάρους θ' ὁμοῦ πλήρεις ἔχουσα, Eur. Bacch., 18, for the more usual Ἑλλήνων. —	—	—
L. 15. καί μιν θεά. Cp. Gray's <i>Progress of Poesy</i> , "To him the mighty Mother did unveil her awful face," etc. —	—	—
L. 24. ὥς τι, κ.τ.λ. The meaning is, "This, too, you shall learn, how (ὥς τι) you may travel in thought thoroughly through everything, holding opinions which will bear testing," i. e. how δόξα may become πίστις. —	—	—
L. 3. φόβω. This, according to Plutarch, is not to be limited here to the sense of murder, but includes the consumption of animal food. There is a strong resemblance between these opening lines and the Platonic myth on the pre-existence of the soul. Cp. Phaedrus, p. 245. 275.	275.	CCCL.
L. 8. Νέικει· μαινομένῳ, the <i>Discordia demens</i> of Virgil. —	—	—
L. 13. παῦρον δὲ ζῶης. See Grote's <i>Plato</i> , i. p. 49; Hist. Gr., ch. lxvii.; and Lucretius, ii. 576. —	—	CCCLII.
L. 1. πάντος· ἐλαυνόμενοι, κ.τ.λ. Cp. M. Arnold's <i>Empedocles on Etna</i> . 276.	276.	—

"Hither and thither spins
the wind-borne mirroring Soul:
a thousand glimpses wins,
and never sees a whole."

L. 1. τὸ οὔλον, "the universe." —	—	—
L. 2. οὐτ' ἐπιδρεκτά. Compare the quotation in St. Paul, 1 Cor. ii. 9, "Eye hath not seen, nor ear heard," &c. —	—	—
L. 3. σὺ οὖν. Some deity is here addressing the poet as a disciple. L. 4. πύσσαι, i. e. the amount of truth attainable by man is limited by the capacity of the human intellect. —	—	—

- PAGE No.
276. CCLII. L. 10. μηδέ σε. Here the Muse is speaking. The sense is, "Let not the fact of gaining honour from mortals, impel you to use intemperate language."
- — L. 11. ἐφ' ὃ τι. "*Ed lege, sc. conditione ut, hic idem valet quod ὅστις.*"—K.
- — L. 12. θάσσεαι, "hasten to," rather than "sit on," according to Karsten; ἐπὶ then will have the pregnant sense it has in Hom., Il. ii. 89, πέτονται ἐπ' ἀνθισσιν (fly on to the flowers and settle there).
- CCLIII. L. 14. λιπὲζυλον, a word used twice by Empedocles, and by no other author, in the sense of "feeble." "Proprie convenire videtur in arborem cui *lignum* (i. e. vis ac robur) deest, vel in ramum a stirpe decerptum."—K.
- — L. 16. δρύιται. Cp. Lucr. ii. 2:—
- "Largus item liquidi fons luminis aetherius sol
inrigat adsidue caelum candore recenti;"
- — and ἀκτῖσι βιβρεγμένος, Pind., Ol. vi. p. 143, l. 14.
- — L. 18. ἰθελυμένα. "Videndum, num derivatum sit fortasse ab ἐλύω convolvere, ut ἰθελυμένος idem notet quod ἀλλής, confectus."—K. θέλυμνα, "the foundations of things," the *semina rerum* of Lucretius is another reading.
277. — L. 5. διάπτυξις, "interchange."
- CCLV. L. 16. ὁ φίλοι. Epimenides composed similar "hymns of purification." In the physiological poem, a single person, Pausanias, in this latter one, the whole State is addressed.
278. — L. 2. ἐγὼ δ' ἔμμιν θεὸς, κ.τ.λ. Empedocles is said to have suggested to the Selinuntines the means of curing a pestilence by works of drainage. Shortly after this, on his suddenly coming upon some of them at a banquet near the river, they rose and paid him divine honours.
- CCLVI. L. 13. παύσεις δ' ἀκαμάτων, cp. Matthew Arnold:—
- "He could stay swift diseases in old days,—
cleanse to sweet airs the breath of poisonous streams,
and in the mountain chinks inter the winds."
- — L. 15. παλίντιτα, "requiting the past damage."
- — L. 18. αἰθύσσοντα, "darting." See p. 139, last line, p. 146, l. 8.

L. 19. ἀΐψις δ', κ.τ.λ. There is a reference perhaps to Panthea, whom he is said to have restored to life after lying

"thirty long days in a cold trance of death."

The genuineness of many of the Epigrams commonly attributed to Plato has been questioned. Those here given are assigned to him (the first three, however, with some hesitation) by Bergk. 279. CCLV

L. 1. δάμνα, the inscription, according to Diogenes Laertius, on Dion's tomb at Syracuse. Plato's friendship for Dion began on the occasion of his first visit to the elder Dionysius, B.C. 387. On this, and on his two later visits to the younger Dionysius, with their disastrous consequences, see Grote's Greece, ch. 83, 84. — —

"Dost scan the stars? O would I were those skies,
to gaze upon thee with their myriad eyes!" — CCLV

Goldwin Smith.

"Thou wert the morning star among the living,
ere thy fair light had fled;
now having died, thou art as Hesperus, giving
new splendour to the dead."—*Shelley.* — CCLV

"The Muses seeking for a shrine
whose glories ne'er should cease,
found, as they stray'd, the soul divine
of Aristophanes."—*Merivale.* 280. CCLX

Plato sent *The Clouds* to Dionysius as a specimen of Athenian literature, and introduced Aristophanes as one of the guests, who each deliver a panegyric on Eros, in his Symposium.

We see by this Hymn how much was comprised in the Greek ἀπτή—excellence of any kind, the active no less than the strictly moral virtues. 281. CCLX

L. 13. Ἀταρνίος ἐντροφεύς. Hermias, the tyrant of Atarneus and Assos. Aristotle erected a statue to his memory at Delphi, with an inscription stating how he had been treacherously murdered by the Persians. — —

L. 4. ἐκ σοῦ, κ.τ.λ. To this passage, and to the Hymn 282. CCLX

402. No.
182. OCLXV.

of Cleanthes generally (as well as to Aratus), no doubt St. Paul alludes in his speech at Athens, Acts xvii. 24. It will be remembered that, before delivering it, he had been encountering certain of the Epicurean and Stoic philosophers. L. 4. ἰῆς. Cp. note on p. 12, l. 16.

183. OCLXVI.

L. 18. ἀγού δὲ, κ.τ.λ. Thus translated by Seneca:—

“Duc o parens celsique dominator poli,
quocunque placuit: nulla parendi mora est:
adsum impiger. Fac nolle, comitabor gemens
malusque patiar, quod pati licuit bono.
Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.”

BOOK VI.

The fragments of Menander have already brought us to the post-Alexandrian age of Greek literature. Comedy was the only form under which the drama survived at Athens. Theodectes (B.C. 333) brought out the last new tragedy. The theatre was now turned into a recitation room for Homeric rhapsodists, under Demetrius Phalereus, who, as head of the Macedonian party, governed Athens from 317 to 307. With his migration to Egypt a new era commences in Greek literature, at the home prepared for it by Alexander. His influence on Ptolemy Soter, at whose court he took refuge, was most important, as leading to the foundation of the Library of Alexandria. Philadelphus, with Callimachus as his librarian, greatly improved it; and still further additions were made by Euergetes, who dishonestly gained possession of the authentic MSS. of the three great Attic tragedians. But of all the various branches of study pursued under the Ptolemies, court patronage proved least favourable perhaps to poetry. It acquired an imitative and affected tone in the hands of men like Callimachus and Apollonius Rhodius. In spite, however, of the complaint which had been made by Choerilus* of the exhaustion of

* Ἄ μάκαρ, ὅστις ἔην κείνον χρόνον ἰδὲις ἀοιδῶν
Μουσᾶων θεράπων, ὅτ' ἀκείρατος ἦν ἔτι λείμων
νῦν δ', ὅτι πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνην,
ἕστατοι αὐτὲ δρόμου καταλειπόμινθ'· οὐδὲ πρὶς ἔστιν
τάντ' ἡ παπταίνοντα νεοζυγὲς ἄρμα πελάσσαι.

all poetical subjects, the age produced one species of composition, the Pastoral, which appears then, and then only, in its perfection. "One natural strain is heard amid all this artificial jingle, that of Theocritus. It is not altogether Alexandrian. Its sweetest notes were learnt amid the chestnut groves and orchards, the volcanic glens and sunny pastures of Sicily; but the intercourse between the courts of Hiero and the Ptolemies seems to have been continual. One can well conceive the delight which his Idylls must have given to those dusty Alexandrians, pent up for ever between sea and sand-hills, drinking the tank-water, and never hearing the sound of a running stream, whirling, too, for ever, in all the bustle and intrigue of a great commercial and literary city."—*Kingsley, Alexandria and her Schools*. See Symonds, 1st series, ch. x.; Müller, ch. xiv.; Keble's *Praelections*, vol. ii. xxxi.

Idylls (ἰδύλλιον, εἰδύλλια), i.e. little picture-poems of common life. 284. CCLX

L. 7. ἄδιον, κ.τ.λ. Cp. Virg., *Ecl.* v. 82. — —

"Nam neque me tantum venientis sibilus austri," etc.

L. 2. ὧς for ὅπου. L. 6. κεκμακώς ἀμπαύεται. Cp. 285. —
1 Kings xviii. 27, on Baal, "Or peradventure he sleepeth, and must be awaked."

L. 20. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ'. Cp. *Ecl.* x. 9, "Quae nemora, — —
aut qui vos saltus habuere, puellæ," etc., and Milton's *Lycidas*, "Where were ye, nymphs?"

L. 25. τῆνον, p. 286, line 9. ἦνθον, l. 24. νῦν δ' ἴα. Com- — —
pare with these passages respectively *Ecl.* x. 13, sq.; v. 27, sq.; viii. 52-58.

L. 21. φράσδει. "You imagine my last sun has set." It 286. —
has been pointed out to me by Mr. Munro that the words of Philip (Livy, xxxix. 26) bear a striking resemblance to, and may possibly be a recollection of this passage of Theocritus,—"*Nondum omnium dierum solem occidisse.*"

L. 26. πάντα δ' ἱναλλα γίνοντο, translated *Omnia vel medium fiant mare*, by Virgil, who mistook ἱναλλος, "con- — —
trary," for ἱνάλιος, as he confounded Ὀρκος, the god of the oath, with Orcus, the god of the dead.—*Georg.* i. 277.

PAGE No.
297. CCLXVIII.

L. 4. ἔβα ῥόν. Madvig proposes ἔβα.—ῥόν ἔκλυσε δινα, denying that ἔβα ῥόν could be used so absolutely of the Styx or Acheron.

— — Here again the Third and Eighth Eclogues of Virgil present obvious imitations.

298. CCLXIX.

L. 7. δυσίππτα. Polyphemus is represented as affecting indifference, in hopes of thus attracting Galatea.

— —

L. 11. νιν, i.e. the dog, which Galatea sees from under the wave, as Paley explains the passage, which contains, in a short compass, a perfect picture.

— —

L. 18. τὸν ἀπὸ γραμμῆς, κ.τ.λ. She moves the stone from the centre line (called the sacred one), "omnia tentat quasi ad incitas redacta." The allusion is to a game of draughts played with five lines, the middle one of which might not be crossed. Cp. Ben Jonson,—

"Follow a shadow it still flies you,
Seem to fly it, it will pursue," &c.

"And lo! she pelts the watch-dog—with a bound
he barking starts, and angry looks around,—
then bays the sea; the waves soft murmuring show
an angry dog fast running to and fro.
Take heed he leap not on her, coming fresh
from the sea-wave, and tear her dainty flesh.
But like the thistle down, when summer glows,
the sportive nymph, soft-moving comes and goes;
pursues who flies her, her pursuer flies,
and moves the land-marks of love's boundaries.
What is not lovely, lovely oft doth seem
to the bewildered lover, Polypheme!"

M. J. Chapman.

299. CCLXX.

The scene of the VIIth, the most charming perhaps of all the Idylls, is laid either near Velia in Magna Graecia, or in Cos, where Theocritus was a pupil of Philetas.

— —

L. 2. ἀνίκα δὲ καὶ σαῦρος.

"Now the noon-day quiet holds the hill:
The grasshopper is silent in the grass:
The lizard, with his shadow on the stone,
rests like a shadow and the cicada sleeps."

Tennyson, Oenone.

L. 11. ὁδὸς Θαλυσίας, the way to the θαλύσια, the feast of first fruit offerings to Demeter. PAOB 289. No. CCLXX.

L. 17. καὶ γὰρ ἴγω:—

"Et me fecere poetam Pierides," etc.;

(Ecl. ix.) much of which is borrowed from this Idyll.

L. 20. Σικελίδαν, Asclepiades.

L. 21. βάτραχος, κ.τ.λ. Cp. p. 142, l. 16.

L. 23. ἐρίφοις. See Kynaston's note.

L. 18. Λυκαπνίτας of Lycopo in Aetolia.

L. 2. κατεκλῆσθης, Doric for κατεκλήσθης, from κατακλῆω, "to shut in." The Doric forms are written without an *ι* subscript.

L. 5. ὡς ἰνόμευον, "that I might have been now tending." See note on p. 181, l. 18.

L. 8. τὸ λαγυβόλον, "the shepherd's crook" (in its first meaning, a stick for flinging at hares). Cp. Ecl. v. 88.—
"at tu sume pedum."

L. 10. τὰν ἐπὶ Πύξας, the way leading to Pyxa, i.e. Buxentum if the scene of the Idyll is laid in Lucania. Πύξας is gen. sing.

L. 11. ἐς Φρασιδάμω, as ἐν ὀλβίῳ, p. 297, l. 7; and "Ventum erat ad Vestæ."

L. 17. ὀλολυγών. Some unknown bird. For the reasons why it is not a tree-frog, see Kynaston's note.

L. 4. τετράτης ἄλκιφαρ, the four year old resin. Cp. 292. The well-known *corticem adstrictum pice*, and *deprone quadrimum* of Horace.

L. 13. ἃ δέ, i. e. the rustic statue looking down graciously on her votaries.

L. 2. τιθεῖ, Doric for τιθεῖ.

L. 5. ἔνθ' ἃ καλὰ παῖς. Kynaston reads ἔνθα καλὰ Ναῖς, and transposes the two tetrasticha παῦτα—αὐότιραι. This ἔνθα, and the corresponding one in ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων = "where"; the rest ἔνθ' οὗ, κ.τ.λ = "there." After ὡς understand ἵστί.

L. 11. ὧ = οὔ, "where."

L. 9. ἀστυμφής. The root is στυμφ στυμβ, seen in στίμφυλον, "pressed olives";—*anpinced*, so *anpinching*; adv. ἀστυμφῶς, "we held him fast," p. 52, l. 21. The *α* is not negative, but prothetic, as in ἀσταχυς. See Curtius' Greek Etym., 219.

- PAGE No.
294. CCLXXXIII. L. 14. ἄγρωστις. See on p. 60, l. 8.
This and the xxiivth Idyll (No. cclxxviii.) are in the
Epic style.
— — L. 21. κατήριπε. Cp. Prop. Eleg. i. xviii. 48:—
"Tum sonitum rapto corpore fecit Hylas."
The whole Elegy should be compared with this Idyll.
295. — L. 1. Join Μαωτιστί with εὐκαμπία.
— CCLXXXIV. Thyonichus is advising his former friend Aeschines to
take service under Ptolemy.
— — λῶπος, "a cape or cloak," connected with λίπω, "to
shell" (compare our *shell* jacket). λέπυρον, "a husk,"
p. 106, l. 8. Hence, λαποδυτιῖν, "to steal clothes," then, to
rob generally, p. 268, l. 16. ἰπ' ἀμφοτέρους, κ.τ.λ., "firm
on both feet." Cp. p. 111, l. 15; 114, l. 9.
— — L. 21. ἄς, i. e. ἰως. Cp. "dumque virent genua."—Hor.
296. CCLXXXV. For full explanations of the difficulties of this inimit-
able Idyll, see Kynaston's notes.
— — L. 4. ἀλεμάτου, "foolish," "distraught," Doric for
ἡλεμάτου,—(ἡλιός—ἀλάομαι, "to go astray.")
— — L. 16. Instead of buying soda, and dye for the wool,
he brings back salt from the booth in the market-place.
297. — L. 8. ὧν ἴδεις ὧν εἴπαις, attraction for ἃ εἶδες τούτων
καὶ εἴπαις ἄν.
— — L. 11. ἐς μίσην θῆς πάλιν, "lay it down again carelessly
if you dare."—Kynaston. L. 14. σμᾶμα, "soap."
298. — L. 8. ὁ τικόν. Ptolemy Soter.
— — L. 11. ἐριός. *servile*, from ἐριθός, "a hireling," and so
cunning. Paley quotes on the general character here
given to the Egyptians, "Noxia Alexandria dolis
aptissima tellus."—Prop. Eleg. iv. ii. 33. Merry reads
ἐλαιοι, "dwellers in the marshes."
299. — L. 10. καὶς ἔρας κῆπιτα, "for the next year and
thereafter;" ἔρα, a *year*, as we say, *last season*; ἔπιτα,
"for the future," as in Plato, Phædo, 116, τὸν ἔπιτα βίω.
Cp. Hor. "Quod et hunc in annum vivat et plures."
— — L. 11. χρηστῶ, κ.τ.λ. Causal genitives. Cp. φιῦ τῆς
ἀνοίας. See Madvig, Gr. 61. b.
300. — L. 2. ἰκκναίσουντι = ἰκκναίσουσι, "they will wear one
out with their broad Doric." Cp. Terence "rogitando
enecet."
— — L. 9. A difficult line. Kynaston joins πλὰν ἰός with

	PAGE	No.
οὐκ ἀλίγω, "I don't mind one master," i.e. Ptolemy. For the rest, he understands <i>χοίνικα</i> with <i>κινίαν</i> , and renders "Prithes (μοι) don't scrape your measure before it is full," i. e. "don't anticipate," "don't count your chickens before they are hatched."	300.	CCLXXV.
L. 12. Σπέρχιν, κ.τ.λ., who won the prize in singing the dirge of Sperchis. Cp. p. 37, l. 16, <i>λίον αἰδα</i> .	—	—
L. 13. διαδρόπτεται, "beginning her airs and attitudes." See p. 288, l. 15.	—	—
L. 2. <i>κᾶποι</i> . Cresses and other quick-growing plants set in pots were called <i>Ἀδωνίδος κῆποι</i> .	301.	—
L. 5. <i>μαλὺρόν</i> = <i>ἀλὺρόν</i> , "wheaten-flour."	—	—
L. 4. <i>ἕς νῶτα</i> , "till next year come." Adonis was believed to remain six months under ground, and to typify the growth of the corn in the earth.	302.	—
L. 18. A good description of the rejected poems returning barefoot in dejected mien, mocking their author, and then dropping back into their chest, where they rest their head on their knees in "chill penury."	—	CCLXXVI.
L. 6. <i>ἀποστέρω</i> , κ.τ.λ., "Charity begins at home."	—	—
L. 16. <i>βρόν</i> , "seaweed."	—	—
L. 19. The various instruments of the fisherman's craft, the baskets, lines, wickerwork traps, bow-nets of rushes, etc., answering to this description, may all be seen suspended in the clefts of the rocks in parts of the coast of South Devon and elsewhere.	—	—
L. 21. <i>γέρον</i> , κ.λ.τ., "an old boat fixed on props." Cp. <i>γέρον πέπλος</i> , and Catullus, " <i>charta loquatur anus</i> ."	303.	CCLXXVII.
L. 4. <i>ἀ γὰρ πνία σφιν ἵταίρα</i> . Cp. the reply of the Andrians to Themistocles. <i>ἀνὶ φιλοχωρίῳ Πανίην τι καὶ Ἀμνηχανίην</i> .— <i>Hdt.</i> viii. 111.	304.	—
L. 5. <i>παντᾶ</i> , κ.τ.λ., "on either side the sea, shut in (by the bay), dashed up pleasantly right against the cottage." Paley illustrates <i>παντᾶ</i> , for <i>utrimque</i> , from Theocritus. <i>Id.</i> i. 55. <i>παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας τρυφερόν</i> . Cp. Kirke White:—	—	—

"The waves at the foot of the rifted rock,
They murmured pleasantly,"—

or the sense may be, "softly, with gentle plash."

L. 13. *μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρεῖμα;* "am I wrong? what's all this? but surely the nights are unusually long."

PAGE No.
304 CCLXVII.

- L. 22. τί γάρ, κ.τ.λ. The sense seems to be, "What else can we do but interpret dreams lying, as we do, awake here on leaves, with plenty of leisure?" But ἄσμινοι ἐν ῥάμνῳ seems hopeless; ἀλλ' ὅτος ἐν ῥάμνῳ,—*Kynaston*. See his note. φαντί-ἔχουσιν. "They say the town-hall ever has light (which we have not), its take (ἄγρα), never fails." He uses the word of his own craft.
305. — L. 23. ὥμοσα δ' οὐκίτι, a solecism for μνησέτι, yet the link δέ seems wanted. θύναι should also be θέσιν, and τὰ χωρία ταῦτα below, for ταῦτα τὰ χωρία, is most unusual. Madvig sees in this idyll traces of the hand of some late Byzantine writer.
- — L. 25. ἔπειδε, either (1) "confirm my mind, for I have scruples about my oath," or (2) applica judicium *tuum*.—*Paley*.
306. — This piscatory eclogue, the only extant specimen of its class, was an imitation of Sophron, who wrote two mimes about fishermen. The question whether men are responsible for things said or done in dreams is touched upon by several of the Fathers, who decide as the fisherman does here (καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὥμοσας) in the negative. Cp. Augustine, Conf. x. 30: "Tantum interest inter meipsum et meipsum; intra momentum quo hinc ad soporem transeo, vel huc inde retransco!"
- 307 CCLXVIII. L. 9. οὔλα, "thick," as in Homer, of woollen cloaks or rugs. Cp. p. 315, l. 20. The rt. is *var*, cover. εἶρος, ἔρως, "wool," *vell-us*, *vill-us*, are connected with it. See *Curtius*, 496.
- — L. 16. ἐπεὶ μογέουσιν ἀκάνθας. Whenever they felt pain in their spine they would relax their toils.
- — The frequentative use of ἐπιί, like that of ὀπότε, but, with ἐπιί, is more common in Epic. For an instance, cp. p. 46, l. 5. This poem is in the epic style.
- 308 CCLXXIX. On an ivory distaff, destined as a present from Theocritus to Theagenis, the wife of his friend Nicias. The metre is choriambic, the same as that of Hor. Od. l. xviii., "Nullam, Vare, sacrâ," etc.
- — The dialect is Aeolic. Notice particularly, ὑμάρτη = ὁμάρτη, "follow," ὄπη = ὄπη-ἄπαλῶ as if ἀπαλῶ-τυῖδε = τῆδε-βράκη = ῥάκη-ἰβολλόμαν = ἰβουλόμη-ἰσσαν = οὔσαν. Some of the dialectic forms are dif-

ferently given by Merry. See his specimens of Greek Dialects, p. 350.

L. 2. οἰκωφιλίας ἐπάβολος, i.e. ἐπιβόλος, "befitting house-wifery," "rei domesticæ augendæ studiosa." L. 3. πόλιν Νεΐλαια, i.e. Miletus, founded by Neleus. L. 4. καλάμῳ ἔπ' ἀπαλῶ, "with a roof of straw." Merry compares the palace of Romulus,—*Romuleoque recens horrebat regia culmo*.

L. 11. ἰθάτινα βράκη, "transparent," like the *Coæ vestes*.

L. 15. ἀκίρας, of an idle or clumsy workwoman.

L. 18. Τ. μυιδόν, i.e. Syracuse.

Whether Theocritus was really the author of the Epigrams attributed to him is doubtful.

L. 10. ποτὶ τᾶν Μοισᾶν, "in the Muses' name."

L. 7. ὁ μουσσοποιός.

"Poeta, lector, hic quiescit Hipponax;
si sis scelestus praeteri procul marmor:
At te bonum si nôris, et bonis natum,
tutum hic sedile, et si placet sopor tuus."

Sam. Johnson.

The descent is rapid from the natural simplicity of Theocritus to the artificial style, which appears in Bion, and still more in his pupil Moschus.

L. 12. ἐόλητο, "was pressed," or "weighed down." See on p. 149, l. 4.

L. 4. ἡ δ' ἰον. Cp. Ovid, *Fasti*, iv. 437, sq. :—

"Illa legit calthas: huic sunt violaria curae:
illa papaveras subsecat ungue comas."

L. 9. Cp. *Ov.*, *Met.* ii. 874 :—

"dextra cornu tenet: altera dorso
imposita est: tremulae sinuantur flamine vestes."

and *Met.* vi. 102 :—

L. 18.

"Sicilian Muses, lead the sorrowing choir.
Ay me! the mallows when their pride is gone,
the parsley green, and soft luxuriant dill,
look for the growing of a later year;

PAGE No.
308. CCLXXXII.

— —

— —

— —

— —

309. CCLXXX.

— —

310. CCLXXXIII.

— CCLXXXIV.

— —

313. CCLXXXVI.

314. —

315. CCLXXXVII.

PAGE No.
315. CCLEXXVII.

But we, our rank or strength or wisdom's pride
once scattered in the dust, insensate lie
through endless ages of unawaking sleep—
So thee the grave's eternal peace confines."

H. K.

With the despair expressed in the last lines, cp. the parallel Catullian and Horatian passages, "Soles occideret et redire possunt," "Nos ubi decidimus."

- — αἶλος. Cp. on p. 307, l. 9.
— — L. 5. εὐτυχος, "prompta," "expedita."
317. CCXC. L. 13. ἐφοίβασε, "cleansed."
318. — L. 4. Cp. "saepeque mutatas disposuisse comas."—
Tibullus.
— — λαῶντο "were bathing." Doric for ἰλαύντο, imperfect of λῶω, a form of λύνω not given in *L. & S.*
319. — L. 8. περιμάζον, "with the first dark hair of the beard on his chin." See on p. 64, l. 9.
— — L. 13. ὁ Εἰρηΐδα. "Son of Everes," i. e. Tiresias.
— CCXCI. L. 23. κόγχος. Girls, when they arrived at marriageable age, used to dedicate to Venus the toys of their childhood. This shell is offered to Arsinoë, the wife of Ptolemy Philadelphus, worshipped after her death as Venus *Zephyritis*, from the promontory Zephyrium on which her temple stood.
320. — L. 3. οὖλος. It is doubtful whether here the sense is that of *whole, vigorous, nimble*, as contrasted with the creature when dead, or that of moving in a winding maze or dance, and so connected, through the notion of *twisted*, with its sense in p. 307, l. 9.
— CCXCIII. "Daybreak saw a funeral fire,
Melanippus on the pyre;
Sunset brought another woe;
then died the maiden Basilo—
died, for life she could not bear
with her brother lying there.
So there fell a goodly pair.
Then did Aristippus mourn,
twice a father, twice forlorn;
and Cyrene hung her head
for two so fair so early dead."

W. J., 1845.

- L. 3. Cp. "Saepe ego longos
Cantando puerum memini me condere soles."
Virg. Ecl. ix. 51.

PAGE No.
321. CCXCIV.

L. 9. *στίβη*, κ.τ.λ., "suffering from frost and snow," by a common euphemism, as in *συμφορᾷ περχειμένος*, unless, as Blomfield proposed, *περχειμένος* be read. For *στίβη*, Cp. p. 59, l. 4. L. 10. *τῇ*, "take it." An epic contracted imperative of a lost verb, *τάω*, the root of which appears in *ταίνω* and *tendo*. Homeric forms recur often in these later poets.

L. 13. *τὸν τριπῆ*.

— CCXCVI

"Perspicui puerum ludentem in margine rivi
immersit vitreae limpidus error aquae:
at gelido ut mater moribundum e flumine traxit
credula, et amplexu funus inane fovet;
paullatim puer in dilecto pectore, somno
languidus, aeternum lumina composuit."—*West.*

Some beauties of the original, such as *τριπῆ* and *νύμφαι*, δ' οὐκ ἐμίλην, are missed in this translation.

ψαφάρη, "crumbling." See below on CCCI.

322. CCXCVII.

Apollonius, on being driven from Alexandria by the jealousy of Callimachus, established a school of rhetoric at Rhodes, whence his title of the Rhodian.

323. CCXCIX.

For a good criticism on the *Argonautica*, see Conington's *Virgil*, vol. ii., Introduction to the *Aeneid*, pp. 19-23.

L. 1. *ἰνδάλλετο*. An epic word, of which many are used by Apollonius. In these four extracts notice *ἄδινόν*, *ἱπιμαίομαι*, *ἱγυσήρσι*, *ἱφιάσθαι*, *δοάσσαι*, *προσπύττομαι*, *συνημοσύναι*.

Cp. with these lines :—

— —

"Multa viri virtus animo, multusque recursat
gentis honos: haerent infixi pectore vultus,
verbaque; nec placidam membris dat cura quietem."
Virg. Aen. iv. 5.

L. 1. *νῦξ μὲν*, κ.τ.λ. See the famous description in *Aen. iv. 523*. Virgil's Dido, however, resembles generally the Medea of Euripides, rather than the Medea of Apollonius.

324. CCC.

L. 5. *ἄδινόν*, "deep." See on p. 6, l. 7.

— —

PAGE No.
324. CCC.

L. 13. Cp.—

"Sicut aquae tremulum labris ubi lumen ahenis
sole repercussum, aut radiantis imagine Lunae,
omnia pervolitat late loca, iamque sub auras
erigitur, summique ferit laquearia tecti."

Virg. Aen. viii. 22.

- — L. 19. *ῥαισθήρια* (*ῥαίω*), "destructive," a word only used by late writers.
- — L. 23. *τόσσα πάσαιτο*, "to taste them." This use of *τόσσα* for *ὅσσα*, as a final conjunction *metri gratiâ*, is confined to the Alexandrian poets.
325. — L. 8. *ἡ ἑκάστη γὰρ, κ.τ.λ.*, "since" *siquidem*, or now that she felt (literally handled) each particular.
- — L. 10. *ὑποτίθησι*, "suggestion."
- CCC. L. 19. *ἰψιάσθαι*, "to amuse herself." Literally to play with pebbles, *ἰψία*, only in the *Odyssæy* and the Alexandrian writers. The *s* is prothetic, the root is *ψι*, whence *ψάω*, "to rub," *ψάμμος*, *ψῆφος*, *ψαφαρός*, p. 322, and many more words.
326. — L. 1. *δοάσσαι*, "she imagined," in form only resembling the Homeric *δοάσσαιτο*, but from *δοιάζω*, "to doubt."
- — L. 13. *καταψήχων*, "soothing." In Euripides, *Hippolytus* 110, of stroking down a horse.
- — L. 15. *ἀδινῶ προσπτύξατο, μύθῳ*, "met him with a flow of words." On *ἀδινῶ*. See on p. 6, l. 7. L. 16. *συνμυσίνας*, "covenants." L. 26. *ἀπροφάτως*, "unexpectedly," only used by late writers.

BOOK VII.

Of the Epigrams the earlier poets have already supplied some of the choicest examples. Those of Simonides are the best of their kind. While in the Elegy no restraint is placed on the utterance of the feelings, conciseness was indispensable for the Epigram. It must be borne in mind that "the unexpected turn of the thought and the pointedness of expression which the moderns consider as the essence of this species of composition, were not required in the ancient Greek Epigram, in which nothing more is requisite than that the entire

thought should be conveyed within the limits of a few distichs." It was natural that this branch of poetry should survive during the decadence; so well adapted was it to depict the diversified aspects of Greek life and religion at all times, to express the graceful fancies of Plato, or the pathos of Meleager. Only a very few are here gathered out of the vast field of the Anthology. The names of their authors will occasionally indicate the late period at which we have arrived, and also the extent to which Greek was now cultivated in Italy. Leonidas of Tarentum was contemporary with Pyrrhus. Crassus is mentioned in the *de Oratore* as having been acquainted with Antipater of Sidon. Archias is the poet in whose behalf Cicero's eloquence was enlisted. Agathias, *the Scholastic*, and Paul, *the Silentary* (or Gentleman-Usher, who kept silence in the Imperial Palace), remind us that we have reached the time of Justinian (A.D. 527—565). The period which intervened between the accession of Basil, the first of the Macedonian emperors (867), and the close of the eleventh century, has been called the Augustan age of Byzantine literature. But in truth the spirit of Greek poetry was long since extinct: the dynasty of the Comneni witnessed no higher effort in versification than the tedious and tasteless hexameters of Tzetzes; and in general it may be said of the productions of this period of decay, which was fruitful in commentators, lexicographers, and learned compilers, that the less they lay claim to originality, the higher is their real value.

L. 7. *πέμψω σοι ῥοδοῦλεια, κ.τ.λ.*

327. CCC

"Flowers my fingers have been weaving,
Rhodoclea, you're receiving;
here's a lily, and the cup
of a full rose mantling up;
fresh anemone hath met
with narcissus dewy-wet
and the dark-eyed violet.

Put this garland on, and then,
lady, be not proud again:
wreath and lady fair were made
both to flourish, both to fade."—*W. J.*, 1845.

- PAGE. No. Compare the conclusion of Waller's "Go, lovely rose," which has been traced to this Epigram as its original.
327. CCCCIII.
330. CCCCII. L. 6. *κεκυράλων*. Cp. on p. 43, l. 10.
L. 10. *λογάδων*, "the whites of the eyes;" the word seems to be only used in late Greek. With the idea compare in Scott's *Lord of the Isles* :—
"The dew that on the violet lies
mocks the dark lustre of thine eyes."
- — L. 14. *ἐνδιδέει* = (1) *Sub divo agere*; (2) *versari in aliquo loco*; (3) *inesse*, as in the present passage.
331. CCCCIII. L. 3. *εὐδαίς, κ.τ.λ.*
"Docte puer vigilis mortalibus addere curas,
anne potest in te somnus habere locum?
laxi iuxta arcus, et fax suspensa quiescit,
dormit et in pharetrâ clausa sagitta sua;
longè mater abest; longè Cythereia turba:
verum ausint alii te prope ferre pedem,
non ego: nam metui valde mihi, perfide, quiddam
forsan et in somnis ne meditere mali."
Gray.
- CCCCIV. L. 9. *βιβλήσθω*. The writer is partly addressing his slave, and partly soliloquizing. *ἄπτι*. "Jacta sit alea: facem accende, puer, periculum faciamus: age, bono sis animo Meleager!"—*Edwards.*
335. CCCCXIV. L. 7. *τῇ Παφίῃ, κ.τ.λ.*
"Venus, take my votive glass:
since I am not what I was;
what from this day I shall be,
Venus, let me never see."—*Prior.*
Do Veneri speculum: neque enim me cernere qualis
Sum volo, nec possum cernere qualis eram.
W. E. R.
- CCCCXV. Bergk will not allow this Epigram to be Plato's.
L. 13. *γύαια* = *πρυμνήσια*, "cables made fast to the land," *γύης*.
336. CCCCXVI. On a suburb of Amasia in Pontus, called Love.

L. 4. *ἡράνισαι*, "art swollen," *mutuo accepisti*, *colligisti aquas ex nubibus turbidis*; 2nd, sing. perf. pass. from *ἡρανίζω* (*ἡρανος*).

"While on the cliff with calm delight she kneels,
and the blue vales a thousand joys recall,
see to the last last verge beg infant steals!
O fly—yet stir not, speak not, lest it fall.
Far better taught, she lays her bosom bare,
and the fond boy springs back to nestle there."

— ΟΟΟΚΧIX.

Rogers.

L. 9. *Λυκάμβης*. Cp. p. 112, No. LXXV.

340. ΟΟΟΚΧXVI.

L. 13. *Ἴβυκι*. See the Fragment in p. 137, No. CXV.

— ΟΟΟΚΧXVII.

The "cranes of Ibycus" passed into a proverb. The story is improved by Schiller, who makes the assassins betray themselves in the theatre at Corinth, (*Σισυφίην κατὰ γαῖαν*) during the performance of the Eumenides of Aeschylus.

L. 3. *ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβου, κ.τ.λ.* Macgregor's translation keeps closer to the original than the well-known "Wind, gentle ever-green:"—

341. ΟΟΟΚΧXVIII.

"Gently, where lies our Sophocles in sleep,
gently, green ivy, with light tendrils creep:
there may the rose-leaf too and cluster'd vine
climb round his honour'd tomb in graceful twine:
Sweet were his lays, with sense and feeling fraught,
alike by Muses and by Graces taught."

Bergk assigns this and another epigram on Sophocles to the Rhodian Simmias. He regards the double treatment of the same subject as evidence of a later date than that of the Theban Simmias, the friend of Socrates.

L. 9. *δάμνα σόλ*.

— ΟΟΟΚΧIX.

"Though the earth hide thee, yet there, even there, my
Heliodora,
all that is left I give, tears of my love, to thy grave,
tears how bitterly shed, on thy tomb bedewed with my
weeping,
pledge of my fond regret, pledge of affection for thee.
Piteously, piteously still, but in vain grieves on Me-
leager:
thou art among the dead; Acheron heeds not my woe.

PAGE No.

341. CCCCXXXI.

Where is the flower that I loved ? Death has torn it
away in the spring-tide,
torn it away, and the dust stains the fair leaves in
their bloom.

Genial Earth, be it thine, at the mourner's humble
entreaty,

gently to hold in thine arms her whom I ever deplore."

Edward Craven Hawtrey.

" Still my tears for thee unceasing flow :
still, though thou art laid below,
these affection's ling'ring drops I pour,
Heliodore !

Bitter tears : which shed, while yet they lave
this thy lamentable grave,
wild regrets that love's fond mem'ries store,
Heliodore !

Piteously for love among the dead
Meleager's heart hath bled,
heaping sighs on Acheron's thankless shore,
Heliodore !

Well-a-day ! my darling blossom's stem
Death hath snapt and plucked the gem ;
dust hath marred a bud that blooms no more,
Heliodore !

Lightly under thine enriching mould
to a mother's breast enfold,
Earth, I pray thee, her whom all deplore,
Heliodore ! " *H. K.*

Grotius' rendering of the fourth couplet is good—

" Ah ! ubi dilectus mihi flos meus ? abstulit Orcus,
abstulit : in cinerem corporis ivit honos."

342. CCCCXL.

L. 8. πῦμαι. Cp. (Cydippe Acontio, v. 172)—

" Et face pro thalami fax mihi mortis adest,"

and Prop. v. xi. 46—

" Viximus insignes inter utramque facem."

- L. 3. ἀμείρας. See on p. 64, l. 18.
- L. 6. ἀμολγαῖον, "to be milked." There is no connection with the difficult νυκτὸς ἀμολγῶ, as if, according to Buttmann, it = ἀκμαῖος.
- "The Ode to Rome, which vulgarly passes current as a work of Erinna, has been ascribed with better right to Melinno, an otherwise obscure poetess of the early part of the Roman period."—*Mure*, iii. ch. v.
- The best of these later Anacreontics may perhaps belong to the Alexandrian period. Many of them probably belong to the age of Nonnus, the commencement of the sixth century, A.D. The chief evidences of their spuriousness, are (1) with one exception, they are not found in the quotations from Anacreon in ancient writers; (2) the generalities which they contain; (3) the different conception of Cupid from that which is found in Anacreon.
- This pretty story is in the Halieutica. Its author, a Cilician, lived about A.D. 180. The Cynegetica, an inferior poem, is thought to have been composed at a rather later date by another Oppian, a Syrian.
- L. 11. ἡθίου. This is Schneidewin's conjecture in place of the Paris reading, ἡθισεν δελφῖνι συνηβώνοντας ἱταίρους.
- L. 25. παρηνέρον, "curling round;" lit. entwining.
- L. 12. ἀνυδάζων, honouring with cries of εὐα, εὐοε.
- L. 16. ἱακίνθου. That the ancient Hyacinthus stone was the modern Sapphire, is proved by King, *Antique Gems*, sec. i. Φοιβάδος is translated "aimé de Phebus," by the Comte de Marcellus. But may it not mean "radiant"?
- L. 17. ἰχχλοα, "pale green." King holds that the ancients were acquainted with the true Emerald. The Greek word is a corruption probably of the Sanskrit, *marakata-s*, the gem and its name having been imported from Bactria into Europe by traders.
- L. 21. μετανάστιον, "removed from their home."
- L. 3. φιλακῆτῳ πιτήλῳ, i.e. with a scourge made of vine-twigs.
- L. 6. φυταλίην εὐοδμον, the cinnamon-tree is probably intended.
- Musaeus is believed to have lived at the end of the fifth

PAGE	No.
343.	COCKLE,
—	—
—	COCKLE.
344.	COCKLE.
347.	COCKLE.
348.	—
—	—
350.	COCKLE.
—	—
—	—
—	—
351.	—
—	—
—	COCKLE.

PAGE No.
351. OCCA.

and the beginning of the sixth century. Of all the representatives of the school of Nonnus, he alone has any pretension to literary merit. "This tragedy of Hero and Leander, the Juliet and Romeo of the Dardanelles, is the dying swan-note of Greek poetry, the last distinct echo of the old music of Hellas."

INDEX.

INDEX.

THE ILIAD.

No.		Page
i.	Bk. i. 33—52. The Pestilence	1
ii.	Bk. i. 148 — 187; 223 — 244. Quarrel of Achilles and Agamemnon	2
iii.	Bk. i. 511—535. The Nod of Zeus	5
iv.	Bk. ii. 84—101. The Greeks pour forth to the Agora	6
v.	Bk. ii. 455—483. The Marshalling of the Forces	7
vi.	Bk. iii. 154—244. Helen on the Walls of Troy	8
vii.	Bk. iv. 423—456. The Meeting of the Hosts	12
viii.	Bk. v. 733—754. Athena arming for Battle	13
ix.	Bk. vi. 390—493. Meeting of Hector and Andromache	14
x.	Bk. viii. 542—565. The Trojan Watchfires	18
xi.	Bk. ix. 182—205. The Mission to Achilles	19
xii.	Bk. ix. 307—392. The Refusal of Achilles	20
xiii.	Bk. ix. 496—526. Speech of Phoenix	24
xiv.	Bk. xi. 472—486; 544—568. Ajax	25
xv.	Bk. xii. 210—243. Hector and Polydamas	27
xvi.	Bk. xii. 277—289. Simile of the Snow- flakes	28
xvii.	Bk. xii. 445—471. Hector at the Ramparts	29
xviii.	Bk. xiii. 10—38. Poseidon	30
xix.	Bk. xiii. 125—148. A Close Combat at the Ships	32

No.		Page
xx.	Bk. xv. 262—280. Hector revived by Apollo	33
xxi.	Bk. xvii. 51—69. Death of Euphorbus	34
xxii.	Bk. xvii. 424—455. Achilles' Horses weep for Patroclus	35
xxiii.	Bk. xviii. 541—572. From the Shield of Achilles	36
xxiv.	Bk. xix. 1—18. Presentation of the Arms	37
xxv.	Bk. xix. 362—391. Achilles arming for Battle	38
xxvi.	Bk. xix. 404—424. Speech of the Horse Xanthus	40
xxvii.	Bk. xx. 47—66. The Gods advance to Battle	41
xxviii.	Bk. xxi. 99—113. Reply of Achilles to Lycaon	42
xxix.	Bk. xxi. 233—264. Achilles struggling with the River	43
xxx.	Bk. xxii. 437—448; 460—472. Andromache hears of Hector's Death	44
xxxi.	Bk. xxiv. 1—18. Achilles' Grief for Patroclus	45
xxxii.	Bk. xxiv. 477—524. Priam begging the Body of Hector	46
xxxiii.	Bk. xxiv. 723—804. The Mourning over Hector	48

THE ODYSSEY.

xxxiv.	Bk. iv. 430—480; 538—570. Proteus and Eidothea	51
xxxv.	Bk. v. 56—84. The Abode of Calypso	55
xxxvi.	Bk. v. 160—199. Calypso dismisses Ulysses	56
xxxvii.	Bk. v. 441—493. Ulysses lands at the Mouth of a River	58
xxxviii.	Bk. vi. 85—118. Nausicaa	60
xxxix.	Bk. vi. 149—185. Ulysses' Address to Nausicaa	61

INDEX.

467

No.		Page
XL.	Bk. vii. 98—132. The Palace of Alcinous	63
XLI.	Bk. viii. 62—82. Demodocus	64
XLII.	Bk. ix. 82—115. The Lotos-eaters and the Cyclopes	65
XLIII.	Bk. ix. 395—461. Escape of Ulysses	67
XLIV.	Bk. x. 388—417. Circe removes the Spell	69
XLV.	Bk. xi. 197, &c. Ulysses meets with An- ticleia and Achilles in the Shades	71
XLVI.	Bk. xii. 178—200. The Sirens	74
XLVII.	Bk. xii. 234—259. Scylla	75
XLVIII.	Bk. xiii. 78—119. Ulysses landed asleep at Ithaca	76
XLIX.	Bk. xvi. 172—212. Ulysses discovers himself to Telemachus	78
L.	Bk. xvii. 290—327. Death of Argus	79
LI.	Bk. xix. 518—529; 535—569. Dream of Penelope	81
LII.	Bk. xx. 338—358. Laughter of the Suitors	83
LIII.	Bk. xxi. 388—Bk. xxii. 7 Ulysses is made known to the Suitors	84
LIV.	Bk. xxiii. 205—217 231—240. Pene- lope recognizes Ulysses	86
LV.	Bk. xxiv. 36—49; 58—97. Speech of Aga- memnon in Hades	87

HEIOD.

LVl.	<i>Works and Days</i> , 173—201. The Iron Age	90
LVII.	————— 287—305. <i>χαλιπὰ τὰ καλά</i>	91

HOMERIC HYMNS.

LVIII.	<i>Hymn to the Delian Apollo</i> . Delos in the Olden Time	92
LIX.	<i>Hymn to the Pythian Apollo</i> . Founda- tion of the Oracle, 210—231, 260—302	93
LX.	<i>Hymn to Hermes</i> . Invention of the Lyre, 22—51	96
LXI.	Robbery of the Oxen, 68, &c.	97
LXII.	<i>Hymn to Aphrodite</i> . Exordium	100
LXIII.	————— Tithonus	101

No.		Page
LXIV.	<i>The Hymn to Dionysus</i> . . .	102
LXV.	<i>The Potter's Oven</i> . . .	105
LXVI.	<i>Batrachomyomachia</i> . 123—203 . . .	106

IONIC AND AEOLIC POETRY.

LXVII.	<i>Callinus</i>	109
LXVIII—LXXV.	<i>Archilochus</i>	110
LXXVI.	<i>Tyrtæus</i>	113
LXXVII.	<i>Simonides of Amorgos</i> . On Women . . .	115
LXXVIII, LXXIX.	<i>Mimnermus</i>	117
LXXX.	<i>Solon</i> . <i>Salamis</i>	118
LXXXI, LXXXII.	Reflections on his State Re- forms	119
LXXXIII.	Reflections on his own Affairs	121
LXXXIV.	<i>Hipponax</i>	122
LXXXV.	<i>Phocylides</i>	123
LXXXVI—XCI.	<i>Theognis</i>	123
XCII—XCVII.	<i>Simonides of Ceos</i>	126
XCVIII—C.	<i>Alcæus</i>	128
CI—CV.	<i>Sappho</i>	129
CVI.	<i>Erianna</i>	133
CVII—CX.	<i>Anacreon</i>	133

CHORAL LYRIC POETRY.

CXI, CXII.	<i>Alcman</i>	135
CXIII.	<i>Stesichorus of Himera</i>	136
CXIV.	<i>Arion of Methymna</i>	136
CXV.	<i>Ibycus of Rhegium</i>	137
CXVI—CXVIII.	<i>Simonides of Ceos</i>	138
CXIX, CXX.	<i>Bacchylides</i>	139
CXXI.	<i>Pindar</i> . The Future Life. (<i>Ol.</i> ii. 53—88)	141
CXXII.	——— <i>Iamus</i> . (<i>Ol.</i> vi. 39—62)	142
CXXIII.	Invocation of the Lyre. (<i>Pyth.</i> i. 1—28) . . .	144
CXXIV.	Advice to Hiero. (<i>Pyth.</i> i. 81—100) . . .	146
CXXV.	The Argonauts. (<i>Pyth.</i> iv. 178, &c.) . . .	147

INDEX.

No.	Page
CXXVI. Dithyrambic Fragment	149
CXXVII. On an Eclipse	150
CXXVIII. The State of the Bŕest	151
CXXIX. <i>Timocreon</i> . Invective against Themis- tocles	151
CXXX—CXXXVII. <i>Skolka</i>	152

THE DRAMA.

CXXXVIII. <i>Aeschylus</i> . Prom. Vinc. 88—127 .	157
CXXXIX. ——— Prom. Vinc. 1061—1114 .	159
CXL. Persae. 388—434. The Battle of Salamis	161
CXLI. Persae. 600—624. Atossa at the Tomb of Darius	163
CXLII. Seven against Thebes. 593—614. Am- phiaraus	164
CXLIII. Agamemnon. 191—240. Iphigenia .	165
CXLIV. Agamemnon. 393—430. Helen .	167
CXLV. Agamemnon. 631—653. The Shipwreck	168
CXLVI. Agamemnon. 1227—1265. Cassandra .	169
CXLVII. Choephoree. 1037—1051. The Furies appear to Orestes	171
CXLVIII. Eumenides. 862. Prayer of Pallas for Athens	172
CXLIX, CL. Fragments	172
CLI. <i>Sophocles</i> . Ajax. 545. His Address to his Child	173
CLII. His Ambiguous Speech. Ib. 646 .	175
CLIII. Philoctetes, 271. His Desertion of the Greeks	176
CLIV. His Prayer to be taken Home. Ib. 468 .	177
CLV. His Agony on the Loss of his Arrows. Ib. 927	178
CLVI. His Farewell to Lemnos. Ib. 1451 .	180
CLVII. Oedipus self-blinded and self-exiled. Oed. Tyr. 1369	180
CLVIII. His Address to Theseus. Oed. Col. 607 .	182

No.		Page
CLIX.	Colonus. Ib. 608	183
CLX.	Antigone defends her Conduct. Ant. 449	185
CLXI.	Her Rejection of Ismene. Ant. 531 . . .	186
CLXII.	The Power of Love. Ant. 781	187
CLXIII.	From Antigone's last Speech. Ant. 891	188
CLXIV.	Electra's Lament. El. 86	189
CLXV.	Description of the Chariot-race. El. 741	190
CLXVI.	Speech over the Urn supposed to hold Orestes' Ashes. El. 1126	191
CLXVII—CLXIII.	Fragments	193
CLXXXIII.	<i>Euripides</i> . Medea, 190. Music	196
CLXXXIV.	——— Medea, 824. The Praises of Athens	197
CLXXXV.	——— Medea, 1019. Conflict in Medea's Breast	198
CLXXXVI.	Hippolytus offering a Chaplet to Ar- temis. Hippolytus, 70	200
CLXXXVII.	Unrest. Hippolytus, 177	201
CLXXXVIII.	Supplices, 195. The Beneficence of the Deity	202
CLXXXIX.	Supplices, 429. Freedom of Speech . . .	203
CLXXX.	Supplices, 524. Burial of the Van- quished	204
CLXXXI.	Supplices, 1094. Iphis on the Death of Evadne	205
CLXXXII.	Troades, 1173. Hecuba's Lament over Astyanax	206
CLXXXIII.	Ion, 82. Ion's Morning Hymn	207
CLXXXIV.	Bacchae, 677. Revels of the Bacchanals	208
CLXXXV.	Bacchae, 863. Liberty	209
CLXXXVI.	Hecuba, 521. The Sacrifice of Polyxena	210
CLXXXVII.	Hercules Furens, 855. The Demon of Madness sent against Hercules . . .	213
CLXXXVIII.	Phoenissae, 531. Ambition	214
CLXXXIX.	Orestes, 211. Electra at the Couch of Orestes	215

INDEX.

No.		Page
CCXC.	Orestes, 901. Debate in the Argive Assembly	216
CXCi.	Iphigenia at Aulis, 640. Her Meeting with Agamemnon	217
CCXCII.	Iphigenia at Aulis, 1211. Her Prayer for Life	218
CXCIII.	Iphigenia at Tauri, 344	220
CXCIV.	Cyclops, 632	221
CXCV—CCII.	Fragments	223

MINOR TRAGIC POETS.

CCIII—CCV.	<i>Neophron, Critias, Chæremon</i> .	228
------------	--------------------------------------	-----

OLD COMEDY.

CCVI.	<i>Susarion</i>	232
CCVII.	<i>Epicharmus</i> , The Parasite	232
CCVIII, CCIX.	<i>Cratinus</i> Pericles. The Wine-Flask	233
CCX.	<i>Teleclides</i> . The Golden Age of Plenty	234
CCXI.	<i>Eupolis</i> . Pericles' Eloquence	235
CCXII.	——— Myronides	236
CCXIII.	——— The Flatterers	236
CCXIV.	——— Caprice of the Athenians	237
CCXV.	<i>Phrynichus</i> . Mutilation of the Hermae	237
CCXVI.	<i>Aristophanes</i> . Euripides in his Garret. Acharnians, 393	238
CCXVII.	——— Demos metamorphosed. Knights, 1316	240
CCXVIII.	——— The Clouds, 300	242
CCXIX.	——— Ib. 961. Primitive Education at Athens	245
CCXX.	The Nightingale. The Birds, 209	247
CCXXI.	The Parabasis in the Birds. 685	248
CCXXII.	Contest between Aeschylus and Euripides. The Frogs, 1119	251

FRAGMENTS FROM THE MIDDLE COMEDY.

No.

- CCXXIII—CCXXVI. *Antiphanes* . . .
 CCXXVII. *Anaxandrides* . . .
 CCXXVIII, CCXXIX. *Eubulus* . . .
 CCXXX. *Timocles* . . .

FRAGMENTS FROM THE NEW COMEDY.

- CCXXXI—CCXXXVI. *Philemon* . . .
 CCXXXVII—CCXLIII. *Menander* . . .
 CCXLIV—CCXLVIII. *Diphilus* . . .
 CCXLVIII. *Bato* . . .

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

- CCXLIX. *Xenophanes* . . .
 CCL. *Parmenides* . . .
 CCLI. *Empedocles*. De Naturâ. Exile of
       Souls . . .
 CCLII. ——— Infirmity of the Human
       Intellect . . .
 CCLIII. Love and Discord . . .
 CCLIV. ——— The Golden Age . . .
 CCLV. ——— From the Purificatory Songs
 CCLVI. ——— From his Medical Poem . . .
 CCLVII—CCLXIII. *Plato* . . .
 CCLXIV. *Aristotle* . . .
 CCLXV, CCLXVI. *Cleanthes* . . .

ALEXANDRIAN SCHOOL.

- CCLXVII. *Theocritus*. Idyll i. 1—28, &c. . .
 CCLXVIII. ——— Id. iii. 5—27 . . .
 CCLXIX. Polyphemus' Dog. Id. vi. 6—19 . . .
 CCLXX, CCLXXI. The Harvest-Home. A Picnic.
       Id. vii. 21—90; 128—157 . . .

INDEX.

473

No.	Page
OCLXXII. The Bucolic Singers. Id. viii. 33—56 .	292
CCLXXIII. Hylas. Id. xiii.	293
CCLXXIV. Ptolemy Philadelphus. Id. xiv. 60—70	295
CCLXXV. Adoniazusae. Id. xv.	296
CCLXXVI. Neglect of Poets. Id. xvi. 1—19. .	302
CCLXXVII. The Fisherman's Dream. Id. xxi. .	303
CCLXXVIII. The Infant Hercules. Id. xxiv.	
1—23, &c.	306
CCLXXIX. The Distaff.	308
CCLXXX—CCLXXXIII. Epigrams	309
CCLXXXIV. <i>Bion</i> . Eros and the Fowler . .	310
CCLXXXV—CCLXXXIX. <i>Moschus</i>	311
CCXC.— <i>Callimachus</i> . From the "Lavacrum Palladis"	317
CCXCI—CCXCVI. ————— Epigrams .	319
CCXCVII, CCXCVIII. <i>Rhianus</i>	322
CCXCVIII—CCCI. <i>Apollonius Rhodius</i> . Argonau- tica, iii. 443, &c.	323

EPIGRAMS.

CCCH—CCCHIV. Erotic	327
CCCHV—CCCHVII. Satirical	331
CCCHVIII—CCCHXIV. Dedicatory	333
CCCHXV—CCCHXXIV. Descriptive	335
CCCHXXV—CCCHLIII. Sepulchral	339

THE LATER POETS.

CCCHLIV. <i>Melino</i> . The Ode to Rome . . .	343
CCCHLV—CCCHLVII. Anacreontics	344
CCCHLVIII. <i>Oppian</i> . The Youth and the Dolphin.	
Hal. 458	347
CCCHLIX. <i>Nonnus</i> . Bacchus triumphs over India.	
Dionys. XL.	350
CCCL. <i>Musaëus</i> . Hero and Leander . . .	351

TEXTS OF THE DIFFERENT AUTHORS ADOPTED.

HOMER. ILIAD. . .	Im. Bekker .	Berlin, 1858.
HOMER. ODYSSEY .	Im. Bekker .	Bonn, 1858.
HESIOD	Paley . . .	1861.
HOMERIC HYMNS . .	A. Baumeister	Leipsic, 1865.
POETAE LYRICI, }		
Parts I. II. . . . }	Th. Bergk .	Leipsic, 1866.
POETAE LYRICI, }		
Part III. . . . . }	Th. Bergk .	Leipsic, 1867.
ÆSCHYLUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1864.
SOPHOCLES	F. W. Schneidewin	Berlin, 1862.
EURIPIDES	F. A. Paley .	{ Cambridge, 1858—1862.
FRAG. TRAG. GRÆC. .	A. Nauck . .	Leipsic, 1856.
ARISTOPHANES	Holden . . .	Cambridge, 1866.
EPICHRMUS	A. O. F. Lorenz	Berlin, 1864.
FRAG. COM. GRÆC. .	A. Meineke .	Berlin, 1847.
XENOPHANES	Bergk . . .	Leipsic, 1867.
PARMENIDES	Karsten . . .	Amsterdam, 1835.
EMPEDOCLES	Karsten . . .	Amsterdam, 1838.
THEOCRITUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1863.
BUCOLICI GRÆC. RELIQ.	H. L. Ahrens	Leipsic, 1861.
CALLIMACHUS	A. Meineke .	Berlin, 1861.
APOLLONIUS RHODIUS	R. Merkel .	Leipsic, 1852.
ANTHOLOGIA GRÆCA .	. . . . .	Leipsic, 1829.
OPPIAN	I. G. Schneider	Leipsic, 1853.
NONNUS	A. Kœrchly .	1858.

CHRONOLOGICAL INDEX OF POETS.

BOOK I.

 ROTE, following the date assigned by Herodotus (ii. 53) as the most probable, places the Iliad and Odyssey at some periods between 850 B.C. and 776 B.C. Hesiod is generally held to belong to a later period, and to be more removed from the heroic age, but no fixed date can be assigned to him. or the supposed dates of the Hymns, see above, pp. 390, 391, 393.

BOOK II.

			B.C.
CALLINUS	}	.	(About) 700.
ARCHILOCHUS		.	
TYRTAEUS	.	.	690—660.
SIMONIDES OF AMORGOS	.	.	660.
MINNERMUS	.	.	634.
SOLON	.	.	604.
THEOGNIS	.	.	570—490.
HIPPONAX	}	.	540.
PHOCYLIDES		.	
SIMONIDES OF CEOS	.	.	556—468.
ALCAEUS	}	.	610.
SAPPHO		.	
ERINNA		.	
ANACREON	.	.	540.

BOOK III.

				B.C.
ALCMAN .	.	.	.	612.
STESICHORUS .	.	.	.	643-561
IBYCUS .	.	.	.	528.
BACCHYLIDES	}	.	.	470.
PINDAR		.	.	
TIMOCREON		.	.	

BOOK IV.

ÆSCHYLUS .	(Date of first Prize)	464
SOPHOCLES .	(Date of first Prize)	468.
EURIPIDES .	(Date of first Prize)	441.
NEOPHRON .	(Uncertain.)	
CRITIAS .	.	411.
CHÆRÆMON .	.	380.
<hr/>		
SUSARION .	.	570.
EPICHRMUS .	.	500.
CRATINUS .	.	450.
TELECLIDES .	.	440.
EUFOLIS .	}	430.
PHRYNICHUS		
ARISTOPHANES .	(Date of first Play)	427.
<hr/>		
ANTIPHANES .	.	383.
ANAXANDRIDES	}	375.
EUBULUS		
TIMOCLES .	.	350.
<hr/>		
PHILEMON	}	320.
MENANDER		
DIPHILUS		
BATO .	.	260.

BOOK V.

					B.C.
XENOPHANES	.	.	.	.	508.
PARMENIDES	.	.	.	.	457.
EMPEDOCLES	.	.	.	.	444.
PLATO	.	.	.	.	396.
ARISTOTLE	.	.	.	.	367.
CLEANTHES	.	.	.	.	263.

BOOK VI.

THEOCRITUS	}	.	.	.	280.
BION	}	.	.	.	
MOSCHUS	.	.	.	.	270.
CALLIMACHUS	.	.	.	.	256.
RHIANUS	.	.	.	.	235.
APOLLONIUS RHODIUS	.	.	.	.	196.

BOOK VII.

SIMMIAS OF RHODES	.	.	.	.	300.
LEONIDAS OF TARENTUM	.	.	.	.	280.
ANTIPATER OF SIDON	.	.	.	.	106.
ARCHIAS	.	.	.	.	61.
ANTIPHILUS	}	.	.	.	A.D. 60.
LUCILLIUS					
LEONIDAS OF ALEXANDRIA					
MELLAGER					
OPPIAN	.	.	.	.	170.
MELINNO	.	.	.	.	200.
PALLADAS	.	.	.	.	415.
NONNUS	}	.	.	.	500.
MUSÆUS					
MARIANUS					
PAUL THE SILENTIARY	.	.	.	.	530.

The dates of the remaining Epigrammatists contained in this book are unknown.

CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.

